JOAN ELLIOTT PICKART

Doamna de la fereastrá

ALCRIS

Capitolul 1

Jeff Webster trase de nodul de la cravată pentru a-şi degaja gâtul, apoi desfăcu primii doi nasturi ai cămăşii aşezându-se pe banca din lemn.

Ora zece. Era exact la timp.

După ce-şi întinse picioarele în faţă, lăsă capul pe spate şi-şi duse la gură cutia cu apă minerală. Acum, îndeplinea acest gest la perfecţiune. Mişcarea îi permitea să vadă limpede, prefăcându-se a fi ocupat să bea.

La prima înghiţitură, fu gata să se înece. Ea nu era acolo! Oare ce i s-o fi întâmplat? Era bolnavă? Fusese rănită într-un accident? Nu era genul ei! De zece zile, apărea în fiecare dimineaţă la acea fereastră a etajului patru a imobilului din colţ, de cealaltă parte a curţii. Aşadar, oare unde era? Nu se îngrijora nimeni de absenţa sa?

„Dumnezeule! se gândi Jeff. Trebuie să am un aer ridicol. Şi dacă nu vine în această dimineaţă?... La urma urmei, n-are importanţă... Nu mă priveşte.“

Dar i se păruse atât de atrăgătoare, în ajun, în bluza roşie care-i punea în evidenţă părul negru, nu prea lung.

Având în vedere distanţa, nu-i vedea distinct chipul, dar ştia că era frumoasă. Pur şi simplu, o ştia. Se deplasa cu graţie şi era probabil înaltă, deoarece îi văzuse talia suplă şi începutul curbei şoldurilor depăşind marginea ferestrei. Pentru Dumnezeu, oare unde era astăzi?

Rosana Kent îşi rezemă receptorul de umăr şi aruncă o nouă privire spre ceas. Ei drăcie! Oare femeia aceasta nu va mai termina niciodată? Erau deja patru minute de când Rosana ar fi trebuit să se afle la fereastră. îl va pierde. Probabil că aproape îşi terminase apa minerală. Cu pantalonii mulaţi pe coapse, picioarele întinse în faţă, cravata dezlegată la gât, cămaşa descheiată, trebuia să fie complet relaxat. Soarele trecea probabil prin frunzele copacului din spatele băncii pe care era aşezat, pentru a se juca în părul lui des, şaten deschis.

Ceva îi spunea că era frumos. Deşi prea departe pentru a-şi putea distinge trăsăturile, era sigură că era seducător. O simţea. Mersul era suplu, puternic, dar controlat; măsura mai mult de un metru optzeci şi avea umeri laţi şi şolduri înguste de atlet. Iar ea nu-l va vedea astăzi, dacă această femeie nu înceta să flecărească!

- Oh, îmi pare rău că vă întrerup, exclamă Rosana, dar sunt aşteptată pe o altă linie. Vă mulţumesc pentru comandă, doamnă Murin. Veţi avea pe cineva mâine la

ora nouă fix. O zi bună. La revedere.

După ce închise, se îndreptă repede spre fereastră. Era încă acolo! Astăzi, în pantaloni gri. Foarte bine. Cei de culoare închisă pe care-i purtase ieri, cu jiletcă asortată, nu i se potriveau deloc. Desigur, trebuia să aibă şi haine asortate, dar nu le purta niciodată pentru a veni să-şi bea apa minerală. N-avea aerul foarte relaxat. Chiar la această distanţă, simţea încordarea pe care o degaja silueta masivă. Ah, acum era detaşat, ca şi când nelinişstea tocmai se rezolvase. Perfect. Nu voia să aibă probleme.

„Iat-o!“ gândi Jeff cu un oftat de uşurare. „Este bine. Astăzi cu bluză albastru regal. Ii plac culorile proaspete, vesele, cu siguranţă o reflectare a personalităţii sale. Trebuie să fie entuziastă, inteligentă şi să râdă la orice cuvânt. Dar oare de ce a întârziat? Are probleme? Nu, imposibil. Nici o greutate nu-i întunecă existenţa. Nu vreau, aşadar, nu există. Zâmbeşte toată ziua şi nimeni nu se leagă de ea. Oricum, n-am interesul!“

- Jeff, iată-te, aşadar!

- Ce? Oh, salut, Carole. De unde ai ştiut unde eram?

- Te-am văzut de la fereastră. Ei bine, fratele meu iubit, n-o săruţi pe sora ta mai mare? întrebă tânăra femeie, aşezându-se alături de el pe bancă.

- Nu! Adică, hm... Cred că sunt răcit şi nu vreau să te molipsesc.

- Tu? N-ai fost niciodată bolnav. De ce eşti nervos?

- Eu?

- Oh, Jeff, cred că lucrezi prea mult. Să ştii, nu eşti singurul jurist din Tucson.

- Ce te face să mă onorezi cu vizita ta?

- Am venit, monseniore, să-ţi las mostre de material pentru perdelele biroului tău. Noul local se transformă formidabil. Alege şi telefonează-mi; am luat măsurile.

- Bine, de acord.

- Te las. Astăzi nu eşti nostim, Jeff Webster, dar totuşi te iubesc. Salut!

- Poftim? Oh, la revedere, Carole.

Ce neplăcere. Doamna sa de la fereastră va crede despre Carole că-i era soţie, sau iubită. Sau poate nu. El n-o sărutase, nici n-o încurajase să rămână acolo. Chiar de la al patrulea etaj, putuse vedea că în nici un caz Carole nu era iubirea vieţii sale. Cel puţin aşa spera.

„N-a sărutat-o, nici măcar n-a atins-o şi ea a plecat repede“, îşi spuse Rosana. „Ce vrăjitoare, cu aerul său seducător, picioarele lungi şi taiorul croit perfect. Dar a scăpat repede de ea. Are clasă, îşi urmează ideile şi nu primeşte ordine de la nimeni. Ei bine, bărbatule de pe bancă, este timpul să te întorci la muncă“.

***

Se terminase pentru astăzi, ea plecase. La ce se gândea oare în fiecare dimineaţă, privind pe fereastră? se întrebă Jeff. Probabil nu era nefericită. Oare avea soţ? Nu! Era prea independentă şi, consacrându-se carierei, n-avea timp pentru dragoste. Dar când va iubi, va fi pentru totdeauna. O ştia.

Se ridică, aruncându-şi cutia de apă minerală. Cât de ridicol fusese făcându-şi griji din cauza Carolei. Doamna sa, probabil nici nu-i remarcase prezenţa pe bancă. Totuşi, uneori s-ar fi spus că-l privea. Şi dacă ar ridica mâna pentru a o saluta? Nu, nu se va hazarda. Se va mulţumi s-o privească, doamna misterioasă, doamna sa de la fereastră.

- Domnişoară Kent?

- Da, Denise.

- Aceste cecuri sunt gata pentru semnătură.

- Perfect. Denise, ai vrea să te uiţi dacă există vreo listă a tuturor societăţilor din imobil?

- Da, dar de ce?

- De ce? De ce? Pentru că am putea distribui nişte prospecte pentru agenţia noastră de lucru cu ora. Poate avem la îndemână nişte potenţiali clienţi.

- Oh, este adevărat. Voi verifica.

Oare de ce făcuse Rosana asta? Chiar nu voia să ştie cine era bărbatul de pe bancă. Era doar un amuzament, un joc al minţii.

Oricum, lista locatarilor nu-i va permite să-i descopere identitatea. Nu, într-adevăr, nu voia să ştie cine era.

- Domnule Webster, mesajele dumneavoastră sunt pe birou.

- Mulţumesc, Louisa.

Jeff se prăbuşi în fotoliul de piele. Al patrulea etaj. A treia fereastră. Erau două ferestre mari pentru fiecare birou, aşadar, ea se afla în al doilea; trebuia să aibă un nume pe uşă. Ar putea să meargă acolo şi. Nu, asta ar strica totul. Actualmente, era ceea ce voia el să fie.

„Sunt nebun. Carol are dreptate, muncesc prea mult. Dar doamna de la fereastră îmi aparţine!“

Al patrulea etaj. Al doilea birou. Nu. Nu voia să ştie.

In timpul orei următoare, Rosana lucră cu sârguinţă. Agenţia sa se extindea şi avea o bună reputaţie. Dar cât era de obosită! Ridicându-se să-şi ia o ceaşcă de cafea, avu impresia că avea mai degrabă optzeci şi şase de ani, decât douăzeci şi şase.

Dar a meritat osteneala. La doi ani după lansarea „Servicii cu ora, Kent“, era o întreprindere înfloritoare. Doi ani fără ca gândurile Rosanei s-o facă să uite de responsabilităţi.

Oare ce i se întâmpla? De câtva timp, simţea dorinţa de a face ceva. Dar ce? Să-şi ia vacanţă? Şi să rateze sezonul campionatelor de rugbi de la universitatea din Arizona? Niciodată.

Apartamentul său era confortabil şi când ieşea îl avea cavaler pe Eric Marshall. Poate ar trebui să încerce să se îndrăgostească de Eric?

Dar nu era suficient să apeşi pe un buton pentru a simţi nişte sentimente care nu existau. Eric era atât . . de gentil. Ce voia să facă? Să înceteze cu sărutările caste şi să facă amor cu pasiune?

Imposibil să şi-l imagineze pe Eric în acest rol. Era seducător, cu înfăţişarea sa plăcută şi aerul său binecrescut; din păcate, acţiona în mod atât de previzibil. Rosana ştia întotdeauna ce va face, înainte de a fi făcut! Ştia ce va spune, înainte de a fi spus. Avea nevoie de o picanterie în viaţa sa, de o schimbare, ca recompensă pentru cei doi ani de muncă înverşunată.

Mai uşor de spus decât de făcut. Nu te trezeşti într-o frumoasă dimineaţă pentru a-ţi turna o lingură de antren în cafea şi în viaţă.

Ce făcuse oare? începuse să elaboreze fantasme despre un necunoscut aşezat în fiecare dimineaţă la ora zece pe o bancă. Era stupid! Dar şi bărbatul era. Fără să se preocupe de vântul care-l ciufulea, se aşeza fără să-şi dea osteneala să şteargă scaunul. Contrar tipilor

gen macho, nu turtea cutia de apă minerală înainte de a o arunca în pubelă şi se deplasa cu siguranţă şi graţie pentru statura sa.

Părăsind biroul, se îndreptă spre toaletă pentru a-şi stropi faţa cu puţină apă rece. Deasupra chiuvetei, oglinda îi reflecta imaginea: doi ochi mari cenuşii, având deasupra sprâncene arcuite în mod natural, iluminau faţa în formă de inimă. Pielea avea strălucirea celor cărora le place să fie în aer liber. Părul lung şi puţin întins îi ajungea la umeri şi se mişca suplu la fiecare mişcare a capului. Prea viguroasă şi prea sănătoasă pentru a fi calificată drept „frumoasă“, Rosana ştia că era drăguţă şi deloc „delicată“.

„Poate ar trebui să-mi schimb imaginea, îşi spuse revenind în birou. Dar la ce mi-ar folosi? Nu. Sunt aşa cum sunt!“

Dumnezeule, se săturase până peste cap! Dacă momentul cel mai încântător al zilei era cel în care îi arunca o privire pe ascuns unui bărbat, pe fereastră, este că pornise rău.

- Domnişoară Kent, am lista locatarilor. Aripa aceasta, de cealaltă parte a curţii, nu oferă decât un zid din cărămidă, deoarece ferestrele sunt pe cealaltă faţadă. Nu observasem asta niciodată mai înainte. In sfârşit, am obţinut lista. Ultimul nume este scris de mână, deoarece această persoană s-a instalat doar acum două săptămâni, declară Denise, scoţând-o pe Rosana din visare.

- Mulţumesc, Denise. Te voi chema dacă am nevoie.

Bărbatul de pe bancă trebuia să fie ultimul sosit. Rosana

presimţise că era nou, datorită apariţiei sale bruşte în inima ei.

Pentru a-i cunoaşte numele, nu-i rămânea decât să parcurgă lista. Nu, n-o va face. Asta îl va face prea uman, prea real şi trebuia să rămână cum era. O enigmă, o entitate necunoscută, aşadar era perfect. In consecinţă, să rămână astfel. Va face ca şi când acea listă nu exista.

- Oh, fir-ar să fie! exclamă privind foaia.

Era acolo, cu cerneală albastră: Jeffrey Webster - avocat. Slavă Domnului. Dacă se numea Harvey sau Elmer, n-ar mai fi fost nimic de făcut.

Jeffrey. Jeff. Oh, da, i se potrivea. Un nume bărbătesc pentru acel corp interminabil, un nume care suna bine. Şi era un om al legii. Nu i-ar fi plăcut să fie o persoană care face asigurări sau un angrosist în industria instalaţiilor. Da, pe măsură ce trecea timpul, asta o mulţumea.

- Sunteţi chemată pe linia unu, făcu Denise prin interfon.

- Mulţumesc, spuse Rosana, ridicând receptorul, în timp ce privirea îi întârzia pe lista de locatari. Jeffrey Webster - avocat. Impresionant!

în acea după-amiază, la ora patru, Jeff Webster îşi aruncă stiloul şi-şi aţinti privirea în tavan, furios. Asta îl înnebunea. Etajul patru. Al doilea birou.

„Mărturiseşte-o, Webster, o vei face. Atunci, fă-o“, îşi spuse în tăcere.

- Louisa, strigă.

Luând carnetul de notiţe, Louise Chambers îşi trecu mâna prin părul cărunt, înainte de a intra în biroul

patronului. La cincizeci şi doi de ani, era mai durdulie decât şi-ar fi dorit. Pentru ea, să lucreze cu Jeff Webster era ideal, în afară de cazul în care o făcea prea mult, ca în timpul din urmă. Chiar sora lui făcuse aluzie la asta, în această dimineaţă, lăsând mostrele de material. Un bărbat tânăr, seducător ca Jeff, ar fi trebuit să profite la maximum de viaţă. în ciuda fizicului care-l avantaja, a banilor şi a celor treizeci şi şase de ani, se îngropa în dosarele sale de drept. Ce iroseală!

- Da, domnule?

- Louisa, aş vrea să te duci să te plimbi.

- Să mă plimb?

- Da. Du-te în aripa opusă clădirii, urcă la etajul al patrulea şi notează numele înscris pe uşa celui de-al doilea birou.

- Aş putea să ştiu de ce?

- Imaginează-ţi că eşti Sherlock Holmes. Nu acţiona într-un mod vizibil. Aruncă doar o privire trecând prin faţă.

- Cât este de palpitant, făcu ea zâmbind. Poate mi-am ratat adevărata vocaţie: aş fi putut fi detectiv. Mă întorc în câteva minute.

Datorită lui, ziua Louisei va fi interesantă. Se purta ca un prost şi Louisa aştepta momentul prielnic. Cu siguranţă, îi va povesti Carolei că sărmanul său frate mai mic îşi pierduse capul. Posibil. Mai înainte, nu făcuse niciodată nimic aseemănător. Anii îi dovediseră că putea avea câte femei voia şi la momentul potrivit, nu se abţinuse.

Dar scânteia se stinsese. Avea nevoie. Bună

întrebare! Oare de ce avea nevoie? Nu ştia. Existenţa îi era marcată de un vid. Şi lucrurile se înrăutăţiseră dacă începuse să se joace de-a pisica şi şoarecele cu o femeie pe care o vedea privind pe fereastră. Ar fi fost mai bine să uite această absurditate. Dar oare ce făcea Louisa?

- Iată-mă, făcu aceasta respirând greu. Am fost formidabilă. A sosit un bărbat şi m-am prefăcut că mă îndrept spre scensor. Apoi am făcut cale-ntoarsă şi.

- Ce era acolo, pe uşă?

- „Servicii cu ora, Kent“. Agenţie pentru slujbe temporare. Rosana Kent, directoare.

- Mulţumesc. Intoarce-te acasă mai devreme. N-am nimic altceva pentru astăzi.

- Cariera mea de detectiv s-a încheiat deja? Bine. Pe mâine, domnule Webster.

- Da. Pe mâine.

Rosana. Ca pe regina florilor. Frumos. Rosana Kent. „Servicii cu ora, Kent“. Uşor de reţinut, amuzant. Şi agenţia era a ei, ceea ce însemna că era inteligentă.

Rosana. Dacă el însuşi i-ar fi ales numele, n-ar fi făcut-o mai bine. Ii venea cu uşurinţă pe buze, ca şi când îl rostea de ani. Rosana Kent. Avea acum un nume şi o profesie. Probabil îi mergea bine - chiriile în imobil erau mari - dar o merita. Trebuia să muncească din greu, să se consacre lucrului şi.

Chiar divaga. Cu siguranţă, avea un soţ bogat şi. In nici un caz! Era.

- Ei bine, destul! Mă întorc acasă, declară ridicându-se brusc.

La volanul maşinii puternice, se îndreptă spre nord

pentru a ajunge la casa sa mare, din cărămidă. In salonul enorm în tonuri reci gri şi albastre, dădu drumul combinei stereo şi muzica lui Mozart umplu spaţiul.

In camera sa. îmbrăcă un costum de baie şi ieşi să se scufunde în apa limpede a piscinei.

In timpul orei următoare, înotă până ce orice gând îi dispăru din minte. In sfârşit, obosit, ieşi din apă pentru a se prăbuşi pe un şezlong. Oare cum se relaxa Rosana după o zi grea? La naiba, de unde îi venea acest gând? Iată că-l urmărise până acasă, în timp ce probabil rămăsese la locul său, în spatele ferestrei.

Cu un oftat obosit, Rosana intră la ea şi-şi aruncă poşeta pe divan, întâmpinată de tonurile portocalii, brune şi galbene, pe care le alesese pentru interior. După ce se schimbă, mâncă lacomă cina compusă dintr-un biftec, salată şi cartofi, în timp ce din combina stereo se auzeau cântece folclorice.

Oare ce mânca în această seară Jeffrey Webster, avocatul? Dar pe cine interesa asta? Până acum, nu-i intrase niciodată în bucătărie! Rămăsese întotdeauna cuminte pe bancă, sub copac!

Soneria telefonului o făcu să se încrunte. Eric. Era jos, aşa că îi confirma seara lor de sâmbătă, la meciul de rugbi. Dragul de Eric.

- Alo? spuse ea ridicând receptorul.

- Salut Rosana, sunt Eric. Voiam doar să-ţi confirm seara de sâmbătă. Gata să încurajezi „Pisicile sălbatice?“

- Intotdeauna. Ce s-a întâmplat la muncă?

Ii va spune: „Este o menajerie, Rosana. O adevărată

menajerie“. O ştia.

- Este o menajerie, Rosana. O adevărată menajerie. Am de corectat lucrări la matematică. Pe sâmbătă.

- De acord, Eric.

„Tine-te bine, Rosana. La revedere“, îi va răspunde.

- Tine-te bine, Rosana. La revedere.

- La revedere, răspunse, închizând încet şi întrebându-se dacă va urla sau nu.

Oare Eric nu va putea rosti ceva deosebit, măcar o dată în viaţă?

în general, Rosanei îi plăcea să-şi petreacă seara citind sau privind la televizor. Dar astăzi, nimic n-o atrăgea. După ce-i scrisese mamei sale o scrisoare veselă, umplu maşina de spălat, apoi se aşeză pe divan, deprimată.

Se plictisea de moarte.

„Oare cum îşi ocupau timpul juriştii? se gândi. Sunt putrezi de bogaţi şi probabil îşi petrec toate serile în oraş. Oare Jeff este un seducător, un don Juan? Nu, bineînţeles că nu. El se consacră muncii şi rămâne hotărât în legăturile sale. Legături? Infamul! Câte? Una pe lună? Pe săptămână? Schimbă femeile în fiecare zi, ca pe costume? Haide, nu fi ridicolă!“

Jeffrey Webster trebuia să fie deasupra mulţimii. Era cinstit, o ştia, şi nu se lega prin obligaţii pe care n-avea intenţia să le ţină. Fără să aparţină nici unei femei, o căuta pe aceea cu care-şi va petrece toată viaţa. Cât de romantic era!

Un hohot de râs scăpă de pe buzele Rosanei. Era incredibil de stupidă. Dumnezeule! Un amant himeric! Dar ce amant trebuie să fie! Era atât de înalt, părea

atât de puternic! Ar fi epuizat toată această putere, dacă i-o oferea, în timp ce se agăţa de trupul lui.

- Cerule, m-am pervertit! exclamă, ridicându-se în timp ce un val de dorinţă o cuprindea.

Se prăbuşi pe divan, cu un oftat trist. Era uşor să te potriveşti cu un amant, în minte. Dar nu acesta era adevărul. Experienţa sa de-o noapte, în universitate, fusese un dezastru total şi nu fusese urmată de o alta. Nu putea şi nici nu voia să aibă raporturi fizice cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Era greşeala mamei sale. Elizabeth se îndrăgostise la prima vedere de Robert şi nu-l iubise decât pe el în timpul celor treizeci de ani de viaţă în comun, până când el murise în urma unei crize cardiace.

„Păstrează-ţi dragostea pentru cel care-ţi va aduce lumina soarelui, îi repetase Rosanei. Protejează legătura sacră ce uneşte bărbatul cu femeia, până la venirea clipei şi fă-o să înflorească în această parte“.

In faţa luminii senine care strălucea în ochii mamei sale, Rosana dorise mai presus de orice să cunoască acelaşi gen de angajament. Eşecul experienţei sexuale îi confirmase că mama avea dreptate. Fizicul şi afectivul nu puteau fi entităţi separate. Pentru ca dragostea să fie completă, trebuia să te dăruieşti total, trup şi suflet. pentru totdeauna.

După ce dezlegă cuvinte încrucişate, Rosana se duse la culcare. Când în sfârşit reuşi să adoarmă, fu pentru a avea nişte vise ciudate referitoare la un bărbat care apărea şi dispărea, fără să-i poată distinge chipul.

La ora unu dimineaţa, Jeff Webster, obosit să se sucească şi să se răsucească în pat, împinse pătura pentru a se îndrepta gol spre bucătărie, unde scoase o

farfurie din frigider.

După ce-şi va termina friptura de vită, va merge să înoate şi poate va fi atunci destul de obosit pentru a adormi. N-avusese niciodată greutăţi în a-şi găsi somnul. Era enervant. Oare ce i se va mai întâmpla apoi? Un ulcer? Splendid! în tot acest timp, Rosana Kent dormea probabil buştean, ca un copil, fără nici o grijă. Oare cum dormea? Pe burtă? Pe spate? Goală? Sau cu ceva ultrafeminin care lăsa să i se zărească pieptul?

- La naiba! exclamă el cu voce tare. Asta trebuie să înceteze. Ai înţeles? Ei bine, acum vorbesc cu mine însumi!

După ce înotă până la epuizarea forţelor, se prăbuşi pe un şezlong şi adormi imediat. Se trezi la primele raze ale zorilor şi se duse la duş. Când ajunse la birou, figura îi era posomorâtă şi maxilarul încordat. Jeff Webster nu era bine dispus.

- Fir-ar să fie, o pereche complet nouă! făcu Rosana aruncând ciorapii pe care tocmai îi rupsese.

Noaptea agitată îi dăduse o durere de cap; nu mai avea cafea, îşi rupsese o unghie şi tocmai îşi distrusese acum nişte ciorapi frumoşi. Spera ca restul zilei să fie mai bun. Oricum, mai rău nu se putea.

- Bună ziua, domnule, exclamă Louisa cu voioşie la sosirea lui Jeff Webster, înainte de a adăuga, în faţa expresiei sale tulburate: cafea?

- Mă voi servi eu.

- Domnul Kischer şi-a fixat întâlnire la ora zece, în legătură cu aceste contracte.

- La ora zece? făcu el întorcându-se.

- Da. Nu aveţi nimic în agendă la acea oră.

- Nu-l pot primi pe Kischer la ora zece.

„Incredibil, se gândi. Refuz vizita unui client important, pentru a mă duce să privesc o femeie la fereastră“.

- Amână întâlnirea la ora zece şi jumătate.

- Cum doriţi. Oh, a sunat sora dumneavoastră pentru a vă afla părerea despre eşantioanele de material.

- Ocupă-te dumneata de asta. Pentru mine, toate sunt la fel.

- Ziua va fi foarte lungă, mormăi Louisa când Jeff dispăru în biroul său.

Rosana îşi bău cafeaua cu un oftat de mulţumire. Denise verificase ca toţi muncitorii cu ora să fie bine recomandaţi în diferite societăţi. Lucrurile păreau că se îmbunătăţiseră de la acel început dezastruos şi, peste patruzeci şi cinci de minute, va fi ora să-l privească pe Jeff. Numele îi trecu prin minte ca şi când îl ştiuse dintotdeauna.

Imbrăcată cu o bluză din mătase galbenă înnodată la gât cu o panglică şi într-o fustă evazată maro, încercă să zâmbească, dar în zadar. O durea prea tare capul. Nopţile albe nu priau sistemului său nervos.

Cu un minut înainte de ora zece, inspiră adânc. Şi dacă nu era acolo? Trebuia să fie. Voia să-l vadă în calitate de Jeffrey Webster, avocat. Va deveni astfel o fiinţă umană care, cu siguranţă, aparţinea unei femei şi acesta ar fi sfârşitul acelui joc matinal. O ultimă privire şi asta va fi tot.

Era acolo! Pantaloni negri, vestă, cravata desfăcută, nasturii descheiaţi şi. două cutii cu apă minerală. Lui Jeff Webster îi era sete astăzi. Jeffrey! Da, i se potrivea.

„Bluză galbenă, îşi spuse Jeff. Frumoasă culoare pentru Rosana“.

Fusese gata să întârzie, pentru că stupidul automat de băuturi îi luase banii, fără să-i dea nimic în schimb. Nemulţumit, îi dădu o lovitură puternică de pumn şi căzură două cutii. Rosana ar trebui să i se alăture, pentru a bea una.

„Dar, ce aştepta oare de la ea? Să sară pe fereastră pentru a ateriza lângă mine, pe bancă? Asta trebuie să înceteze. Toată această treabă devine ciudată; imaginea sa m-a urmărit până şi acasă. Nu mă voi întoarce niciodată în curtea aceasta. Este mai degrabă trist, dar necesar. îmi pierd simţul realităţii şi am viziuni cu o femeie aproape goală, pe care nici măcar n-o cunosc. Astăzi, îi spun adio frumoasei Rosana“.

Aruncând prima cutie în pubelă, o deschise pe a doua şi se lăsă pe spate pentru a bea o înghiţitură. Apoi, înainte de a-şi da seama ce făcea, ridică încet cutia, într-un toast tăcut, în cinstea doamnei de la fereastră. Se aplecă şi, cu coatele sprijinite pe genunchi, o privi direct.

Inima Rosanei începu să bată nebuneşte şi ochii i se măriră de emoţie. Jeff îşi dăduse seama de prezenţa sa! După ce o salutase cu băutura, o privea direct. Cât era de jenant. Oare văzuse în aceste ultime zile că-l observa? Trebuia să se dea înapoi şi să uite totul? Nu. Avea dreptul să privească pe fereastră. Nu era vina ei dacă Jeff Webster i se intercalase în câmpul vizual. Credea oare că-şi pierdea capul făcând-o să ştie c-o văzuse? Nu va avea el ultimul cuvânt. Acest mic joc se putea juca în doi.

Cu bărbia ridicată, Rosana înălţă ceaşca de cafea pe

care o avea în mână şi înclină uşor din cap.

„Ti-am venit de hac, Webster. Nu te aşteptai la asta, nu?“

Un zâmbet larg lumină imediat chipul lui Jeff. Aşadar, Rosana ştia că era acolo! Ce gest formidabil! Pur şi simplu ridicase ceaşca şi-l privea drept în ochi. Ce femeie graţioasă această Rosana Kent de la „Servicii cu ora, Kent“. O femeie care avea intenţia să-l iubească.

Capitolul 2

Rosana se dădu încet înapoi şi se prăbuşi pe scaun. Aşadar, o făcuse! îi lansase o invitaţie lui Jeff Webster, la fel de clar ca şi când ar fi fluturat prin aer un afiş purtând menţiunea: „Salut, tocmai te priveam!“

Oare ce va face el acum? Se va întoarce probabil acasă şi-i va vorbi soţiei despre femeia obraznică de la etajul patru. Nu. Nu era căsătorit! Dar de ce toată această poveste fără rost! Bărbatul o remarcase, ei şi? Salutând-o, dăduse doar dovadă de politeţe, cum ar fi făcut cu orice persoană întâlnită în ascensor.

Reacţia sa exagerată provenea din jena de a şi-l fi adus pe Jeff în lumea sa imaginară. Să-l considere drept amant, fusese punctul culminant! Dar el nu ştia. Perfect, acum se calma. O clipă, această afacere o impresionase. Jeff nu-i putea citi în minte, aşadar n-avea de ce să-şi facă griji. Poveste clasată! La muncă!

***

- Aţi întâlnit o stea norocoasă? întrebă Louisa în faţa chipului zâmbitor al lui Jeff, când acesta se întoarse.

- Pur şi simplu, este timp frumos.

- Nu vă mai înţeleg, îmbătrânesc, mormăi ea.

Aşezat la birou, Jeff îşi încheie cămaşa şi-şi strânse cravata. Ii mai rămăseseră zece minute până la sosirea lui Frank Kischer. Ca să facă ce? Să facă un salt până la agenţia „Lucrul cu ora, Jent“ şi s-o ia pe Rosana în braţe? Desigur, nu. Asta cerea multă fineţe. Şi dacă era căsătorită? Nu, nu era. In nici un caz.

Intinse braţul spre cartea de telefon şi o răsfoi până descoperi anunţul publicitar, cu litere groase „Lucrul cu ora, Kent“. Acest gen de anunţ costa scump,

probabil afacerile erau înfloritoare. Privi telefonul, încruntat, cu mâinile umede. S-ar fi spus că era un adolescent care îşi suna pentru prima dată iubita. La naiba, era Jeffrey Webster, cel care trebuise să-şi instaleze acasă un robot telefonic pentru a se sustrage apelurilor femeilor care-l urmăreau!

„Formează acest număr, Webster!“

- Domnul Kischer este aici, spuse Louisa din uşă.

- Fă-i o cafea şi să aibă răbdare câteva minute.

- Iată-l din nou în proastă dispoziţie, mormăi ea, ridicând ochii spre cer.

Cu o privire piezişă spre telefon, ca şi când era vorba despre un monstru necunoscut, luă receptorul şi formă numărul înainte de a-şi schimba părerea.

- Lucrul cu ora, Kent, făcu o voce plăcută.

- Aş putea vorbi cu domnişoara Kent, vă rog?

- O clipă, vă rog.

Secretara nu-l corectare cu „doamna“ Kent. Semn bun? Amănunt nesemnificativ? Nu ştia.

- Rosana Kent.

Ea era! Ce voce frumoasă şi blândă.

- Alo?

- Da! Rosana, sunt Jeff.

- Webster, îl întrerupse ea.

„Ce prostie făcuse“ se gândi Rosana. Existau un milion de Jeff pe lume! Dacă exact acest Jeff o sunase, era pentru că se gândise la el.

- Da, Jeff Webster, cel din curte, consimţi el pe un ton surprins.

- Cu cutia de apă minerală, zâmbi Rosana.

Timbrul vocii - excelentă melodie - se potrivea bine

cu statura sa.

- Rosana, mă întrebam dacă nu vrei să ne întâlnim luni dimineaţa, la ora zece, în curte, pentru a bea o apă minerală.

- Voi. voi fi încântată, Jeff.

- Bine. Ne vom întâlni acolo.

- Perfect. La revedere.

- La revedere.

Cerule! îşi spuse Rosana, închizând. îl va întâlni pe Jeff în curte? Ce prostie! Nici măcar nu-l cunoştea. Poate era. un ciudat. Nu, era Jeff. în plus, ce i se putea întâmpla la ora zece dimineaţa, în plină zi? Multe lucruri. Tocmai îşi dăduse întâlnire la telefon, cu o voce. Ce proastă!

Şi totuşi, era Jeffrey Webster, avocatul, bărbatul de pe bancă, amantul ei închipuit. Nu va începe iar să se gândească la asta. Era pur şi simplu vorba despre un alt ocupant al imobilului, cu care se hotărâse să facă o pauză pentru o cafea. Iată că suna mai bine. Vocea îi era plăcută, ca
o dezmierdare catifelată şi.

- O cutie cu apă minerală nu înseamnă o legătură, făcu ea cu voce tare şi cu obrajii îmbujoraţi.

- Pofim? spuse Denise trecându-şi capul prin deschiderea uşii.

- Nu da atenţie, am o criză de nervi.

Jeff îşi aţintise privirea în tavan, cu degetele înnodate în spatele cefei. Chiar înainte de a-şi spune numele, Rosana ştiuse cine era. Ca şi când aşteptase s-o sune. Interesant. Aşadar, luni dimineaţă, la ora zece, o va întâlni pe Rosana, doamna de la fereastră.

- Domnule Webster, referitor la domnul Kischer, făcu Louisa din uşă.

- Dumnezeule, îl uitasem. Pofteşte-l.

- Hotarât lucru, tânărul acesta are nevoie de o vacanţă, oftă ea.

Când se întoarse acasă în seara aceea, Rosana tuna şi fulgera împotriva ei însăşi. După ce o sunase Jeff, se comportase ca o puştoaică. Denise trebuise s-o cheme de trei ori la interfon pentru a prelua o comunicare. Mergând să prânzească, îşi dăduse seama că-şi uitase poşeta. Şi cel mai rău fusese că voise să-l facă pe un corpolent şofer de camion să treacă un test la maşina de scris. Pe scurt, fusese caraghioasă.

Niciodată nu se va mai lăsa pradă fantasmelor în legătură cu un necunoscut. Niciodată! Ceea ce nu era nimic mai mult decât o întâlnire de un sfert de oră cu un bărbat plăcut, în mijlocul dimineţii, devenea evenimentul anului, doar pentru că-şi petrecuse în minte un anumit timp cu acest individ.

Acest weekend îi va permite să-şi revină, să pună capăt invenţiilor şi să privească situaţia cu realism. îl va saluta pe Jeff cu un aer vesel şi va discuta cu el tot felul de lucruri.

Aerul de octombrie era rece şi întăritor şi, după o privire spre cer, Rosana se hotărî să meargă să alerge o jumătate de oră. După ce îmbrăcă un şort, ieşi şi coborî bulevardul în direcţia podului.

La întoarcere, se simţea mai bine. Jeff Webster nu-i bănuia invenţiile stupide şi-l va trata în mod prietenesc, îl va întreba despre meseria de avocat, vor discuta rezultatele la rugbi şi, asta va fi tot. Dacă vreodată îi va

arăta poze ale soţiei şi copiilor săi, îi va da un pumn şi se va întoarce la munca sa. Nimic mai mult.

La întoarcerea acasă, Rosana făcu un duş să-şi spele părul. După ce-l uscă, îl perie şi masa brună îi cădea pe umeri, în timp ce se instala la măsuţa de toaletă.

Apropiindu-se de oglindă, se încruntă în direcţia imaginii sale. Claviculele îi erau proeminente. Oare de ce nu remarcase până acum? Şi nasul! Uşor cârn, făcea să fie uitată forma frumoasă a buzelor. Ochii erau mari. Cenuşii, îşi schimbau cu uşurinţă culoarea după ceea ce purta. Clipind din gene, poate că va atrage mai degrabă atenţia asupra lor, decât asupra nasului.

Atenţia cui? Se examina cum ar fi făcut-o Jeff Webster. Iată că iar începea şi-l lăsa să pătrundă la ea. In timp ce nu era îmbrăcată decât cu un prosop! Dacă ar fi fost într-adevăr acolo, prosopul pluşat i-ar fi fost smuls de pe trup şi un piept puternic l-ar fi apăsat pe al său. Un cap cu păr des s-ar fi aplecat pentru a pune stăpânire pe buzele ei delicioase, într-un sărut senzual. Ea ar renunţa la cuminţenie şi s-ar lăsa dusă de braţele musculoase până în pat, unde.

- Ajunge! ţipă, sărind în picioare, mişcare care făcu să-i cadă prosopul.

Fără să dea atenţie dorinţei care o copleşea, nici ciudatei senzaţii pe care o simţea în piept, se grăbi spre comodă pentru a scoate de acolo lenjerie de corp.

Jeffrey Webster era necinstit. Refuza să rămână la locul său, pe bancă şi începea s-o enerveze. Işi va pregăti doi hamburgeri uriaşi, pentru a-l uita pe acest tip. Dar, la naiba, ce voce senzuală! Nu era drept!

înotând în piscină ca şi când avea pe urme un rechin, Jeff Webster n-avea în acea clipă sentimente de afecţiune deosebite faţă de Rosana Kent. După-amiaza nu fusese decât o serie epuizantă de întâlniri şi de probleme legale complicate. Krank Kischer nu se simţise învins de inteligenţa lui Jeff când acesta îi ceruse să semneze documentele pe care tocmai venise să le parafeze.

Vocea melodioasă a Rosanei îi răsunase în minte toată ziua, iar el va rămâne în această piscină până când se va îneca. Dacă măcar nu şi-ar fi imaginat-o într-o cămaşă de noapte transparentă! Ce greşeală teribilă! Dar Rosana n-avea nici o idee despre escapadele sale mentale, obscure. Luni dimineaţă, îi va oferi o apă minerală şi-i va cere părerea despre economia actuală.

Poate ar trebui să se tundă. Dar tocmai o făcuse săptămâna trecută. Ar fi mai bine să-şi petreacă weekendul relaxându-se, pentru a-şi reveni. Carole spunea că avea un aer obosit, că începuse să facă riduri în jurul ochilor, pentru că muncea prea mult. Arăta oare mai mult de treizeci şi şase de ani? Nu, era în plină formă şi n-avea nici un dram de grăsime. Şi dacă Rosanei Kent nu-i plăcea ceea ce vedea, era problema ei.

Sâmbătă dimineaţă, vremea era senină şi însorită, aşa că Rosana se duse să alerge, cum făcea de obicei. După ce-şi potoli foamea, se duse la cumpărături şi făcu curăţenie în apartament.

Din când în când, Jeff Webster şi întâlnirea lor de luni îi venea în minte, dar imediat îndepărta acest gând. Controla pe deplin situaţia şi va petrece o seară minunată la meciul de rugbi. Poate că Eric o va

surprinde arătându-i o personalitate remarcabilă, inexistentă cu o sâmbătă în urmă. Nu. Asemenea miracole nu existau.

La ora patru, când auzi soneria telefonului, Jeff Webster se încruntă. Uitase să branşeze robotul telefonic şi dacă era iar femeia căreia îi rezolvase divorţul săptămâna trecută.

- Alo?

-Jeff? Sunt Carole. Ryan a trebuit să iasă şi sunt singură, cu două bilete pentru meciul de rugbi. Fii amabil şi vino cu mine.

- Carole, îmi cunoşti sentimentele faţă de rugbi.

- Nu ţi-am înţeles niciodată atitudinea. Ai jucat timp de patru ani la Stanford şi, de atunci, n-ai asistat la nici un meci.

- M-am mulţumit cu atât.

- Doar de data aceasta, Jeff.

- Nu, Carole. Cere-i unei prietene să te însoţească. In seara aceasta rămân acasă să mă uit la televizor, la o piesă de Shakespeare.

- Ruşinos! Oh, Louisa mi-a împărtăşit alegerea referitoare la material. Bun gust! Sunt impresionată.

- Te-ai îndoit de asta? Ruşine să-ţi fie!

- Imi pare rău, bătrâne frate. Bine, voi încerca să găsesc un suporter pentru seara aceasta. La revedere, Jeff.

- Salut, Carole.

îndreptându-se spre bucătărie, se întrebă ce fel de draperii va avea. Cu siguranţă, nu le va putea suferi.

îmbrăcată în pantaloni albaştri şi cu un pulover asortat, Rosana îi deschise uşa lui Eric, care zâmbea.

- Bună seara, Eric. Intră.

îi va spune: „Eşti frumoasă în seara aceasta, Rosana“, era sigură de asta.

- Mulţumesc. Eşti frumoasă în seara aceasta, Rosana.

- Mulţumesc.

Trebuia să oprească acest joc. Altfel, va ajunge să spună cu voce tare replicile lui Eric şi asta îl va jigni. Era pe punctul să rostească: „Să mergem. Ştii câtă lume va fi acolo“. O replică diferită ar fi răsunat ca o muzică în urechile Rosanei.

- Să mergem. Ştii.

- Eric, crezi că va fi multă lume acolo?

- Bineînţeles. Vreau să spun. Ceva nu este în ordine, Rosana?

- Totul este în ordine. Să mergem.

După toate aparenţele, cincizeci de mii de persoane erau de părerea Rosanei, găsind jocul senzaţional. Pentru a susţine „Pisicile sălbatice“, urlă până-şi pierdu vocea şi fu în culmea încântării când câştigară în cursul ultimelor trei secunde.

După ce cinaseră tot flecărind, se întoarseră la ea şi doar în acea clipă Rosana îşi dădu seama că Eric fusese neobişnuit de liniştit, toată seara.

- Te simţi bine, Eric? îl întrebă, aducând o tavă încărcată cu cafea şi biscuiţi.

- Da, dar aş vrea să-ţi vorbesc. Rosana, ne-am văzut foarte mult în ultimele luni şi m-am ataşat mult de tine.

- Adevărat?

Plutea ceva în aer.

- Mai mult de atât. M-am îndrăgostit de tine şi vreau să te căsătoreşti cu mine.

- Adevărat?

„Oh, nu, Doamne!“

- Spune da, Rosana. Vom duce o viaţă minunată. Avem atâtea în comun, în acelaşi timp cu dragostea pentru sport.

- Dar.

- Vom împărţi totul. Ne vom căsători în timpul vacanţei de Crăciun şi.

- Eric, aşteaptă! Nu pot. Vreau să spun. Ascultă, te admir foarte mult şi-ţi apreciez compania, dar.

- Nu mă iubeşti.

- Nu, răspunse ea încet. Imi pare rău că te fac să suferi. Nu ţi-am bănuit sentimentele. Oare putem rămâne prieteni?

- Este imposibil. Ar fi mai bine să plec, Rosana. Prefer să nu te mai văd. Dacă-ţi schimbi părerea, sună-mă. La revedere.

- Cerule, murmură Rosana după ce închise uşa. N-am vrut niciodată să se îndrăgostească de mine. Sărmanul Eric. Sunt mizerabilă.

Păruse atât de deprimat. Dar, cu siguranţă, în puţin timp va găsi pe altcineva.

„Şi eu? Oare cine mă va însoţi la meciul viitor? Măcar dacă Eric ar fi început să mă iubească după sezonul de rugbi!“

Şi cu acest gând, se duse să se culce.

După ce îşi jucase cele optsprezece gropi de golf cu un prieten şi ascultase rezultatele meciurilor din ajun, Jeff Webster îşi petrecu după-amiaza la piscină, citind şi scăldându-se. Mândru că o alungase pe Rosana Kent în spatele preocupărilor - nu-i mai revenea în memorie decât aproximativ o dată pe oră - se gândi că este

stăpân pe situaţie.

Luni dimineaţa se trezi relaxat şi hotărî să îmbrace o cămaşă complet nouă. Apreciind că luni nu era ziua sa preferată, se putea îmbrăca în mod special bine, pentru a-şi ridica moralul! în consecinţă, alese o cămaşă galbenă, o cravată cu dungi galbene şi cafeniu-închis şi costumul din trei piese, cafeniu-închis.

După ce-şi petrecuse duminica lipită de ecranul televizorului, pentru meciurile returului, Rosana hotărî că despărţirea de Eric era un lucru bun. Jeff Webster îi veni în minte deseori, ceea ce o făcu să se încrunte.

Luni dimineaţa, îşi privi îndelung hainele înainte de a se hotărî pentru o bluză din mătase ruginie, care-i punea în valoare părul castaniu şi o fustă evazată în aceleaşi tonuri. Desigur, ezitarea îi era firească: dimineaţa era răcoare şi după- amiaza cald!

- Purtaţi un costum încântător, domnişoară Kent, remarcă Denise la sosirea la birou.

- Mulţumesc. Este foarte comod.

- Voi suna societăţile. Sper că personalul cu ora se va prezenta bine, cum am anticipat.

- Desigur. Este o zi prea frumoasă pentru ca ceva să nu meargă bine.

- Sunteţi în plină formă!

- Este o nouă săptămână, ceea ce înseamnă. că este o nouă săptămână, făcu Rosana, intrând repede în birou.

- Ah, da?

După ce umplu două ceşti cu cafea, Jeff aşeză una în faţa Louisei.

- Să nu-mi aranjezi nimic pentru ora zece, îi spuse.

- Voi ţine seama de asta!

- Oare mă vei întreba de ce?

- Nu.

- Perfect, făcu el, întorcându-se în birou.

„Va trebui să plec în Bahamas sau în Hwaii, sau undeva într-o casă de odihnă!“ gândi Louisa.

In timp ce ora zece se apropia încet, Jeff începu să măsoare mocheta în lung şi-n lat. In nici un caz pentru că era nervos din cauza întâlnirii cu Rosana Kent; era ridicol. Dar după o jumătate de oră, ea i se afla în faţa ochilor, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte transparentă. De ce acum? Va trebui să coboare în curte, în clipa în care avea nevoie de un duş rece.

- La naiba, voi fi foarte mulţumit când se va termina. Este cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată! exclamă trecând prin faţa biroului Louisei pentru a ieşi.

„Dacă ar fi băut, i-ar fi mirosit respiraţia a alcool, totuşi!“ îşi spuse aceasta din urmă.

Rosana îşi trecu pieptenele prin păr şi-şi luă tubul de ruj pentru a-şi contura buzele. De ce? Dar de ce? Oare de ce îl vedea neîncetat pe Jeff Webster venind spre ea şi atrăgând-o la pieptul său? Totuşi, fusese sigură că scăpase de aceste gânduri ridicole; dar iată că-i reveneau tocmai înainte de-a merge să-l întâlnească. Minunat. Va da obrajilor îmbujoraţi o tentă luminoasă şi nu se va observa nimic. După ce-şi va bea apa minerală pe nerăsuflate, va pleca.

- Mă întorc în câteva minute, îi spuse Denisei, deschizând uşa.

- Ieşiţi?

- Nu pentru mult timp, mormăi ea.

După ce puse pe bancă cele două cutii de apă

minerală, Jeff se aşeză şi întinse reflex mâna spre cravată. Nu, astăzi n-o va desface. Nu se punea problema să arate ca un vagabond.

Şi brusc, ea fu acolo, în curte. Da, era înaltă şi înainta cu graţie, ca şi cum plutea. Dându-şi seama că era în picioare, Jeff se întrebă când se ridicase. Acum îi distingea trăsăturile. Frumoasă. Foarte frumoasă.

- Bună ziua, Jeff, spuse încet Rosana, întinzându-i mâna. Ce frumos era! Ochii te făceau să te gândeşti la fursecuri în ciocolată, iar ea adora fursecurile în ciocolată. Chipul îi era atât de energic. Era bărbatul cel mai seducător pe care-l văzuse vreodată.

- Rosana, făcu el, luându-i mâna în ale sale.

Ce ochi frumoşi! Strălucitori, limpezi. Şi nasul! Adorabil, uşor cârn. Dar oare de cât timp îi reţinea degetele?

- Vrei să iei loc?

- Desigur, făcu Rosana supunându-se.

Oare îşi lăsase mâna în ale lui mai mult decât era potrivit? Nu ştia; ochii frumoşi de culoarea fursecurilor în ciocolată o hipnotizară.

- Ar fi trebuit să aduc pahare, remarcă Jeff.

- Nici o problemă. Cum găseşti noul dumitale birou? Presupun că tocmai te-ai instalat, deoarece nu te-am văzut decât. de puţin timp.

- Este foarte plăcut. L-a decorat sora mea. într-o zi m-a urmărit chiar până aici, pentru o poveste cu mostre de material.

Oare Rosana înţelesese? Femeia aceea era sora lui!

- Adevărat? zâmbi ea.

„Sora sa? Uraaa!“

- Ai petrecut un weekend plăcut?

- Minunat.

- Oh?

„Cu cine?“

- In timpul sezonului de rugbi, sunt în al nouălea cer. Ai văzut meciul, sâmbătă seara?

- Un eseu în ultimele trei secunde.

„Un fan al rugbiului!“

- Dumnezeule, joci? Ai fizic pentru asta.

- Am jucat patru ani la Stanford.

- Aşadar, eşti un adevărat fan!

- Când zâmbeşti, ochii îţi strălucesc, Rosana.

„Am spus eu asta? Am spus-o într-adevăr?“

- Acum, trebuie să-ţi mărturisesc că te privesc de două săptămâni.

Oare cineva îi turnase în apa minerală serul adevărului? Ce
i se întâmpla?

- Şi eu te privesc, Jeff, dar n-aveam nici o idee că mă observai.

In tot acest timp, el o văzuse! Işi simţi obrajii îmbujorându-se.

- Nu ştiam că femeile mai fac aşa ceva.

- Ce oare?

- Să roşească. Imi placi mult Rosana Kent, vrei să cinezi cu mine în seara aceasta?

„Ce?“

- Cu plăcere, Jeff Webster.

- Eşti în cartea de telefon?

- Da. Şi ocup apartamentul 512.

- La ora şapte?

- Perfect. N-am obiceiul să ies cu bărbaţi pe care nu-i cunosc, Jeff. Dar vom face ca şi când ne-am întâlnit acum două săptămâni.

- De acord, făcu el cu un râs care o făcu pe tânăra fată să simtă o senzaţie ciudată de-a lungul spatelui.

- Trebuie să urc, declară ea ridicându-se.

„Oare ce-i cu mâna mea în ale lui? Cum s-a ajuns aici? Şi mă mângâie oare cu degetul mare? Da!“

- Pe diseară.

„Trebuie să-i las mâna înainte de a o speria“.

- La revedere, spuse Rosana îndepărtându-se.

Cu mâinile în buzunar, Jeff o privi până când dispăru.

Când se întoarse la birou, Louisa deschise gura, dar renunţă la ideea de a discuta cu el. Era încruntat şi părea pierdut în gânduri.

Rosana va merge să cineze cu Jeff Webster. Şi îşi pierduse capul. De-abia se ţinea pe picioare şi se simţea uşor ameţită când se aşeză la birou. Era tot ceea ce-şi închipuise şi chiar mai mult. Emana bărbăţie. Degaja senzualitate. Incredibil!

Niciodată n-o impresionase un bărbat în asemenea măsură. Când o ţinuse de mână, o cuprinsese un val de căldură. Pierduse orice noţiune a timpului când o privise în ochi.

Reprezenta un pericol pentru echilibrul său, iar dacă era rezonabilă, va părăsi oraşul. Dar cât de proastă fusese, va cina cu el. Oare în ce se vârâse?

Jeff se aşeză, se ridică, se aşeză din nou şi-şi şterse fruntea umedă. Nu-i scăpase nimic. Nici părul mătăsos al Rosanei, nici trăsăturile delicate, nici pieptul tare care i se contura sub bluză. Ii plăcea felul ei de a râde

şi de a te privi drept în ochi. Ce femeie!

Dar de ce oare îi plăcea rugbiul? Se prefăcuse că-l interesa, dar detesta acest joc. Totuşi aprecia bucătăria aleasă şi o va duce la cină. In aproximativ opt ore, îi va bate la uşă, ea îi va deschide şi. Se va comporta ca un gentleman perfect toată seara, pentru că nu voia s-o contrazică în nici un fel pe domnişoara Rosana Kent de la „Lucru cu ora, Kent“.

Pentru Rosana, ziua păruse că ţinuse trei săptămâni şi nu era foarte mulţumită de atitudinea sa. Cina era pur şi simplu masa pe care o lua la sfârşitul unei zile de muncă şi n-avea nimic dintr-un eveniment extraordinar. Oh, oh, să guste din alimente în faţa lui Jeff Webster, era ceva, să vadă ce se întâmpla când nu beau decât apă minerală.

Ce bărbat seducător! După toate aparenţele, trecuse examenul. Totul fusese acceptat, inclusiv nasul cârn. Şi Jeff? Era atât de frumos, frumos, frumos. Jucase chiar rugbi. Formidabil! îşi imagina deja duminicile pe care le vor petrece privind transmisiile în reluare.

Stop! îşi spuse Rosana. Destul cu visarea. Nu mai era bărbatul de pe bancă, fructul imaginaţiei sale. Era real. Desigur. De ce oare un asemenea ins nu era căsătorit încă? Era misogin? Cu siguranţă nu. Ce era în neregulă cu el? După toate aparenţele, nimic.

După o baie prelungită, cu arome de lămâie, Rosana îşi spălă părul, îl uscă şi-l perie până când străluci. Apoi, îmbrăcă
o rochie din mătase albastră legată cu un cordon lat în talie, ciorapi fini şi sandale de seară. în ansamblu, n-arăta rău, se gândi. Cu excepţia nasului, bineînţeles.

Nimeni din familia sa nu avea o asemenea trompă.

La ora şase şi cincisprezece minute era gata. La ora şase şi treizeci o cuprinse o oarecare nervozitate. La şase şi patruzeci şi cinci, se gândi să se invite la mama ei, la Prescott, ceea ce însemna să conducă patru ore. La şase cincizeci şi cinci, o bătaie în uşă o făcu să tresară şi, inspirând profund, se duse să deschidă cu un aer relaxat - cel puţin aşa spera.

- Intră Jeff, spuse, dându-se la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

„Fii calmă, inimă“, se încuraja Rosana.

Costumul luxos îi accentua umerii laţi, iar cămaşa albă, bronzul tenului. Ce bărbat!

- Eşti frumoasă în rochia aceasta, Rosana. Ochii îţi sunt albaştri în seara asta, cu toate că de dimineaţă erau cenuşii.

Dorea s-o sărute. Trebuia s-o sărute. O va săruta!

- Te voi săruta, Rosana Kent, îi declară.

- Oh?

Işi puse mâinile mari de-o parte şi de alta a feţii Rosanei şi capul i se ridică încet, încet. Buzele li se atinseră atât de uşor, încât Rosana se întreba dacă nu era victimă a imaginaţiei sale. Dar imediat după aceea, sărutul se intensifică pentru a deveni cel mai senzual pe care-l primise vreodată. Punându-şi mâinile pe pieptul lui, Rosana simţi un val de dorinţă în timp ce Jeff continua s-o sărute.

Brusc, Jeff înălţă capul pentru a arunca o privire neliniştită spre faţa îmbujorată a Rosanei. Oare stricase totul? Il va da afară? Ce se întâmplase cu gentlemanul perfect care voia să fie? Dar era atât de frumoasă, iar el. Zâmbea? Slavă Domnului!

- Rosana?

- Da?

- Cred.

- Da?

- Că ai cel mai frumos nas pe care l-am văzut vreodată.

Capitolul 3

- Poftim? exclamă Rosana, cu ochii mari de uimire.

- Este adevărat. Să nu te înşeli asupra mea. N-am cultul nasurilor, nici nimic de acest fel, dar trebuia să-ţi spun. Este adorabil. Nasul tău este adorabil.

- Glumeşti.

- Nu, sunt serios şi probabil c-o ştii. Vrei să-ţi iei un mantou? Afară este puţin răcoare.

- Mă duc să-l iau.

Aşadar, îi plăcea nasul ei cârn, se gândi îndreptându-se spre camera sa. Nu era oare cel mai minunat lucru din lume? Şi sărutul acela! Era gata să-şi dea sufletul pe loc. Plaf. înapoi pe pământ. Când Jeff Webster îi anunţa cuiva c-o va săruta, era serios. Dar va trebui să fie atentă. După toate aparenţele, Jeff nu era neîndemânatic, când era vorba de farmec şi. de acţiune. Trebuia să evite să-i dea impresia că un sărut la începutul serii, însemna că se vor afla în pat, la sfârşit.

- Gata, făcu Rosana, revenind.

Ajutând-o să-şi îmbrace mantoul, Jeff simţi parfumul de lămâie şi clătină uşor din cap, în semn de mulţumire. Rosanei îi trebuia ceva uşor, nu un parfum greu. Totul la ea era moderat: coafura, machiajul, liniile naturale ale rochiei. Totul îi atribuia o aură de eleganţă şi de graţie.

Buzele îi erau moi, tandre, calde. O simţise reacţionând totuşi cu o uşoară reţinere, ca şi când nu voia să depăşească anumite limite şi era bine, pentru că aşa trebuia să fie. Rosana era o doamnă în adevăratul înţeles al cuvântului. N-avea nimic de-a face

cu aiuritele pe care le sedusese şi care se ţineau scai de el.

După închiderea uşii, se îndreptară spre ascensor. Jeff rememorase în timp ce se îmbrăca pagina sportivă a ziarului pe care-l pusese pe pat. Dallas câştigase. „Berbecii“ pierduseră. „Roşcovanii“. La naiba, uitase!

- După părerea ta, cine va câştiga Supercupa? îl întrebă Rosana.

- Ei bine.

Bravă nebuneşte.

- . Este puţin cam devreme pentru a spune.

- Este adevărat, dar eu ţin întotdeauna cu Dallas. Este echipa mea favorită. Până acum, a mers bine.

- Dallas are. stil.

Stil. Asta era o descriere sigură.

- Nici eu n-aş fi putut spune mai bine. Te pricepi la rugbi, Jeff.

- încerc.

Observă că nu ştia despre ce vorbea şi că mai degrabă se descurcase bine. Era de preferat să schimbe subiectul.

- Ai de mult timp „Lucrul cu ora, Kent“?

- De doi ani. Am muncit din greu, dar a meritat osteneala şi sunt foarte mulţumită. In ce ramură a dreptului lucrezi?

- Puţin în toate. Dar mai ales negociez contracte de la un capăt la celălalt.

- Aşadar, tu eşti răspunzător de acel limbaj legal din documentele pe care le folosesc între personalul cu ora şi clienţii mei.

- Hei, dacă nu foloseam acele cuvinte extravagante, n-ar fi fost nevoie de un jurist pentru a le descifra şi nu s-ar plăti onorarii enorme. Iar eu, n-aş mai putea trăi cum am fost obişnuit.

- Asta nu-i permis, replică Rosana râzând, ceea ce aduse imediat un zâmbet pe buzele lui Jeff.

Ajunşi afară, o conduse până la maşina sport argintie şi-i deschise portiera. Rosana îşi răscoli în minte în timp ce el se strecura în spatele volanului. Oare ce era asta? O Trans Am? Un Ferrari? Un Chev. şi nu mai ştiu cum? Ii era imposibil să recunoască vehiculele şi trebuia neapărat să facă astfel ca şi când le cunoştea.

- Este o maşină splendidă.

Oh, era inteligent.

- Poate este puţin bătătoare la ochi, dar din copilărie visez să am o Corvette. Mi-am făcut plăcerea.

- Corvette are o linie mai suplă decât. altele.

- Sunt încântat de părerea ta.

Rosana avea o opinie asupra maşinilor. Rar! Carole credea că patru pneuri şi un volan erau cu totul suficiente.

- Am făcut rezervare la El Conquistador. Au un meniu cu mâncăruri noi, senzaţionale.

- Splendid.

„Oh, nu. Detest mâncărurile noi, cu acele sosuri ciudate şi cu nume de nepronunţat“.

Nu-i plăcea decât biftecul, hamburgerii, pizza şi berea. Un bărbat de valoarea lui Jeff prefera acele fleacuri unui antricot bun în sânge? Ptiu!

Luminile oraşului scânteiau sub ei când ajunseră pe

culmea colinei. El Conquistador le apăru ca o oază în deşert, cu clădirile impunătoare şi terenul perfect curat. Hotelul adăpostea diferite restaurante şi Rosana venise cu Eric în cel de stil western pentru a mânca un biftec cu fasole, pe fond de muzică folk.

După ce parcă, Jeff veni să-i deschidă portiera, apoi o conduse de braţ spre intrarea hotelului.

Brusc, Jeff se opri, încât Rosana era gata să cadă.

- Ascultă cât este de frumos.

Ea îl privi repede, pentru a vedea spre ce îşi îndreptase atenţia şi înţelese că admira un harpist care cânta într-o mică sală de aşteptare la intrare. Gura Rosanei se deschise de uimire când îl văzu pe Jeff închizând ochii ca pentru a se impregna de muzică. Pentru ea nu era decât un zgomot, dar după toate aparenţele, Jeff o considera formidabilă. îi plăcea muzica clasică! Cerule! Şi în acest caz, bunul şi bătrânul folk?

- Minunat, minunat, exclamă el, ieşind din transă. Nu ştiam că aici se află acest harpist, altfel am fi putut veni mai devreme. Dar să intrăm, sau nu vom mai avea masa rezervată.

Ce fericire pentru Rosana. Pentru ea, această muzică amintea nişte funeralii.

Imediat ce se aşezară, Jeff comandă un vin franţuzesc. După ce-l gustase ca un cunoscător, dădu din cap. Rosana avu impresia clară că dacă acel vin ar fi avut vreun defect, Jeff l-ar fi simţit imediat. Meniul oferea un larg evantai de mâncăruri cu nume ce nu-i spuneau absolut nimic tinerei fete.

- Este greu de hotărât. Cred că voi încerca ceva ce

n-am pregătit niciodată.

- Faci bucătărie originală? exclamă Rosana.

Lucrurile se înrăutăţeau!

- Este o ocupaţie plăcută pentru trecerea timpului. Ce ai dori?

- Te voi lăsa să comanzi pentru mine. Toate acestea par atât de delicioase. Nu mă voi putea hotărî niciodată.

Se descurcase bine!

După ce-i dădu chelnerului lungi instrucţiuni, Jeff îi umplu din nou paharul şi discutară despre familiile lor, despre ataşamentul faţă de oraşul Tucson şi despre ce vreme splendidă era. Era plăcut şi niciodată nu se lăsă tăcerea.

Brusc, în faţa Rosanei se aşeză o farfurie pe care aceasta o privi cu groază. Era peşte! Cu cap! Şi ochiul acela care o privea direct. Dezgustător.

- Trebuie să-i scot capul, doamnă? întrebă chelnerul.

- Da, vă rog.

„Ia totul şi înlocuieşte-l cu un hamburger!“

- Ah, migdale tăiate subţire. Chiar trebuie să încerc asta. Ceva nu este în ordine, Rosana? Nu mănânci.

- Cum? Oh, nu, este delicios, protestă ea, înghiţind o bucăţică.

„Nu te gândi la ochi. Mai ales nu te gândi la asta“.

Ei bine, se va mulţumi să mestece şi să înghită gândindu-se la altceva. De exemplu, la faptul că era aşezată în faţa celui mai seducător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Părul des era pe alocuri mai deschis la culoare, aproape blond. Bronzul arăta că-i plăcea să-şi petreacă timpul în aer liber. Ca ea. Jogging? Tenis?

- Ce sport practici, Jeff?

- Inot. Şi joc puţin golf.

- Şi?

- Asta este tot. Şi tu? Ai o tentă strălucitoare.

- Tenis şi jogging.

- Iţi place natatia? Acasă am o piscină mare.

- N-am învăţat niciodată să înot, dar plutesc destul de bine.

Cerule! înotător. Şi ea intra în panică îndată ce se afla de
prea mult timp sub duş! Dar Jeff îi sugerase o invitaţie la el. Poate va putea să-şi procure nişte obiecte plutitoare cu care să înveţe să înoate!

- Practici joggingul cu regularitate?

El detesta să alerge. Anii de rugbi îi fuseseră de-ajuns. Il apucau crampe în pulpele picioarelor şi transpira abundent. Rosana purta probabil şorturi mici. Dacă nu se aflau în plină căldură, ar fi putut alerga puţin împreună, apoi să se arunce în piscină. Şi-o imagina pe Rosana într-un costum de baie din două piese! Nu. Se afla într-un loc public şi nu putea comanda un duş rece în loc de desert! Fiindcă veni vorba, ea nu părea că are poftă de mâncare. Poate-şi supraveghea greutatea?

-Atât de des cât este posibil, îi răspunse Rosana şi joc tenis cu o prietenă, la Reid Park. In afara sezonului de rugbi, când privesc meciurile la televizor.

- Vei fi alături de mine la meci sâmbătă seara, Rosana?

La naiba, de unde o scosese? Nu voia să meargă la acest gen de spectacol!

- Cu plăcere, zâmbi ea, fericită.

- Bine. Sunt sigur că va fi, hm. o seară excelentă. Ce vrei ca desert? O prăjitură cu brânză? Le reuşeşte foarte bine.

- Da, te rog.

Şase felii. Murea de foame, dar nu mai putea înghiţi nici o bucăţică din porcăria asta. Măcar dacă peştele n-ar fi privit-o cu ochiul său îngrozitor.

Desertul fu savurat şi urmat de cafea, în timp ce discutară despre copilăria lor.

- într-una din micile săli de bal, în această seară se află o orchestră. Vrei să dansezi?

- De acord.

O lumină difuză dădea încăperii o atmosferă intimă şi mese mici înconjurau pista de dans. Jeff alese una, comandă băuturi şi întinse mâna Rosanei.

O clipă mai târziu, aceasta se afla în braţele sale, în timp ce toate simţurile îi erau în alertă. Simţea parfumul de mosc al loţiunii sale. Degetele ei mângâiau uşor reverele hainei şi-şi dădu seama de muşchii puternici ce ieşeau în evidenţă. Degetele lui Jeff, aşezate pe spatele său, degajau o căldură care i se răspândea în tot trupul, provocând în ea un val de dorinţă.

La atingerea coapselor puternice pe care le simţi alături, Rosana înghiţi cu greutate, cu obrajii îmbujoraţi. Era de necrezut ce-i putea provoca acest bărbat! La naiba, şi nu făceau decât să danseze! Reacţiile sale nu mai erau fructul imaginaţiei, erau reale. şi aproape de speriat.

Totul părea disproporţionat. Jeff era oare cu

adevărat atât de înalt, atât de puternic, atât de seducător? Oh, da, şi chiar mai mult. O făcea incredibil de fericită că este femeie, se simţea atât de plăcută, atât de feminină, atât de frumoasă. Chiar şi nasul! La naiba cu eliberarea femeii. în braţele protectoare ale lui Jeff Webster, totul era bine.

Din când în când, Jeff inspira parfumul părului Rosanei. Părea mai fragilă decât lăsa să se vadă şi deveni conştient de propria forţă. Ar fi putut-o zdrobi cu mâinile goale, dar o ţinea ca şi când era din porţelan fin.

Pieptul îi era apăsat de al lui şi senzaţia pe care o încerca îi intensifica propria energie.

La ideea că cineva ar putea răni într-o zi această creatură delicată, un muşchi al maxilarului i se încordă. Atâta timp cât el se va afla acolo, Rosana Kent nu va vărsa nici o lacrimă. Nu va face decât să râdă şi în schimb, Jeff îi va zâmbi. Dumnezeule, ce bine mirosea!

Şi cât de mult o dorea! Trebuia să se gândească la altceva, la altceva decât la ceea ce această femeie făcea să se nască în el!

„Vorbeşte-i Webster!“

- Rosana, ştii că în extremitatea Arizonei există mai multe vapoare decât în orice alt stat?

Cerule! Tocmai îi ieşise ceva din gură cu adevărat?

- Ce bine este, făcu Rosana visătoare.

Oare Jeff îi vorbise cumva despre vapoare?

- Nu da atenţie. Să ne întoarcem la masă.

Surprinsă, Rosana ridică ochii spre el înainte de a merge să se aşeze pe un scaun acoperit cu catifea roşie.

- Ceva nu este în ordine? îl întrebă.

- Nu. Eu. Imi era puţin cald, acolo.

- Oh!

„Păcat“, se gândi ea.

- Erai bun, la rugbi, la Stanford?

- Potrivit. Iţi place băutura?

- Foarte mult. Ce loc ocupai?

- Extremă pe linia de trei sferturi. Orchestra aceasta este excelentă.

- Da. Prindeai deseori balonul?

- Imi făceam treaba. Dansezi foarte bine, Rosana.

- Mulţumesc. Jeff, îţi dai seama că ducem două conversaţii diferite, în acelaşi timp? Pentru ce motiv nu vrei să vorbeşti despre cariera de rugbist?

- Acesta este trecutul, Rosana, am jucat numai pentru a putea obţine o bursă de studii. Nu aveam bani pentru a intra la universitatea din Stanford şi să fac parte din echipa de rugbi a fost mijlocul de a-mi atinge scopul. Dar n-a fost din plăcere şi n-am păstrat amintiri frumoase; timp de patru ani, după fiecare meci, aveam impresia că am fost călcat de tren. Este un joc violent.

- Este atât de captivant. Este într-adevăr brutal?

- Oh, nu ştiu. Unii adoră asta. Pentru mine, era ca o muncă. Aveam aptitudini pentru aşa ceva, dar nu dorinţă. Când s-a terminat, l-am şters din memorie. Eu. Dar de ce oare îţi povestesc toate acestea?

- Pentru că ascult, spuse Rosana încet.

- Da şi o faci foarte bine.

Privirile li se întâlniră şi se susţinură mult timp fără ca nici unul să vorbească. Jeff întinse mâna pentru a o

lua pe a Rosanei, pe care o mângâie cu un deget.

- Eşti atât de frumoasă, Rosana, spuse în cele din urmă cu o voce răguşită.

„N-am dorit atât de mult o femeie, niciodată în viaţa mea“, continuă în tăcere.

- Sunt foarte fericită că ai venit să te aşezi pe bancă, Jeff.

- Mi te alături mâine dimineaţă, la ora zece?

- Da.

- Cred că nu te voi conduce acasă prea târziu, pentru că mâine lucrăm. Ceasurile deşteptătoare au întotdeauna tendinţa să sune prea devreme.

- Este adevărat, făcu Rosana retrăgându-şi mâna.

Afară, cerul era plin de stele. Fără ca Rosana să-i reziste, Jeff îşi trecu braţul în jurul umerilor acesteia şi o atrase alături.

In maşină, vorbiră despre tot felul de lucruri, apoi rămaseră tăcuţi când ajunseră în ascensorul care ducea la apartamentul Rosanei.

- Cafea? îi propuse ea, când fură în salon.

- Nu. Mulţumesc. Te voi lăsa să dormi. Această seară a fost foarte plăcută, Rosana. Mulţumesc că ai împărţit-o cu mine.

- A fost perfect.

- Intrând mai devreme, Rosana, te-am anunţat că te voi săruta. N-am obiceiul să-mi anunţ intenţiile, dar nu voiam să te sperii. Şi încă nu vreau asta. Aşa că îţi repet că te voi lua în braţe pentru a te săruta foarte mult timp.

- Aştepţi un răspuns din partea mea? zâmbi ea.

- Nu este necesar.

Mâinile lui Jeff îi cuprinseră faţa, capul i se aplecă şi Rosana întredeschise buzele, în timp ce un val de dorinţă o copleşea. Braţele lui Jeff coborâră până la talie, iar ale sale îi îmbrăţişară gâtul şi degetele i se afundară în părul des. Sărutul se intensifica. Vârfurile sânilor i se întăriră sub mângâierea înnebunitoare a degetelor lui Jeff.

Rezemându-se şi mai mult de silueta puternică, lăsă să-i scape un geamăt. El înălţă încet capul şi văzu dorinţa pe care o iradiau ochii săi. Puse din nou stăpânire pe gura ei, iar pasiunea le spori.

Cât îl dorea! Făcea să apară în ea dorinţe pe care nu ştia că le putea simţi, îi dădea ceva ce nu înţelegea. Nu, era prea curând, prea rapid şi teama morală pe care o simţea, cedând sentimentelor de moment, va distruge orice şansă a unui viitor cu Jeff.

- Jeff, nu! Eu.

- Ştiu. Ştiu.

Inspirând adânc, se dădu înapoi şi o lăsă.

- Jeff, îmi pare rău dacă.

- După cum ţi-am spus, Rosana, seara aceasta a fost foarte plăcută. Fiecare clipă. Te voi vedea mâine pe bancă.

- Da. Noapte bună.

- Noapte bună, frumoasă doamnă de la fereastră, spuse Jeff, trecându-şi degetul peste buzele ei.

Apoi părăsi apartamentul, închizând încet uşa.

După ce puse zăvorul, Rosana stinse lumina şi se duse în camera sa pentru a se prăbuşi pe pat, cu degetul la buzele ce tremurau.

Niciodată, mai înainte, nu reacţionase astfel la sărutul unui bărbat. Jeff trezise în ea ceva complet nou. Fără să se mânie când îi ceruse să se oprească, o privise cu ochii lui căprui şi o înţelesese.

Dar de ce oare? După toate aparenţele, era un bărbat puternic, căruia probabil nu-i era greu să atragă femeile în patul său. Contactul cu un corp feminin nu era nou pentru el. Totuşi, nu-i ceruse nimic mai mult decât voise să-i dea şi-i urase politicos noapte bună. De ce? Şi după aceea? Rosana nu mai ştia nimic.

Instalat la volanul maşinii, Jeff nu demară imediat şi rămase doar aşezat, să se gândească. Pentru nimic în lume nu va putea să doarmă. Va trebui să înoate toată noaptea pentru a stinge pasiunea pe care o aprinsese Rosana în el. Dar asta o ştiuse de la început. Totuşi, n-avea importanţă: contau numai clipele în care o simţise reacţionând la mângâierile sale. Aşa că va înota ca şi când s-ar antrena pentru Jocurile Olimpice şi se va considera un bărbat fericit.

Porni motorul şi plecă la drum. Oare de cât timp nu mai terminase o seară fără ca o femeie să i se afle în pat? De mult timp. Totul devenise o succesiune firească de evenimente: masă bună, o conversaţie plăcută şi dragoste. Unu, doi, trei. Dar nu cu Rosana Kent, pentru că ea era specială, rară şi când vor face dragoste, va fi ceva frumos, dincolo de orice descriere.

Asta chiar n-avea sens. De ce se interesa de cineva care nu voia să-i satisfacă imediat nevoile? O dorea pe Rosana cum nu mai dorise niciodată o altă femeie şi totuşi îi acceptase refuzul.

Nu era pregătită. Probabil Rosana Kent nu era genul care să considere normal faptul de-a încheia o

seară în pat cu un bărbat. Rosana avea clasă. Bruscând-o, o va pierde. Aşa că va aştepta. Poate mâine va vedea altfel lucrurile. Dar nu credea. Suferea şi în acelaşi timp era în al nouălea cer!

A doua zi, când Rosana opri soneria deşteptătorului, primul gând fu pentru Jeff Ii veniră în minte evenimentele de aseară şi zâmbi. Un alt zâmbet îi veni pe buze în timp ce îmbrăca nişte pantaloni albaştri şi o bluză asortată. Jeff Webster o urmărise la duş, dar n-o deranjase câtuşi de puţin.

Luând micul dejun, se încruntă. Oare era o mironosiţă? La douăzeci şi şase de ani, n-ar fi trebuit să fie eliberată din punct de vedere sexual? Ar fi vrut să facă dragoste, dar dăduse înapoi. Şi încă fericită că n-o tratase ca pe o fâşneaţă!

Şi Jeff o dorise! Dacă nu va apărea pe bancă, în această dimineaţă, va înţelege că se hotărâse să se întoarcă spre o pajişte mai verde, spre un pat mai primitor. Dacă nu va apărea, ea va sări pe fereastra care fusese cauza a toate.

- Bună ziua, Louisa, trâmbiţă Jeff intrând.

- Bună ziua, i se răspunse. Probabil aţi dormit bine.

- Nu chiar! Am înotat până la ora trei dimineaţa, dar mă simt în mare formă. Sper că nu mi-ai stabilit vreo întâlnire pentru ora zece?

- Bineînţeles că nu.

- Bine. Ascultă, vrei să-mi rezervi două locuri la meciul de rugbi de sâmbătă seara?

- Am înţeles.

- Mulţumesc, frumoasă Louisa, făcu el dispărând din birou.

„Frumoasă Louisa? Se simţea mai bine, sau ajunsese la ultimul stadiu al nebuniei? Sărman tânăr drag!“

După ce-şi scoase haina, Jeff se instală în faţa unui dosar. A doua zi dimineaţă era aşteptat la tribunal, dar va trebui să fie înapoi până la ora zece.

- Domnule Webster? spuse Louisa din uşă. Nu mai sunt bilete pentru meci.

- Ce? răcni sărind în picioare.

- Este adevărat!

- Oare oamenii din oraşul acesta n-au nimic altceva de făcut?

- Cum?

- In ordine. In ordine. Mulţumesc.

- Dumnezeule! mormăi Louisa îndepărtându-se.

Luă furios telefonul şi formă cu înverşunare un număr.

- Carole? Sunt fratele tău preferat.

- Eşti singurul meu frate, Jeff.

- Amănunt fără importanţă. Ce faci?

- Sunt foarte ocupată.

- în acest caz, voi merge drept la ţintă. îţi aminteşti ziua în care m-am urcat în pom pentru aţi desprinde zmeul care se agăţase acolo? Aveai doisprezece ani.

- Da, dar.

- Şi ziua în care am făcut kilometri pe bicicletă pentru a-i înmâna un bilet prietenului tău?

- Da, dar.

- Şi cu siguranţă n-ai uitat când l-am bătut pe Stanley Nu-ştiu-cum, pentru că-ţi pusese mâna pe genunchi în timpul unui meci de baschet?

- Aveam cincisprezece ani! Jeff, care este problema ta?

- Nimic. îţi amintesc numai datoriile tale.

- Ce vrei, Webster?

- Biletele tale pentru meciul de rugbi de sâmbătă seara.

- Ce?

- Ţi le cumpăr la preţ dublu.

-Jeff, tu deteşti rugbiul! De ce naiba. Oh, aşteaptă. Cum se numeşte?

- Cine?

- Amatoarea de rugbi pe care încerci s-o impresionezi.

- N-o cunoşti.

- Trebuie să fie cineva important, pentru a te târî la un meci!

- Carole, pentru Dumnezeu.

- De acord. Le vei avea. Dar va trebui să le plăteşti.

- Cât?

- O cină pentru două persoane la Palomino.

- Este o escrocherie.

- Accepţi sau renunţi.

- Accept, dar nu-ţi mai vorbesc niciodată.

- Ha, ha! Sper că vei petrece o seară fabuloasă sâmbătă. Nimic asemănător cu un meci bun, cu toţi acei oameni care strigă, care urlă, care transpiră şi.

- La revedere, făcu el, închizând violent.

Femeia asta ar vinde un frigider unui eschimos! Oare cum rezista Ryan, cumnatul său? In sfârşit, avea biletele. Jocul va dura trei ore. Trei ore! Dumnezeule! Va îndura asta pentru Rosana Kent? Da, bineînţeles.

- Denise, întrebă Rosana, există în cartier vreu restaurant cu bucătărie originală?

- Ei bine, „Salcia albastră“, pe bulevardul Campbell, serveşte o omletă inedită, umplută cu o grămadă de lucruri. De ce?

- Vreau, hm, să-mi lărgesc orizontul culinar, să capăt gust pentru o bucătărie mai rafinată.

- Inţeleg.

O omletă talmeş-balmeş? Trebuie să fie mai rea decât peştele cu ochi. Oare cum putea mânca Jeff aceste porcării? Şi să le mai şi gătească! Ei bine, va învăţa să mănânce aşa ceva, pentru că spera că vor mai cina împreună de nenumărate ori. Dacă totuşi va veni pe bancă în dimineaţa aceasta.

La ora nouă şi treizeci, Rosana se gândi că dacă se gândise s-o lase baltă pentru că nu se culcase cu el, se va putea duce la naiba, iar ea se va simţi eliberată. în acea clipă îşi spuse că era o mincinoasă şi înghiţi două aspirine.

în jurul orei nouă, Jeff Webster moţăia în birou şi se lovi la genunchi tresărind, când Louise îl sună prin interfon.

Cu o înjurătură, se întrebă distrat de ce viaţa îi părea brusc atât de complicată.

La ora zece fix, Rosana traversă curtea zâmbind pentru a-l saluta pe Jeff care o aştepta. Privind-o din cap până în picioare, acesta îi ridică bărbia cu un deget, pentru a o săruta cu putere.

- Nu m-ai avertizat că vei face asta, spuse Rosana respirând greu.

- Am vrut să te surprind, declară Jeff făcând-o să se aşeze pe bancă.

- îmi plac surprizele. Nu eram sigură că vei veni în dimineaţa aceasta aici, Jeff, răspunse ea, luând apa minerală pe care i-o întindea.

- De ce oare?

- Mă gândeam că poate eşti supărat din cauza serii de ieri. N-ar fi trebuit să te las. Ştiam că nu voi. N-a fost drept din partea mea.

- După tine, mă aşteptam să mergi cu mine în pat?

- Da, mi-a trecut prin minte această idee.

- N-aveam această intenţie, Rosana.

- Mulţumesc mult, spuse ea.

- Nu că n-aş fi dorit-o, crede-mă, adăugă Jeff prompt. Dar n-am intenţia să te îndemn să faci un lucru pentru care nu eşti pregătită.

- Nu mi te imaginam ca pe un candidat la preoţie.

- N-am spus că aş fi, dar nu sunt nici un obsedat.

- Imi pare rău, Jeff. Eu. Cred că ar fi mai bine să fiu sinceră cu tine. La sărutările tale, am reacţionat fizic într-o manieră aproape înspăimântătoare. Intre trupul

şi mintea mea se dădea o luptă. Nu cred că mă pot schimba, nici eu, nici principiile mele. Între noi s-a întâmplat ceva ce nu înţeleg complet. Trebuie să mă gândesc pentru a şti ce-i cu mine.

- Inţeleg, făcu Jeff, gânditor.

Era chiar mai complicat decât se aşteptase!

- Dacă nu vrei să mă mai vezi, voi înţelege şi.

- Rosana, eşti femeia pe care o doresc cel mai mult dintre cele pe care le-am întâlnit vreodată. Aş minţi dacă ţi-aş spune că nu doresc să. hm, fac dragoste cu tine. Dar trebuie să fii sigură că este momentul potrivit pentru tine. Acordă-mi puţină încredere. Eşti o persoană deosebită, Rosana Kent.

- Şi tu, Jeffrey Webster.

Capitolul 4

- Ce-i cu tine în seara asta, Rosana? Nu te-am văzut niciodată jucând tenis atât de prost.

- îmi pare rău, Maggie. Nu pot să mă concentrez. Să mergem să mâncăm o îngheţată.

Cele două tinere părăsiră terenul pentru a se duce la bar, apoi se aşezară pe iarbă, să profite de pauză.

- Astăzi m-am dus să mănânc de prânz la „Salcia albastră“, anunţă Rosana.

- Ah, da? Cum era acolo?

- îngrozitor. Bizar şi îngrozitor.

- Mie îmi place ce pregătesc, dar sunt uimită că tu te-ai dus acolo. Nu eşti o cunoscătoare rafinată a gastronomiei.

- Cum să nu! Toată după-amiaza m-a durut stomacul. Maggie, ai douăzeci şi opt de ani, nu-i aşa?

- Da.

- Te consideri activă din punct de vedere sexual?

- Comparată cu o călugăriţă sau o prostituată?

- Vrei să fii serioasă?

- Ce te frământă, Rosana? Viaţa ta sexuală?

- Nu. In sfârşit, într-o oarecare măsură. Ce ai face dacă ai întâlni un bărbat incredibil de seducător, care te-ar face să-ţi pierzi capul sărutându-te?

- Inainte, sau după ce am fost cu el în pat?

- Maggie!

- Oh, biata de tine, ce să-ţi spun? Cu unii mă culc, cu alţii nu. Un semnal din minte mă avertizează când doresc într-adevăr s-o fac. Mă simt bine comportându-mă astfel. Asta este important. Haide, vorbeşte-mi despre tipul acela care te-a tulburat. Oricum, nu este

Eric!

- Nu. Nu ne mai vedem.

- Era inteligent, dar insipid. Ce este cu acel domn Splendid care vrea să te facă să sări gardul?

- Nu asta vrea. In sfârşit, ba da, dar nu face din asta o afecere de stat.

- De ce nu? Eşti sigură că este normal? Cei mai frumoşi sunt uneori.

- Maggie, bărbatul ăsta este absolut normal. De fapt, este practic absolut perfect. Oare are vreun sens?

- Neapărat. Cum se numeşte?

- Jeff Webster.

- Avocatul? exclamă Maggie.

- Oh, nu, ai o legătură cu el? Cum ai putut să-mi faci asta, Maggie? Eşti prietena mea cea mai bună.

- Nu m-am culcat niciodată cu Jeff Webster! Nu că m-ar deranja asta! Este incredibil. Ce corp! Ce chip, ce păr.

- Cum se face că-l cunoşti? Cum? Răspunde-mi, strigă Rosana.

- Ştii că lucrez pentru un jurist. Jeff al tău vine din când în când şi iau prânzul împreună. Mă întrebam dacă data viitoare când va veni nu-mi voi smulge hainele. Dar acum, când ştiu că este al tău, n-o voi face. îmi plac ochii lui, ai pornit rău.

- De ce?

- Pentru că Jeff Webster este un bărbat foarte sexy, al cărui instinct sexual are o cotă care se înscrie pe scara Richter. Acest gen de ins nu aşteaptă să decidă margareta - da sau nu - ca „s-o“ facă. Dacă vrei să-l păstrezi, pregăteşte-te de acţiune.

- Este dezgustător, făcu Rosana.

- Sexul? Nu, este distractiv.

- Vreau să spun, faptul că singurul mod de-a păstra compania unui bărbat ca Jeff, este să te culci cu el. Cu Eric, nu era necesar.

- Rosana, nu-ţi dai seama niciodată că nu eşti genul care să se joace cu băieţii mari? Tu eşti pentru cămin, casă, copii. Nu sunt sigură că poţi avea o legătură şi când se va sfârşi, să-ţi reiei viaţa.

- Să se sfârşească?

- Oh, Rosana, în această lume, cei ca Jeff Webster nu se căsătoresc. De ce oare ar trebui să se limiteze la o singură femeie?

- Mă deprimi, Maggie.

- încerc să fac în aşa fel încât să nu fii rănită! Şi cu Jeff Webster, asta nu este o probabilitate, este o certitudine. Nu este pentru tine, Rosana. Şterge-o cât mai poţi.

- Mă voi gândi la ce mi-ai spus, Maggie. Mulţumesc.

- Te rog. Acesta este rolul celor mai buni prieteni.

- Mă întreb. Mi-ai dat dureri de cap.

- Mai bine decât o inimă frântă.

„La urma urmei, poate se înşală“, îşi spuse Rosana în maşină, întorcându-se acasă. în definitiv, Jeff îi afirmase chiar în această dimineaţă că n-avea intenţia s-o grăbească să facă ceea ce nu era pregătită. Aşa că, de ce nu s-ar pregăti? Trupul acceptase. Dar mintea îi data din epoca victoriană.

Oare câtă răbdare avea Jeff? Maggie îl considera ca pe un bărbat care iubeşte şi părăseşte. Oare aşa era? Cu siguranţă. Altfel, ar fi fost căsătorit. Oh, în ce se vârâse. Nu voia să înceteze să-l vadă pe Jeff! Pentru

moment, va profita de fiecare zi în care el va veni.

- Sunt fericit să beau un pahar cu tine, Jeff, îi spuse cumnatul său.

- Şi eu.

- Carole m-a sunat la serviciu, agitată toată pentru că o fată a reuşit să te tragă după ea la un meci de rugbi.

- Iţi mulţumesc că mi-ai cedat biletele, Ryan.

- Nici o problemă. Iţi voi spune, bătrâne: nu ştiu cum te poţi menţine într-o asemenea formă cu viaţa pe care o duci.

- Ce-i reproşezi vieţii mele?

- Nimic. Ai femei de nu mai ştii ce să faci cu ele şi.

- Ce-ţi închipui? Că în fiecare zi a săptămânii mă culc cu alta?

- Probabil nu este neplăcut. Nu, Jeff, glumesc. Nu este genul meu.

- Ce vrei să spui?

- Presupun că orice bărbat îşi doreşte să fie ca tine: seducător, bogat, să aibă femeile la cel mai mic pocnet din degete, dar nu eu. Eu am fost făcut pentru căsătorie. O iubesc pe sora ta, Jeff şi, am nevoie de ea. îmi este cea mai bună prietenă, cealaltă jumătate a mea. îmi lipseşte şi când se duce la băcănie! Iar sexul? Este minunat, mai ales când eşti în armonie cu celălalt. Ei, nu vreau să spun că tu nu te distrezi în pat cu iubitoarea de rugbi.

- Nu mă culc cu ea.

- Dar de ce?

- Pentru că este. deosebită. îi trebuie timp şi spaţiu pentru a reflecta şi a hotărî.

- Iar tu aştepţi.

- Ei bine, da.

- Oh, jumătate din femeile din Tucson vor fi în doliu.

- Despre ce vorbeşti, Ryan?

- Bătrâne, sunt prezente toate semnele. Jeff, eşti pe cale să te îndrăgosteşti.

- Eşti nebun.

- De acord, cum vrei. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Dacă nu vrei să te împotmoleşti în scutece şi biberoane, ai face mai bine s-o iei la fugă sâmbătă, după meci.

- Te înşeli, Ryan!

- Vom vedea. încă un pahar, bătrâne?

- Nu, mă întorc. Mi-ai provocat greaţă.

„Ryan este ridicol, se gândi când ajunse în maşină. Mai întâi, îmi predică despre această minune care este căsătoria, apoi are tupeul să-mi spună că mă îndrăgostesc!“

Era bine că Ryan era fericit cu Carole. îi era cea mai bună prietenă? Posibil. îl asculta când avea nevoie să vorbească, îi era alături la bine şi la rău.

Dar oare de ce-şi risipea energia mentală în asemenea inepţii? Jeff nu se va căsători, pentru că nu era îndrăgostit de Rosana Kent! Pentru că o dată îşi înfrâna activităţile sexuale, toată lumea înnebunea. Desigur, nu ştia de ce devenise brusc un asemenea model de răbdare, dar.

„Să nu ne mai gândim la asta. Să mergem să înotăm!“

A doua zi la ora zece, Jeff introduse o fisă într-un telefon din palatul de justiţie şi formă numărul Rosanei.

- Domnişoara Kent tocmai a ieşit. Pot prelua mesajul? i se răspunse.

- Nu, mulţumesc. La revedere.

Furios, introduse o altă fisă.

- Louisa? Sunt Jeff. Ascultă, du-te şi ia o apă minerală de la automat şi dă-i-o tinerei femei aşezată pe banca din curte. Spune-i că am fost reţinut şi că o voi suna mai târziu.

- O apă minerală.

- Repede, înainte să plece.

- M-am dus, patroane!

După ce închise, Jeff îşi rezemă fruntea de telefon. Nu-şi mai înţelegea viaţa. Ieşind din sala de audienţe pentru a încerca s-o anunţe pe Rosana, fusese gata să-l răstoarne pe uşier. Nu trebuia să creadă că o părăsise. Era atât de delicată. Oare cu ce viteză se deplasa o femeie de vârsta Louisei? Numai să ajungă la timp!

Aşezată pe bancă, Rosana aruncă o privire pe ceas. Jeff întârzia. Nu va veni! Ba da, va veni! Probabil îl reţinuse un client la birou. Dar oare cine era doamna care traversa curtea? Nu ştia că era o bancă rezervată?

- Bună ziua, spuse Louisa. Iată o apă minerală cu complimentele domnului Jeffrey Webster, avocatul.

- Mulţumesc. Jeff v-a trimis?

- Sunt Louisa Chambers, secretara sa. Tocmai m-a sunat de la tribunal, unde a fost reţinut. Am primit instrucţiuni să vă aduc această apă minerală şi să vă anunţ de viitorul său apel.

- Cât de amabil din partea sa.

- Nu sunteţi din întâmplare, Rosana Kent de la „Lucru cu ora, Kent“?

- Ba da, eu sunt.

- Oh, Sherlock Holmes ar fi mândru de mine. Am grupat toate faptele ca un profesionist.

- Poftim?

- Nu vă neliniştiţi, domnişoară Kent. Pe viitor, nu-i voi mai programa nimic domnului Webster la ora zece. Şi eu care credeam că are nevoie de vacanţă! Trebuie să plec, acum! Sunt foarte încântată că v-am cunoscut.

- A fost o plăcere. Mulţumesc pentru băutură.

Jeff telefonase pentru a i-o trimite pe Louisa! Ce atenţie delicată din partea lui. Da, Jeffrey Webster, era o persoană deosebită.

- Ei bine? Ai ajuns la timp în curte? întrebă Jeff intrând în birou.

- Da. Domnişoara Kent a dumneavoastră este o persoană frumoasă.

- Nu este chiar a mea.

- Cinstit, este o tânără foarte frumoasă. Nu-i de mirare că vă grăbiţi în fiecare dimineaţă în curte.

- Da, hm.

- O întâlnire la umbra unui copac. Oh, este atât de romantic!

- Dumnezeule! mormăi Jeff, intrând în birou.

Nu făcuse decât să-i ofere Rosanei o apă minerală şi Louisa reacţionase ca şi când era vorba despre o duzină de trandafiri roşii, cu tije lungi!

Oare Rosana iubea florile? I-ar putea trimite. Nu, îi trebuia un motiv pentru a o face, o aniversare sau ceva. Mâine va fi joi. Ei bine, i-ar putea trimite un buchet de „O joi bună“. Inteligent.!

Rosana se întorcea de la prânz când sună telefonul.

- Bună ziua, sunt Jeff. îmi pare rău că am lipsit de la întâlnirea din această dimineaţă.

- Secretara mi-a transmis mesajul. A fost foarte amabil din partea ta, Jeff.

- Ascultă, dacă ai veni să cinezi la mine şi să te scalzi? Aerul este puţin cam rece, dar piscina este încălzită.

- Este foarte tentant.

„Va găti el? Acele porcării din bucătăria originală. Dumnezeule, fie-ţi milă de stomacul meu!“

- Te voi lua diseară, la ora şase şi treizeci.

- Rămâne stabilit.

- La revedere.

- La revedere, Jeff.

Intoarsă acasă după serviciu, Rosana îmbrăcă nişte blugi şi o bustieră roşie din eponj, apoi îşi puse în geantă costumul de baie şi vesta asortată. Nu voia să se scalde, dar voia să-l vadă pe Jeff Webster, ori nu mergea una fără cealaltă. In timp ce el înota, ea ar putea alerga în jurul piscinei. Stupid. Jeff în costum de baie: cât era de incitant. Dar Rosana în costum de baie? Silueta îi era plăcută. In acest caz, de ce-şi dorea brusc să fie. mai puţin strâmt?

La ora şase şi treizeci, îi deschise uşa lui Jeff, îmbrăcat în blugi şi cu un pulover galben care-i punea în evidenţă bronzul. După ce schimbară un sărut, părăsiră apartamentul şi circulară în mod plăcut tot timpul drumului.

- Dar este imens, exclamă Rosana, intrând în salon. Şi chiar. drăguţ.

„Mobilier modern. Nu asta prefera. Este prea rece, steril, nu ca apartamentul meu, în culori calde şi primitoare“.

- Mulţumesc, spuse Jeff. Casa este prea mare pentru mine, dar m-am săturat de apartamente. Am ales-o mai ales pentru piscină.

- Ai decorat-o singur?

- Sora mea a făcut-o. I-am dat mână liberă. Mi-a trebuit puţin timp să mă obişnuiesc. Voi pune cina în cuptor, apoi vom merge să ne scăldăm. Te poţi schimba în prima cameră de la capătul culoarului. Ne întâlnim la piscină.

Camera era albă, cu mochetă groasă şi perdele brodate, trecând pe deasupra patului şi a mobilelor cu linii sobre. în timp ce se dezbrăca, Rosana îşi imagina un aranjament de perne în culori vii. Apoi îşi îmbrăcă vesta din eponj, căreia îi strânse cordonul, pentru a-şi ascunde sânii care se înălţaseră peste partea de sus a costumului de baie.

Nervozitatea o făcea frumoasă. Venise doar să înoate şi să cineze cu un bărbat. La el acasă. Fără nimeni în jurul lor. Iar gazda era Jeff Webster, care-i stârnea lucruri ciudate în minte şi în trup. Nu va rămâne mult timp. Un plonjon în piscină, o masă rapidă apoi, înapoi acasă, teafără şi nevătămată. Chiar n-avea de ce să-şi facă griji.

Când ajunse pe marginea piscinei, Jeff era deja acolo, în costum de baie alb şi Rosana fu impresionată la vederea trupului bine proporţionat.

Avea umeri puternici, şolduri înguste şi coapse subliniate. Fiecare centimetru al corpului său îi recunoştea bărbăţia, un exemplu viu al splendidelor deosebiri care diferenţiau un bărbat de o femeie.

- Piscina este uriaşă. Presupun că înoţi de la un capăt la celălalt fără efort, exclamă Rosana pe un ton vesel.

- Reuşesc asta. Vii?

- Numai unde este apa mică. Nu ştiu să înot.

- Poate ar trebui să te învăţ. Este uşor.

- Nu, mulţumesc.

- Dacă nu-ţi scoţi vesta, ai să te duci la fund, făcu el sărind în apă.

Ieşind la suprafaţă, o văzu pe Rosana punându-şi vesta pe un şezlong şi îndreptându-se spre prima treaptă a bazinului mic. în faţa siluetei suple şi a rotunjimii sânilor, inspiră profund. O băgase pe mânecă. Ideea sa nu era genială. Rosana era fiinţa cea mai feminină şi cea mai adorabilă pe care o văzuse vreodată. Cum să supravieţuiască unei seri lungi, în asemenea condiţii? Imediat după ce vor cina, se va grăbi s-o ducă acasă.

Scufundându-se sub apă, ieşi la suprafaţă în apropierea treptelor unde se afla Rosana. Părul ud şi lipit, picăturile de apă care-i luceau pe trupul bronzat, îl făceau să semene cu o statuie perfect sculptată, apărând din mare.

- Eşti deja în apă până la glezne. Trăieşte periculos şi udă-ţi genunchii, îi zâmbi, întinzându-i mâna.

Rosana o luă cu prudenţă şi coborî treapta următoare. Ii scăpă un strigăt, în timp ce piciorul îi alunecă şi se trezi în braţele lui Jeff, strânsă cu putere la pieptul său.

- Imi pare rău, dar mi s-a făcut inima cât un purice, mormăi.

- Nu te voi lăsa să cazi. Eşti în siguranţă. Mă voi da puţin înapoi şi.

- Nu! este prea adâncă, strigă Rosana agăţându-i-se de gât.

- Nu este nici măcar un metru, aici. Eu. Oh, fir-ar să fie!

Lăsând capul în jos, puse stăpânire pe gura ei, într-un sărut
lung, febril.

Reuşind să-şi pună picioarele pe fundul bazinului, Rosana se rezemă de corpul lui Jeff, apreciind plăcerea pieptului său. Aerul era rece, dar mâinile lui Jeff pe spatele-i gol degajau o căldură minunată.

- Oh, Rosana, ai o piele atât de catifelată. Ştii cât de dezirabilă eşti? Nu, nici nu bănuieşti.

- Ei bine, eu.

- Ascultă, urcă-te pe salteaua asta pneumatică şi te voi trage. Iţi promit că nu vei cădea.

- Şi dacă mi se întâmplă? îl întrebă, cu inima bătând.

- Mă vei angaja ca avocat şi „mă“ voi urmări în justiţie.

Rosana sughiţă în timp ce Jeff o ridică brusc în braţe,
pentru a o pune pe saltea.

- Cerule, făcu ea închizând ochii.

- Relaxează-te şi lasă-te dusă.

Ascultătoare, rămase culcată pe spate, cu degetele strâns încordate pe pântecele gol, în timp ce Jeff înota încet, cu o mână pe saltea.

- Cum ţi se pare?

- Nu-i rău deloc. Este absolut confortabil. Dar complet nedrept. Tu faci toată treaba.

- Este o plăcere, doamnă, replică Jeff, cu ochii asupra ei.

în timpul următorului sfert de oră, acesta îşi trase povara
umană de la un capăt la celălalt al piscinei, cu zâmbetul pe buze. Pleoapele Rosanei erau închise şi părea atât de relaxată, încât se întrebă dacă dormea. Dat fiind frica ei de apă, îi acordase o extraordinară încredere,

lăsându-l răspunzător de siguranţa sa.

Oare până unde mergea încrederea în el? Era sigură că n-o va seduce? Că nu i se vor accentua dorinţele în asemenea măsură, încât nu-i va mai putea refuza trupului ceea ce-şi dorea? Fiecare sărut pe care-l schimbaseră fusese mai intens decât precedentul. La fiecare îmbrăţişare, Rosana dădea puţin mai mult din ea însăşi. Oare îşi dădea seama de asta? Cum să afle ce gândea?

- La naiba, cred că am aţipit, făcu ea brusc.

- Este un compliment referitor la modul meu de a pilota nava. Te pot lăsa un minut pentru a controla cina?

- Desigur, făcu ea visătoare.

Rosana continuă să plutească în mod plăcut, până când călătoria sa liniştită fu întreruptă de o muscă ce i se aşeză pe degetul de la picior. Pentru că o enerva, încercă să pună pe fugă musafirul nedorit. Ridicând capul, scutură puternic piciorul, în timp ce salteaua se înclină. Panicată, se agăţă de margini, gest care-i fu fatal. Salteaua se răsturnă şi o trimise sub apă. Reveni la suprafaţă, scuipând, tuşind, încercând să găsească ceva de care să se prindă.

- Jeff, Jeff, ajutor! strigă.

Exact înainte de a face o nouă scufundare, nişte mâini mari o prinseră de talie şi o scoaseră brusc din apă. O clipă după aceea, era pe marginea piscinei, cu Jeff alături.

- Rosana, cum te simţi? N-ar fi trebuit să te las niciodată. Imi pare rău, păpuşă. Rosana, vorbeşte!

- Eu. Puah! Apa asta are un gust îngrozitor!

- Mi s-a făcut inima cât un purice!

- Şi mie! Era gata să mă înec!

- Imi pare rău. N-ar fi trebuit să te las niciodată. Mă ierţi?

- Aşa bănuiesc, zâmbi Rosana. In definitiv, mi-ai salvat viaţa.

- Vrei să spui că sunt un erou?

- Nu cred. Nu m-am scufundat de trei ori, aşa că nu contează.

- N-am dreptul la nici o recompensă?

- N-am spus asta. Ca mulţumire, îţi voi da un mic sărut pe obraz, spuse Rosana, trecându-şi braţele în jurul gâtului său.

Buzele îşi ratară ţinta. Sau mai bine spus, fură îndepărtate de la destinaţia lor. Gura lui Jeff puse stăpânire pe a Rosanei, într-un sărut senzual, cu gust de clor. Mâinile îi urcară de la talia subţire la piept şi se opriră pe vârfurile sânilor, apărute sub materialul ud al costumului de baie.

Rosanei îi scăpă un geamăt, în timp ce buzele lui Jeff conturau un drum de sărutări pe gât, până la pieptul înfiorat. Ii simţi mâinile tremurând pe talia ei.

Jeff se ridică mişcându-se suplu, o luă pe Rosana în braţe, o aşeză pe un şezlong şi se întinse alături. O sărută uşor pe ochi, pe nas, pe obrajii îmbujoraţi, evitând să-i atingă trupul, în timp ce ea îşi dorea să-i simtă greutatea asupra sa. Ridicând capul, o privi şi-i citi dorinţa în adâncimea profundă a ochilor.

- Rosana, eu. Cina va fi gata în câteva minute. Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

- Da, de acord, murmură ea.

Ridicându-se, îi întinse mâna pentru a o ajuta şi o trase spre el. Degetele i se aşezară uşor pe obrajii

Rosanei, în timp ce privirile li se întâlniră. Apoi, cu un oftat aproape neauzit, îi trecu braţul pe umeri, pentru a o conduce acolo unde îşi pusese vesta.

- Dacă vrei, poţi face un duş. Ne vom întâlni în bucătărie.

- Am înţeles, făcu ea, fără să-l privească.

Cu picioarele tremurând, făcu un duş şi-şi clăti părul. Brusc, o frapă realitatea situaţiei şi lacrimi nedorite îi apărură în ochi. Jeff dădea dovadă de stăpânire când o ţinea în braţe şi încerca probabil un imens disconfort fizic punând capăt mângâierilor şi sărutărilor sale.

„Mă port ca o cretină“, se gândi, frecându-şi părul ud cu un prosop. Voia ca Jeff să facă dragoste cu ea! Voia să renunţe la principiile demodate, pentru a deveni o femeie liberă şi modernă. Ar trăi legătura secolului cu cel mai fantastic bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Şi când se va sfârşi, ea. Sfârşi? Termina? Dumnezeule, dar de ce? Dacă i se dăruia complet lui Jeff, o parte din ea însăşi va fi pentru totdeauna pierdută. Pentru că ştia - oh, da, o ştia bine - că dăruindu-i trupul, îi va dărui inima, sufletul şi mintea sa.

Cum va putea oare să rămână aceeaşi când Jeff va pleca? Cum să despartă fizicul de afectiv? Sentimentele pentru Jeff sporeau şi era mai aproape de a se îndrăgosti decât fusese vreodată. Dar cât timp va mai continua el să vadă o femeie care spunea sistematic, nu?

Oare ce nebun inventase aceste reguli sociale? se întrebă, îmbrăcându-şi blugii. Probabil un bărbat. De ce

nu era ca Maggie?

Rosana era un nod de contradicţii. Dorindu-l pe Jeff, se lăsa pradă fantasmelor în legătură cu relaţia lor fizică pe care ar putea-o avea, şi se sprijinea de el cu fiecare ocazie. Apoi mintea i se însănătoşea pentru a-i aminti cine era şi ce era.

- La naiba, făcu ea trecându-şi pieptenele prin păr. La naiba. gata!

După duş, Jeff se şterse rapid şi-şi îmbrăcă blugii şi un tricou. Aşezându-se cu greutate pe marginea patului, îşi puse coatele pe genunchi şi-şi împreună mâinile. Se încruntă şi scutură din cap.

Oare ce va face? îl înnebunea să fie aproape de Rosana, s-o mângâie, s-o sărute. O dorea şi trebuia - trebuia neapărat - ca această femeie să i se abandoneze total, din deplină plăcere, cu certitudinea că el va lua cu respect ceea ce-i oferea. Cum să înţeleagă şi să-i vină de hac intensităţii cu care o dorea? Ce forţă devastatoare îi solicita tot timpul sentimentele şi pasiunea fizică pe care le încerca? Oare trebuia s-o seducă pentru a sfârşi cu acest chin care-i agita trupul şi sufletul?

Nu! Nu trebuia. N-o va face. Nu putea! Dar cum să se oprească la timp? De fiecare dată când o ţinea la piept, îi era din ce în ce mai greu să rămână civilizat şi să se îndepărteze de ea. Dar să revenim la punctul de plecare: ce va face oare?

- Să servesc cina şi să ţin mâinile în buzunare, bombăni ridicându-se.

Inainte de a intra în bucătărie, Rosana şovăi, apoi scoase un oftat de uşurare când Jeff o anunţă zâmbind că vor cina în sufragerie. O invită să ia loc cu un gest larg şi plecă să aducă o tavă plină cu prepeliţe umplute,

pe un strat de orez. O salată şi o sticlă cu vin completau meniul. Fără să se întrebe din ce era compusă umplutura, Rosana fu încântată în faţa zburătoarelor. La urma urmei, nu era prea rău. Cel puţin aceste mici vietăţi nu aveau ochi, pentru a o privi.

După ce savurară desertul şi băură o ceaşcă de cafea, se instală o tăcere incomodă.

- Jeff? spuse în cele din urmă Rosana.
- Da?
- Hm, cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

Capitolul 5

- Ce? răcni Jeff punându-şi violent ceaşca pe farfurioară. Şi de ce naiba?

- Eu. Ei bine, noi. Hm. Vezi.

- Bună explicaţie. Acum înţeleg!

- Oh, Jeff. N-o să meargă. Reacţionăm pe lungimi de undă diferite. Ceea ce tu vrei, ceea ce-ţi doreşti, ceea ce meriţi să ai, eu nu sunt pregătită să-ţi dau.

- Cum? Se revine la problema sexului? La naiba, Rosana, te-am îndemnat eu la.

- Nu! Dar poţi spune cinstit că nu te gândeşti la asta când suntem împreună?

- Eu. Nu, răspunse Jeff, lăsându-se pe spătarul scaunului. Nu, este adevărat. Doresc să fac dragoste cu tine mai mult decât îţi pot spune. Nu sunt lămurit, Rosana, pentru că nu ştiu ce să fac.

- Eu nici atât. Jeff, te doresc. O simţi probabil când mă atingi. Dar nu pot câştiga lupta care se dă în mintea mea. Nu pot să mă transform din ceea ce sunt cu adevărat.

- încerci să-mi spui că eşti virgină, Rosana?

- Nu. Am avut o experienţă de o noapte când eram la universitate, pentru a-mi găsi independenţa. Dar eu sunt într-un anumit fel. Presupun că asta n-are sens.

- Ba da. Ştii că eşti incredibil de extraordinară şi de frumoasă? Ştii oare ce-ar însemna pentru un bărbat, pentru mine, să-ţi arate cât de minunat este să.

- Jeff, nu spune asta, te rog. Mă comport ca o copilă naivă şi este ridicol. Eu nu trăiesc în timpul meu! între noi se creează o tensiune care va distruge ceea ce construim şi este vina mea. Nu te supune prostiilor

mele.

- Alegerea n-o fac eu oare?

- Eşti un adept al duşurilor reci?

- Pentru a-mi accepta frustrările, înot. Poate voi fi selecţionat pentru viitoarele Jocuri Olimpice!

- Nu este nostim.

- Nu, nu este.

- De aceea, cred că ar fi mai bine să.

- Rosana, legăturile noastre merg mai departe de sex. Râdem şi flecărim împreună. Fiecare apreciază compania celuilalt. Pentru mine, este complet nou. în mediile pe care le frecventez, sexul este, în mod inevitabil, soluţia finală.

- Frumoasă atmosferă, făcu ea încruntându-se.

- Astfel este acceptată, dar ştiu că nu este modul tău de a trăi. înţeleg. Asta mă înnebuneşte, dar înţeleg.

- Jeff, nu putem continua aşa. Aproape mi-e teamă să te ating şi să nu-ţi dau impresia unei promisiuni pe care n-o voi ţine. Asta n-a fost niciodată o problemă majoră pentru mine.

- Ce concluzie tragi?

- Că aş fi o călugăriţă formidabilă.

- In nici un caz. Eşti o femeie pasionată, care începe să descopere intensitatea propriilor dorinţe.

- La douăzeci şi şase de ani? Sunt puţin în întârziere!

- Bineînţeles că nu. In acest domeniu, nu există calendar. Acum te lupţi cu propriile principii, pentru că ai întâlnit un bărbat cu care vrei să faci dragoste. Pe mine.

- Ei bine, ce înfumurare, Jeffrey Webster!

- O poţi oare nega?

- Este adevărat, făcu Rosana jalnic, dar asta nu rezolvă problema.

- Exact.

- Nu pot să cred că avem o asemenea conversaţie. Este demoralizant, se lamentă ea.

- Nu. Este formidabil, extraordinar! Câte persoane pot oare comunica astăzi, aşa? Să fie atât de cinstite şi de deschise? Foarte puţine.

- In acest caz, să ne dăm fiecăruia câte o medalie. Iată-ne întorşi de unde am plecat. Ar trebui să mă îmbeţi, să mă lungeşti în pat şi totul ar fi rezolvat.

- Nu, asta se va întâmpla când vei fi pregătită, şi nu înainte.

- Şi între timp?

- Voi înota foarte mult, zâmbi Jeff.

- Oh, Jeff, este o nebunie.

- Cu siguranţă ai dreptate, dar să ne oprim aici pentru moment. Te-am salvat de la înec şi ai o mostră a talentelor mele de bucătar. Ce ceri mai mult?

- Trebuie să răspund?

- Nu, momentan subiectul este închis. Dacă cel puţin aş cunoaşte toate răspunsurile, Rosana! Sunt bărbat şi eşti o femeie mult dorită. Combinaţia este mortală. Sau splendidă, după situaţie.

- Şi pentru zilele ce vor veni, Jeff?

- Să le lăsăm să vină. Le vom accepta simultan. Este echitabil, nu?

- Este echitabil, mulţumesc, Jeff.

- Nu te subestima, Rosana. Eu mă consider foarte fericit că te-am întâlnit. Nu ştiam că mai există oameni ca tine.

- Cred că sunt ciudată.

- Cred că eşti o doamnă graţioasă. Vino. Maşina mea te aşteaptă.

Mult mai târziu, ajunsă în patul său, Rosana privea cu ochii deschişi tavanul pe care nu-l vedea. Ei bine, făcuse acel gest mărinimos: se oferise să se dea în lături, iar Jeff îi refuzase oferta.

în timp ce rostea acele vorbe, o cuprinsese o undă de tristeţe. în afară de apa minerală împărţită dimineaţa, va spune adio râsului, sărutărilor şi mângâierilor lui. Oare cum ar putea suporta să nu-l mai vadă? Era cel mai important element al vieţii sale pentru că. pentru că.

- La naiba, exclamă îndreptându-se, îl iubesc! îl iubesc pe Jeffrey Webster!

Se ridică dintr-o săritură şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, cu paşi nervoşi. Era groaznic! Ridicol! Stupid! Nu numai că era prea naivă pentru a se angaja într-o legătură trecătoare, dar îşi pierduse controlul sentimentelor, pentru a se îndrăgosti de un bărbat care nu accepta acest gen de relaţii.

Ce proastă! Oare ce va face acum? Să-l anunţe pe Jeff că era gata să se culce cu el, pentru că, în fond, îl iubea? Nu! Era mai rău decât înainte! Il iubea şi dacă-i dăruia trupul după ce-şi pierduse inima, nu-şi va mai reveni niciodată, când o va părăsi.

Mergând în pat cu Jeff, îl va păstra mai mult timp? Ii va putea satisface nevoile fizice astfel încât să nu se

ducă să caute favorurile altor femei? Este revoltător! Nu, pentru că-şi respectase până atunci principiile, va continua. Imposibil să facă dragoste cu un bărbat care n-o iubea la rândul său. Chiar dacă era vorba despre Jeffrey Webster, avocatul.

- Oh, aş vrea atât de mult ca această zi să ia sfârşit, făcu ea prăbuşindu-se pe pat. Oare de ce m-am îndrăgostit de tine, Jeffrey? Mă calci pe nervi!

Ieşind din piscină, Jeff se gândi că probabil era considerat înnebunit după sport, dat fiind timpul pe care şi-l petrecea acum înotând. Instalându-se pe un şezlong, privi cerul înstelat.

Un tremur uşor îi străbătu trupul la amintirea cuvintelor Rosanei, spunându-i că n-ar trebui să se mai vadă. Era ca şi când i s-ar fi implântat un pumnal în inimă.

Ce femeie incredibilă! Voise să-l părăsească numai pentru că nu se simţea în stare să-l mulţumească. Ei bine, asta nu se va întâmpla. N-o va lăsa să plece. Şi de ce naiba? Işi pledase cauza ca un apucat şi o convinsese să rămână, luând fiecare zi aşa cum era.

De ce? Ce va obţine în afară de nopţi albe şi de un instinct sexual înfrânt? Pe Rosana, iată ce va obţine. Pe Rosana, cu râsul fermecător şi nasul adorabil. Pe Rosana, care făcea să se nască în el un instinct protector pe care nu-l cunoscuse.

Când căzuse de pe saltea, îi strigase numele şi el fusese gata să înnebunească. Dacă i se întâmpla ceva. S-o vadă, s-o mângâie, s-o sărute, fusese punctul culminant al zilei. Va suporta chiar şi un meci de rugbi, pentru că nu putea să sufere s-o ştie cu altcineva. Nici

un bărbat n-o va atinge pe Rosana, deoarece...

- La naiba! exclamă, ridicându-se dintr-o săritură. Asta să fie? Oare sunt îndrăgostit de Rosana Kent? Dumnezeule, da!

Oh nu, se gândi, lăsându-se să cadă înapoi. Un bărbat nu putea fi îndrăgostit de o femeie cu care nu făcuse dragoste niciodată. Ba da, era posibil şi se afla la ananghie! Nu-i putea spune Rosanei c-o iubea. Va avea impresia că-i declară iubirea pentru a o avea în pat. îl va privi cu ochii mari cenuşii pentru a-i spune că minţea. Şi se va simţi rănită, trădată, crezând că încerca s-o tragă pe sfoară. Şi în acest caz, îl va lăsa baltă.

Ce va face, acum? Va aştepta. Şi va observa dacă se va arăta un semn de speranţă, care să arate că se îndrăgostise şi ea.

Dacă era cazul, i-o va spune? Da? Nu? Poate? O va observa cu grijă pentru a rămâne stăpân pe situaţie. îşi dorise să fie îndrăgostit de Rosana? în ce consta deosebirea? Acum era prea târziu. Ryan avusese dreptate.

A doua zi dimineaţă, Rosana constată decepţionată, în oglindă, că nu se schimbase. Cineva care se îndrăgostea pentru prima dată în viaţă, ar fi trebuit să radieze. Dar şi mai rău, ea era deprimată. Insă era de înţeles, pentru că dragostea nu-i era împărtăşită.

La birou, împrăştie nişte hârtii în faţa sa, pentru a părea ocupată, dar renunţă şi privea fix un punct pe perete. Denise o făcu să tresară când intră.

- Priviţi. Sunt splendizi. Şi miros atât de bine, spuse aşezând un buchet de trandafiri în faţa Rosanei.

- Oh! făcu aceasta din urmă, scoţând cartea de vizită din plicul prins de el. Ce drăguţ!

- Cu ce ocazie? întrebă Denise.

- Este joi. Atâta tot. Este joi.

- Este cel mai romantic lucru pe care l-am întâlnit vreodată. Oh, voi începe să plâng. Unde aţi găsit un bărbat atât de sensibil?

- Mi le-a trimis mama.

- Ah! V-am văzut chipul. Este un bărbat. Este un erou romantic, de modă veche.

- Ei bine, este mai degrabă. deosebit. Oh, cât este ceasul? o întrebă ridicându-se grăbită.

- Aproape zece.

- Trebuie să ies.

- Iar?

- Da. Este din cauza stratului de ozon. Aerul este mai întăritor dimineaţa, la ora zece. Ies să-mi curăţ plămânii. Este foarte ştiinţific, Denise. La revedere, spuse plecând repede.

- Stratul de ozon? îi strigă Denise.

Rosana traversă curtea rapid şi, înainte ca Jeff să poată spune o vorbă, îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi-l sărută, ceea ce păru să-l încânte.

- Mulţumesc pentru flori. Sunt frumoase şi pe viitor joia va fi ziua mea preferată.

- Bine. Iată-ţi apa minerală.

„Ce ochi! Cum străluceau! Şi când te gândeşti că ezitase, în legătură cu florile“.

în timp ce beau, discutau în mod plăcut. Apoi Jeff o anunţă că trebuie să plece, deoarece avea o întâlnire la ora zece şi treizeci şi o luă în braţe pentru a o săruta cu

putere.

- în seara aceasta nu te voi putea suna, am o reuniune, dar te voi vedea mâine dimineaţă.

- Am înţeles, Jeff. Mulţumesc încă o dată pentru flori.

- La revedere, păpuşă.

Jeff se îndreptă încet spre birou. Era îndrăgostit de această femeie şi nu îndrăznea să-i spună. Aşteptase asta toată viaţa şi acum trebuia s-o păstreze ca pe un secret naţional. Nu considerase că lucrurile se vor petrece astfel.

- Totul a mers bine, în curte? îl întrebă Louisa.

- Da. în sfârşit, aproape. Nu, totul a mers bine, dar. Nu chiar. Nu pot să-ţi explic, Louisa, pentru că nici eu însumi nu sunt sigur că înţeleg.

- Pare a fi serios.

- Este îngrozitor. Absolut îngrozitor.

Rosana îşi petrecuse aproape toată ziua adâncindu-şi nasul în buchetul frumos şi zâmbind. Confuzia din suflet îi dispăru şi radia de bucurie.

După Denise, bărbatul care-i trimisese florile era romantic. Ce cuvânt amuzant şi demodat. Rosana îl iubea. Cât îl mai iubea pe Jeff Webster! Cu fiecare oră, cu fiecare minut, cu fiecare secundă, îl iubea şi mai mult. Totuşi, situaţia era fără speranţă, dar în această joi luminoasă, nimic nu-i putea domoli exuberanţa.

Când ajunse în apartamentul său, telefonul suna şi răspunse pe un ton vesel.

- Domnişoara Kent?

- Ea însăşi.

- Aici Sara Geary din San Diego. Aş vrea să vă

informez că luni vă aşteaptă o maşină la aeroport.

- La aeroport? La aeroport? Desigur, da, desigur, la aeroport. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

- Mă grăbesc să vă cunosc, domnişoară. La revedere.

- Cum? Oh, la revedere.

Cerule! Fusese atât de ocupată să se îndrăgostească de Jeff, încât uitase că trebuie să lipsească. Era una dintre conferinţele de la salonul femeilor de afaceri, fiind invitată din însărcinarea specială a directoarei. Pe moment, fusese entuziasmată că fusese recunoscută ca o tânără femeie de afaceri întreprinzătoare. Dar acum? Să plece în California pentru trei zile? Trei zile! Fără Jeff.

A doua zi dimineaţa, Rosana văzu zâmbetul lui Jeff transformându-se într-o mină posacă atunci când îi vorbi despre călătorie.

- Nu sunt cele mai bune veşti ale zilei, dar cred că este o fericire pentru tine. îmi vei lipsi, Rosana.

- îmi pare rău că plec.

- Cinez cu un client în seara aceasta, Rosana. Nu te voi vedea înainte de meciul de sâmbătă seara.

- Va fi formidabil. Cele două echipe sunt de forţe egale. Mă grăbesc să văd asta.

- Da, probabil va fi frumos. Bun, trebuie să plec. Sărută-mă, frumoasă Rosana, spuse luând-o în braţe, pentru a pune stăpânire pe gura ei.

Sâmbătă fu o zi frumoasă şi Rosana făcu treburile obişnuite: curăţenie în apartament, cumpărături şi spălă rufe. Probabil mama ei aştepta o scrisoare, dar ezită încă să-i vorbească sau nu despre Jeff.

Să fie îndrăgostită era atât de nou pentru Rosana, încât nu ştia cum să exprime ceea ce simţea. În plus, de ce să-şi împărtăşească starea precară a sentimentelor, în timp ce nu avea nici o certitudine asupra unui deznodământ fericit? Era de preferat să tacă în legătură cu acest subiect. Mâine, îi va scrie mamei, îi va povesti meciul de rugbi şi-i va promite un raport amănunţit despre călătoria la San Diego.

Ziua trecea încet. Rosana simţea dorinţa de a-l vedea pe Jeff, de a-i auzi râsul, de a-i primi sărutul. După cină, făcu o baie şi îmbrăcă nişte pantaloni din catifea maro şi un pulover în dungi galbene şi cafeniu-roşcate. Perspectiva serii o zăpăcea de bucurie când îi deschise uşa lui Jeff.

- Intraţi, domnule Webster.

- Cu plăcere, spuse el luând-o în braţe, după ce se închise uşa. Ce bine miroşi.

- Ca şi prăjiturile, replică Rosana hotărând că era frumos în pantalonii negri şi puloverul roşu devoltat în V, peste o cămaşă albă.

- Este adevărat, dar ai alte însuşiri.

Lăsând capul în jos, o sărută pe gură, apoi buzele îi coborâră de-a lungul pieptului, înainte de-a urca din nou la punctul de plecare.

Sprijinită de formele tari ale trupului lui, Rosana acceptă senzaţia plăcută ce o cuprindea. Cât ar fi vrut să-şi aţintească privirea în ochii de culoarea ciocolatei şi să-i spună fără ezitare că îl iubea, că îl va iubi mereu şi pentru totdeauna. Dar, temându-se să nu-l facă să fugă, tăcu.

- Presupun că ar trebui să mergem, făcu Jeff, dregându-şi vocea.

Oare ce se va întâmpla dacă îi va declara dragostea sa? Dacă ar deschide gura pentru a lăsa vorbele să iasă? Nu. Seara ar fi fost stricată. Rosana şi-ar pune întrebări despre semnificaţia acestei declaraţii şi despre ce-i va cere în schimb. Oare cine spusese că tăcerea este de aur? Era un chin!

Obligaţi să parcheze departe de stadion, urmară apoi mulţimea care se îndrepta spre luminile şi sunetul îndepărtat al orchestrei universităţii. După ce se instalară pe locurile lor, în al doilea rând pe gradene, Rosana îşi vârî nasul în program pentru a descoperi pronosticurile, în timp ce Jeff îşi plimba privirea pe teren.

Ei bine, era mult timp de când nu mai venise pe un stadion. Se încruntă la apariţia unor amintiri nedorite. Aerul era plin de agitaţie dar Jeff nu era mulţumit amintindu-şi de Stanford, cu orele de antrenament obositor şi luptele dure. Nimic nu se schimbase. Detesta rugbiul.

Un vuiet urcă din mulţime la sosirea echipelor. Adunarea se ridică într-o acţiune de elan momentan, apoi se aşeză din nou pentru a profita de spectacol. Dintr-o privire pe chipul Rosanei, Jeff citi aşteptarea plăcerii. Cum oare îi plăcea unei fiinţe fragile şi delicate să privească un masacru? Nu era vorba despre roboţi cu piese de schimb! Acei tineri erau din carne şi oase!

- Haide, „Pisicile sălbatice!“ strigă Rosana.

Jeff trebuia să-şi revină. Dacă nu se relaxa, nu va supravieţui celor trei ore. Trebuia să se gândească la altceva, să-şi recite în minte repertoriul aristocraţiei.

- Bravo, făcu Rosana aplaudând. Ai văzut, Jeff?

„Pisicile sălbatice“ lovesc puternic în seara aceasta. Formidabil!

- Da.

In timpul paselor următoare, ochii lui Jeff rămaseră aţintiţi asupra aripei de trei sferturi, poziţia pe care jucase la Stanford. Dumnezeule! Tipul acela purta acelaşi număr cu cel pe care-l purtase el timp de patru ani! Nu era nimic nou, o reeditare, o coincidenţă.

Intorcând privirea, se opri asupra altei poziţii, care transmitea semnale tăcute pentru a avertiza jucătorul. Şi brusc, fu meleu.

- Oooh, gemu Jeff, cu mâna pe stomac.

- Cum?

- Nimic.

Jocul continuă şi, fu din nou meleu.

- Dumnezeule, mormăi el.

Rosana îl privi şi se încruntă văzându-l ştergându-şi fruntea udă de transpiraţie. Oare ce i se întâmplase? Părea palid sub bronz şi maxilarele îi erau contractate. Oare era bolnav? Cu o clipă mai înainte, părea sănătos. Ceva nu era în ordine. îi urmări privirea şi observă că nu era interesat de mişcările balonului, ci se concentrase asupra unui singur jucător. aripa de trei sferturi, poziţia lui de la Stanford.

Oare retrăia gloria de a fi participat la acest joc? Nu, pe chipul lui nu se vedea nici o bucurie. Se înverzea văzând cu ochii! Tremura şi-şi trecea mâna peste faţă. Va leşina.

- Vino, Jeff, făcu ea ridicându-se şi prinzându-l de braţ.

- Cum?

- Trebuie să merg la toaletă.

- Poftim?

Conducându-l afară din gradene, îl duse spre un culoar mic, deasupra ieşirilor de rezervă.

- De ce nu mi-ai spus?

- Să-ţi spun, ce?

- Oh, Jeff, tu nu doreai să vii aici. De fiecare dată când juca aripa de trei sferturi, era ca şi când jucai tu.

- Rosana, eu.

- Cum am putut fi atât de egoistă? Mi-ai spus că nu te interesează rugbiul. Nu m-am gândit că pentru tine a fost o experienţă îngrozitoare, un coşmar. îmi pare rău, Jeff.

- Oh, Rosana, făcu Jeff atrângând-o spre sine. Mă port ca un prost. Nu credeam că-mi va fi atât de greu să suport. Ştiam cât de mult îţi place acest sport. Vroiam să fiu cu tine, să-ţi împărtăşesc încântarea. Sunt stupid. Dar totul a revenit în memorie şi.

- Să plecăm, spuse Rosana calmă.

- Nu. Rămânem. Am venit să vedem un meci de rugbi şi asta este ce vom face.

- Eu nu! replică ea, plecând spre ieşire.

- O clipă, Rosana, îi spuse prinzând-o de cot. Să ne întoarcem la locurile noastre.

- Nu.

Eliberându-şi braţul, se îndepărtă în fugă.

- Rosana!

- Tipul acesta vă necăjeşte, doamnă? întrebă gardianul însărcinat cu siguranţa.

- Deloc. Ne întoarcem acasă.

Cu un zâmbet silit pentru gardianul sceptic, Jeff i se

alătură Rosanei care alerga repede pe trotuar.

- Vrei să încetineşti o clipă, strigă el ajungând-o. Am o crampă în pulpa piciorului.

- Oh, sărmane prieten, făcu Rosana oprindu-se. Să ne aşezăm pe iarbă.

Instalându-se pe peluză în faţa unui mic pavilion, Jeff începu să-şi maseze muşchiul care-l durea şi Rosana se aşeză alături.

- Imi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul. N-am mai asistat la nici un meci de rugbi, nici măcar la televizor, după ce am încetat să joc. Nu suport. Este neplăcut pentru noi, Rosana. In viaţa ta asta este o parte importantă, iar eu nu vreau să aud vorbindu-se de aşa ceva.

- Jeff, crezi oare că pentru mine este mai important un joc, decât tine? Cu siguranţă, voi supravieţui fără el. Poţi citi rezultatele în ziar, sau asculta transmisiile la radio sau. să mă sacrific.

- Splendid, murmură Jeff.

- Nu fi dur cu tine însuţi. Nu-ţi place rugbiul? Să ştii că nu este sfârşitul lumii.

- Nu este drept Rosana. Te privezi de ceva ce-ţi place.

- Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş cere să mă ierţi pentru ceva la care ţii foarte mult?

- Adică?

- Ei bine, vezi tu. în sfârşit. Detest bucătăria originală.

- Ce? făcu Jeff cu ochii mari de uimire.

- îmi pare rău.

- Nu-ţi place ceea ce gătesc? Nici restaurantul în

care te-am dus? De ce nu mi-ai spus?

- Pentru că ţie îţi place. Crede-mă, am încercat, dar când peştele acela m-a privit, am fost gata să mor pe loc. Micile zburătoare au fost mai puţin rele.

- Prepeliţele.

- N-are importanţă. Mie îmi place bătrânul şi bunul biftec, cu cartofi. Vezi în ce belea suntem?

- Eu.

- Ei, voi de acolo, plecaţi de pe peluza mea! strigă cineva.

- Nu-i facem nici un rău peluzei dumneavoastră blestemate, urlă Jeff în replică.

- Chem poliţia, anunţă bărbatul.

- Nu vă jenaţi, răspunse Jeff.

- Să plecăm. Vom ajunge la închisoare, făcu Rosana ridicându-se.

- Cel puţin, acolo vei aprecia mâncarea, bombăni Jeff urmând-o.

- Oh, înţeleg. Te înfurie că prefer hrana normală?

Străbătură câţiva metri în tăcere, încruntaţi.

- Oare este adevărat? întrebă Jeff în cele din urmă.

- Ce?

- Că avem prima noastră ceartă?

- Aşa cred.

- S-a terminat.

- Nu ştiu, răspunse Rosana ridicând din umeri.

- Am putea aranja asta.

- Cum?

- Ei bine, voi putea citi duminică în timp ce tu te uiţi la meci la televizor, dar vom fi în aceeaşi încăpere. Apoi

vom pregăti două mese diferite, dar vom mânca împreună. împreună, Rosana. Ce crezi despre asta?

- Mi se pare în regulă, zâmbi ea. Nu este de mirare că eşti atât de priceput în a negocia contracte. Reuşeşti nişte aranjamente remarcabile.

- în acest caz, încheiem târgul şi închidem discuţia?

- Da.

- Atunci, să ne sărutăm, făcu Jeff oprindu-se.

Zâmbetul Rosanei fu acoperit de nişte buze moi şi senzuale. Ea îşi trecu entuziasmată braţele în jurul taliei lui Jeff şi-i înapoie sărutul.

- Nu vă este ruşine să faceţi asta în plină stradă? exclamă o femeie cu o voce stridentă.

- Pentru Dumnezeu, ce au toţi cu noi? exclamă Jeff.

- Nu răspunde nimic; poliţia ne caută probabil. Să ne continuăm drumul, replică Rosana râzând.

- Mi-e foame. Să mergem să cumpărăm. alege.

- Pizza şi bere!

- De acord. Mă întreb dacă pot avea sos olandez la pizza?

- Oh, Jeff, cât te. îmi place pizza!

Dumnezeule! Era gata să-i spună că-l iubea. Trebuia să fie mai atentă. Dar totul era atât de frumos. Venise la acest meci pentru ea şi acum ştia că mâncase ceea ce detesta, pentru el. Avusese loc prima lor ceartă, dar găsiseră un compromis. Oh, cât de mult îl iubea pe Jeff Webster!

Acestuia îi scăpă un râs uşor care se transformă într-o adevărată ilaritate când ajunseră la maşină.

- Eu. Oh, la naiba, făcu, izbucnind din nou în râs.

- Jeff?

- Este din cauza a ceea ce mi-ai spus referitor la peşte. Este caraghios.

- Nu-mi plăcea felul în care mă privea.

- Eşti atât de nostimă, frumoasă Rosana şi eu. cred că este timpul să cumpăr o pizza.

Atenţie! Era gata să-i spună că o iubea. Dar voia atât de mult ca să ştie! Totuşi, era prea curând: trebuia să aştepte. Oh, da, o iubea şi când va sosi ceasul, i-o va spune, ei şi lumii întregi!

Capitolul 6

- Cafea? propuse Rosana când ajunseră la ea acasă.

- Nu mulţumesc. Mi-a fost de ajuns. De ce să nu ascultăm puţină muzică?

- Nu este o idee bună. Nu am decât muzică folk.

- Nu clasică?

- Nu. Oh, Jeff, iar începem.

- Nici vorbă. Ştii căştile. Ne vom adânci fiecare în propria muzică. Este foarte simplu, inima mea.

- N-avem mare lucru în comun, Jeff.

- Suntem nişte persoane cu gusturi diferite, cu preferinţe şi aversiuni, dar nimic grav, Rosana.

Aşezându-se lângă el, aceasta puse capul pe umărul său. Oare ce aveau în comun? Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai rău. Nu se potriveau în nimic. Şi în plus, după cum spunea Maggie, Jeff era un bărbat care nu se deda decât la legături trecătoare! Se arăta atât de atent, de cald, încât începuse să creadă că poate o iubea măcar puţin. Dar oare în ce domeniu s-ar fi acomodat? Vor asculta muzică diferită, îşi vor petrece timpul în mod diferit, vor mânca mâncăruri diferite, vor dormi în. Nu, la asta nu trebuia să se gândească. Dar era îngrozitor. Oare ce puteau împărţi?

- Unde eşti? întrebă Jeff încet.

- Visez cu ochii deschişi.

- Te pot întrerupe? făcu, ridicându-i bărbia cu un deget.

Buzele li se întâlniră şi Rosana îşi trecu braţele în jurul
gâtului său. Iată ce împărţeau, se gândi când ridică în sfârşit capul pentru a respira adânc.

Punând din nou stăpânire pe gura ei, Jeff îi puse

mâinile pe spate şi o strânse cu putere la piept. îl cuprinse o pasiune violentă, omniprezentă, senzaţie pe care o accepta cu plăcere.

Palmele lui Jeff se aşezară pe laturile sânilor. Cu un geamăt încet, o răsturnă pe genunchi şi ea avu impresia că, prin haine, o ardea căldura coapselor lui. Rosana simţi că-i slăbesc puterile când degetele lui Jeff îi trecură sub pulover, mângâindu-i pielea catifelată a abdomenului. în liniştea încăperii se auzeau respiraţiile lor sacadate.

Cu un abandon pe care nu-l mai încercase vreodată, îi înapoie lui Jeff sărutările. îl iubea pe acest bărbat, îl dorea şi voia să fie a lui. îl aşteptase mult timp şi acum, era aici. în adâncul sufletului, ştia că era timpul să-i ceară ceea ce-şi dorea şi o cuprinse o nouă pace interioară.

- Oh, Jeff, murmură.

- Rosana, făcu acesta cu o voce răguşită.

- Jeff, te doresc. Te doresc atât de mult.

- Nu vreau să profit de tine, Rosana. îmi pare rău, cred că ar fi de preferat să plec, spuse el îndreptându-se pe pernele de pe divan.

- Nu, Jeff. Nu înţelegi! Eu.

- Te voi suna mâine, o întrerupse, îndreptându-se spre uşă.

- Ascultă-mă, la naiba, Jeff Webster, te iubesc!

Oh, nu! O spusese!

- Cum? făcu Jeff, cu ochii măriţi de uimire.

- Te. Te iubesc.

- N-ai ideile prea clare. Te-am.

- Dezorientat? Este adevărat. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că te iubesc din toată inima. N-aveam

intenţia să ţi-o spun, dar pentru că s-a întâmplat, acum o ştii. Şi vreau să faci dragoste cu mine, în cazul în care asta te interesează.

- Tu. Eu. Nu! Nu aşa. Nu după ce eu. Trebuie să te calmezi şi să înţelegi exact ceea ce spui, declară Jeff, trecându-şi mâna prin păr.

- Incetează să mă tratezi ca pe o copilă!

- Eşti o copilă! Nu, nu este asta. Rosana, nu vreau să-ţi fac rău. Voi pleca şi vei reflecta pentru a şti dacă eşti absolut sigură de ceea ce faci.

- Cine eşti? Tata? strigă Rosana.

- Nu, îţi voi deveni amant. Poate. La naiba, nu ştiu, încheie trântind uşa în urma lui.

Imediat, Rosana izbucni în lacrimi. Jeff Webster era un trădător! Un bădăran, insensibil şi rece! La vorbele „a iubi“, plecase în fugă. Cale bătută! Să se ducă, să seducă toate femeile pe care le vroia. Se va simţi foarte bine fără el. Il. Il va iubi mereu şi va suferi toată viaţa. Deja îi lipsea. Se simţea singură şi necăjită.

- Dumnezeule, exclamă văzându-l pe Jeff intrând din nou.

- Eşti sigură? într-adevăr, sigură?

- Că te iubesc? Da. Că vreau să faci dragoste cu mine? Da. Acum, pleacă, lasă-mă singură, făcu Rosana afundându-şi faţa în perne.

- Rosana Kent, eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

- Poftim? făcu aceasta, îndrăznind să-l privească.

- Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar este adevărat. Te iubesc, Rosana. Nu ţi-am spus-o, pentru că nu eram

sigur că mă vei crede. Mă gândesc zi şi noapte la tine. Te doresc aşa cum n-am dorit niciodată o altă femeie. Lacrimile tale mă tulbură, pentru că eu le-am provocat. Te rog, Rosana, spune-o încă o dată.

- Te iubesc Jeff Webster, şopti aceasta.

- Oh, Rosana mea, spuse Jeff luând-o în braţe pentru un lung sărut pasionat. Rosana, te iubesc atât de mult. Mi-ai schimbat viaţa îndată ce te-am văzut la fereastra aceea.

- Şi când eu te-am văzut pe bancă.

- Eşti minunată, iar în plus de asta, eşti a mea, spuse Jeff ridicând-o în braţe.

Ducând-o în camera sa, o aşează pe propriile picioare. Rosana aprinse lampa de pe noptieră care difuză în încăpere un halo roz, apoi dădu la o parte cuvertura de pe pat. Jeff nu se mişcase, dar o privea încruntat.

- Jeff?

- Rosana, am impresia că sunt un puşti care face asta pentru prima dată. Vreau să fie frumos, pentru tine. Ai aşteptat atât de mult timp, şi-mi este greu să cred că m-ai ales pe mine să mă iubeşti. Vreau să fie cea mai.

- Juriştii vorbesc foarte mult, îl întrerupse ea râzând.

- Probabil eşti nervoasă, făcu el respirând greu, în timp ce Rosana îşi trecea puloverul pe deasupra capului.

- Eşti foarte sensibil. Iţi apreciez îngrijorarea, recunoscu ea, în timp ce restul veşmintelor urmară acelaşi drum.

Îl privi, fără să-i fie ruşine de goliciunea sa, apoi îi zâmbi întinzându-i braţele.

Cu un geamăt, Jeff depăşi distanţa care-i despărţea şi, cu ochii înceţoşaţi de dorinţă, îi prinse faţa în mâini.

- Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Te iubesc, Rosana.

In timp ce el îşi scotea hainele, Rosana observă trupul splendid care i se descoperea. Perfect nemişcat, Jeff rămase în faţa ei, în timp ce aceasta se sătura de vederea lui.

- Şi tu eşti frumos, Jeff. Sunt atât de fericită că te-am aşteptat.

Se întinseră pe pat, unul lângă celălalt. Mâna lui Jeff se aşeză uşor pe abdomenul Rosanei, apoi urcă până la piept. Degetul mare se juca uşor cu vârful unui sân care se sensibiliză sub această mişcare provocatoare. Apoi, aplecând capul, îi luă gura în stăpânire, în timp ce un val de dorinţă străbătu trupul tinerei femei. Celălalt mamelon ca fildeşul, primi aceleaşi semne de atenţie, iar Rosana închise ochii.

Mâinile şi buzele lui Jeff îi parcurseră trupul într-o călătorie languroasă, provocându-i gemete uşoare, în timp ce-şi trecea degetele peste spatele lui şi-i simţi muşchii tremurând. Când Jeff ajunse la căldura plăcută a coapselor ei, Rosana se cambră sub mângâierea încântătoare.

- Oh, Jeff, şopti, te doresc atât de mult. Te rog.

- Da, Rosana, făcu acesta, găsindu-i din nou sânii, pentru a-i spori dorinţa.

Incapabilă să suporte mai mult, Rosana îşi strecură instinctiv mâna spre partea de jos a abdomenului.

- Rosana, gâfâi Jeff.

- Te rog, Jeff.

Venind asupra ei, acesta ezită o clipă, apoi în faţa zâmbetului de pe chipul plin de pasiune, o penetră. Accelerându-şi treptat mişcarea, o simţi reacţionând într-un ritm perfect acordat cu al său. Rosana se simţi dusă departe de orice realitate, dincolo de spaţiu, de timp şi de raţiune. Brusc, în izbucnirea unui extaz de nedescris, cunoscu explozia unui caleidoscop de culori. Agăţându-se de umerii lui Jeff, îl strigă şi tremurând, se miră din nou. Rămase agăţată de el, în timp ce Jeff îi şoptea numele, revenind la realitate.

Rezemat într-un cot, Jeff o privea şi inima Rosanei se umplu de dragoste.

- Oh, Jeff, a fost minunat. N-am visat niciodată că ar putea fi astfel.

- Da, Rosana, a fost frumos. Te-ai dăruit total. Mulţumesc, dragostea mea. Nu voi uita niciodată clipa aceasta. Acum, eşti a mea cu adevărat şi te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Jeffrey Webster, avocat!

Cuprinzându-i gura într-un sărut lung, Jeff trezi jarul care
mocnea într-o văpaie arzătoare. Evadară din nou spre un loc cunoscut numai de ei şi atinseră împreună culmea, pentru a rămâne acolo suspendaţi, înainte de a coborî iar pe pământ. Cu braţele şi picioarele înlănţuite, adormiră.

***

Când Jeff se trezi, apăruseră primele raze ale zorilor. Lăsă ochii în jos spre Rosana, cuibărită la pieptul său. Cât o iubea pe această femeie! Dorea s-o ţină în braţe, s-o apere împotriva a orice.

Mâine, va pleca în California pentru trei zile. Era

îngrozitor. Poate ar trebui s-o însoţească şi. Nu, avea prea mult de lucru şi era imposibil. Dar va fi singură pe coastă, va dormi într-un hotel, fără să poată veghea asupra ei. îi era iubit, bărbatul vieţii sale şi voia să-i poarte de grijă.

El, Jeffrey Webster, era îndrăgostit. De necrezut! Şi acum? Nu ştia cum se poartă îndrăgostiţii. Oricât de stupid ar fi părut, era adevărat. Oare erau răspunzători unul faţă de celălalt când nu erau împreună? Trebuia să-şi explice ce făceau, sau unde se duceau? Care erau regulile, în acest caz? Nu ştia. Şi dacă strica totul cerând prea mult, sau dând prea puţin? După toate aparenţele, era prea complicat să fii îndrăgostit. Foarte complicat.

Simţindu-se brusc nervos, se ridică încet pentru a se îndrepta spre baie şi a face un duş.

Câteva minute mai târziu, Rosana deschise ochii. Zgomotul apei care curgea nu se integra în visul pe care-l avusese cu Jeff. Jeff! Aşadar, era a doua zi, timpul lacrimilor şi al remuşcărilor pentru acte negândite.

Dar se simţea extraordinar de bine, fizic şi moral. Iubea şi era iubită de bărbatul cel mai minunat din lume, din univers! Actul lor de dragoste fusese o celebrare, o simfonie. Nu exista vreun cuvânt pentru a-l descrie. Oare ce vor face astăzi? Evidenţa puţinelor lucruri pe care le aveau în comun se impuse din nou. Nu se putea pune problema să privească un meci la televizor în timp ce Jeff citea. Voia să fie împreună. Ei bine, nu le mai rămânea decât să-şi petreacă ziua în pat. Adorabil gând, dar nu foarte realist.

Era stupid. Jeff şi ea se iubeau. Nu-şi vor organiza activităţile ca într-o vacanţă de vară. Vor face pur şi simplu ceea ce vor dori să facă.

Uşa de la baie se deschise şi Jeff apăru, cu un prosop în jurul şoldurilor. Privirea Rosanei alunecă pe corpul perfect proporţionat, iar ea se mişcă uşor sub pătură, în timp ce pasiunea o copleşea.

- Bună, spuse Jeff, aşezându-se pe marginea patului. Imi pare rău că te-am trezit.

- Mulţumesc că ai făcut-o.

- Rosana, te simţi bine?

- Vrei să ştii dacă regret ce s-a întâmplat ieri?

- Da.

- Cu siguranţă, nu. Mă simt extraordinar de bine şi te iubesc. In cazul în care asta te frământă, încă te respect, domnule Webster, zâmbi ea.

Râzând, Jeff se aplecă să o sărute. Apoi mormăi ceva referitor la un mic dejun copios, la care Rosana răspunse că se va duce să-l pregătească. Dând pătura la o parte, el îi trecu degetul peste piept, iar când Rosana trase de prosopul de peste şolduri, mâncarea fu uitată.

Mult mai târziu, se aşezară în sfârşit la masă.

- Nu ştii ce ratezi, făcu Jeff degustând o omletă făcută după reţeta sa, pe care Rosana refuza s-o guste.

- Ce doreşti să faci astăzi? îl întrebă ea.

- Credeam că vrei să te uiţi la meci.

- Nu neapărat.

- în acest caz, vrei să mergem să ne plimbăm la Mount Lemmon?

- Bună idee!

- Ei bine, termină-ţi tristul tău mic dejun şi să plecăm!

După ce se opriră la Jeff, ca să se schimbe, ieşiră din oraş
şi-o luară pe drumul care ducea spre munţi. Coborând din maşină, la Mount Lemmon, îşi umplură plămânii cu un aer proaspăt şi curat. Se plimbară, discutară, adunară frunze de toate culorile, dădură nume tuturor veveriţelor pe care le văzură şi băură câte un bol de ciocolată caldă, într-un local rustic. Câteva ore mai târziu, se ghemuiră pe divan, la Jeff, hipnotizaţi de frumuseţea şi căldura focului din vatră.

- La ce oră decolează avionul, mâine?

- La ora opt.

- Te voi conduce la aeroport.

- Mi-ar plăcea mult. Dar trebuie să mă întorc pentru a-mi pregăti lucrurile.

- Călătoria asta nu-mi face plăcere, spuse Jeff, ursuz.

- Eram atât de mulţumită când am fost invitată. Acum, regret. Voi arăta probabil că este foarte bine să fii o femeie de afaceri independentă, dar că nimic nu valorează cât dragostea unui bărbat splendid.

- Sunt splendid?

- O ştii foarte bine, Jeff Webster. Acum, du-mă înapoi acasă, să mă pregătesc.

- Da, doamnă, la ordinele dumneavoastră!

- Măcar dacă m-ai însoţi la San Diego!

- Şi eu regret că n-o pot face, dragostea mea.

Mai târziu, culcată în patul său, Rosana se agăţă de perna care păstrase parfumul lui Jeff. în timp ce-si pregătea valiza, el comentase alegerea rochiilor,

considerându-le prea sexy pentru o femeie singură într-un oras mare. Când Rosana ridicase ochii spre cer cerându-i să tacă, Jeff o prinsese în braţe pentru a face dragoste cu tandreţe. Apoi, după un ultim sărut, plecase.

Ciudat, ziua fusese plăcută. Ea si Jeff rămăseseră permanent împreună, cum trebuia să fie. Se temuse că va trebui să facă ceva diferit de el, în timpul acestei lungi duminici. Trebuise să găsească noi centre de interes, care să-i motiveze pe amândoi. Oare gresise? Se arătase prea posesivă? Dar oamenii îndrăgostiţi nu-si petreceau cât mai mult timp posibil unul în compania celuilalt? Cum să stie, nefiind niciodată până acum îndrăgostită?

Şi dacă făcea niste greseli teribile care l-ar îndemna pe Jeff s-o părăsească? Poate ar trebui să discute cu el? Era o idee proastă, deoarece ar fi avut aerul unei adolescente naive.
Dragostea era într-adevăr tulburătoare şi mult mai complexă decât credea. Ei bine, îşi va întreba mama, imediat ce se va întoarce din California.

A doua zi dimineaţa, Rosana îmbrăcă o rochie din lână verde şi îşi împachetă ultimele lucruri. Nu dormise bine şi avea migrenă. După două aspirine şi un lung sărut de la Jeff, când acesta sosi, se simţi puţin mai bine. Ajunseră mai devreme la aeroport şi avură timp să bea o cafea.

- Ai să mă suni să-mi spui unde locuieşti?

- Da. Voi avea toate informaţiile la sosire. Sper că te vei gândi la mine la ora zece, în timp ce-ţi bei apa minerală.

- Nu mă voi duce acolo. îmi vei lipsi prea mult.

- Cât eşti de drăguţ să mi-o spui, Jeff!

- Este adevărat. Şi de asemenea, în lipsa ta voi înota fără oprire, bombăni Jeff.

- Ştii că regret că plec, spuse încet Rosana.

- Nu-mi da atenţie, sunt ridicol. S-ar spune că vei pleca pe lună. Te. te iubesc şi asta îmi dă dreptul să-mi fac griji pentru tine şi să-mi doresc să rămâi cu mine.

- Crezi?

- Desigur.

- Oare cunoşti multe lucruri despre dragoste?

- Nu chiar. Este prima oară când mi se întâmplă aşa ceva. De ce?

- Pentru că este mai degrabă confuz.

- Sunt absolut de acord. Dar tu şi cu mine comunicăm extrem de bine şi vom discuta despre ceea ce nu merge.

„Bine gândit, dar asta va merge?“ se gândi Jeff.

- De acord.

„Nepotrivit plan. Işi va da seama de prostia mea“, gândi Rosana.

„După toate aparenţele, avocaţii eminenţi din Tucson au dreptul să sărute cu pasiune femeia pe care o iubesc, în aeroporturile arhipline, îşi spuse ea, când ajunse în avion. Sau lui Jeff Webster nu-i păsa de ceea ce gândesc oamenii“. Picioarele îi tremurau încă în urma acelei îmbrăţişări şi se înfioră imaginându-şi clipa în care se vor regăsi.

La San Diego cerul era acoperit şi era frig. Rosana strănută de câteva ori de-a lungul drumului de la aeroport la centrul congreselor. Insoţitoarea sa era o

femeie tânără, seducătoare, de aproximativ treizeci de ani, care conducea un magazin prosper şi avea o familie compusă dintr-un soţ şi patru copii. Alocuţiunea sa se referea la mama de familie şi la muncă.

- Cum reuşiţi asta? Vă rămâne timp pentru soţ? întrebă Rosana.

- Calitatea contează, nu cantitatea.

- Dar ce faceţi împreună?

- In afară de raporturile fizice? In fiecare vară facem o călătorie nemaipomenită de două săptămâni.

- Asta-i tot?

- Amândoi suntem foarte ocupaţi şi avem patru copii. Dar suntem fericiţi astfel.

- Oh, făcu Rosana.

„Nu, mulţumesc. Ce minune că-şi aminteşte numele soţului! Calitate, nu cantitate? Puah!“

La hotel, i se atribui camera şi află că şi conferinţele se vor ţine în aceeaşi clădire. Discursul de deschidere era la ora unu, ceea ce îi lăsa timp să-şi despacheteze lucrurile şi să mănânce de prânz. Nasul îi curgea acum ca o cişmea şi-şi cumpără mai multe pachete de batiste din hârtie. Alocuţiunea sa era prevăzută pentru a doua zi la ora doua şi se întreba în ce stare va fi atunci.

Orele următoare fură interesante şi Rosana întâlni numeroase femei de afaceri îndrăzneţe. în timpul unei pauze, se alătură unei femei pe nume Candice, care călătorea mult, pentru a-i pune faimoasa întrebare:

- Ce fac cu soţul meu? Jucăm şah.

- Poftim?

- Avem întotdeauna o partidă în desfăşurare. Când

nu sunt acolo, îi telefonez mutarea următoare, în acest fel, ne simţim mai aproape.

- Minunat, mormăi Rosana, care nu se amuza.

Alte două femei fură găsite, dar erau divorţate şi nu-i ajutau cu nimic ancheta. Acum, o durea foarte rău capul şi gâtul şi în plus îi curgea nasul. Conferinţa îşi pierdu interesul.

în sfârşit, ordinea de zi se încheie şi Rosana se întoarse în cameră cu un suspin de uşurare. Se simţea rău. Deşi dorea să vorbească la telefon cu Jeff, consideră că era prea devreme pentru a-l găsi acasă. După o cină rapidă, făcu o baie caldă, luă două aspirine şi se vârî în pat, sperând că timpul va trece destul de repede până când va auzi vocea lui Jeff.

Sirena unei maşini de poliţie o trezi dintr-un somn adânc şi se ridică dintr-o săritură, privind ceasul deşteptător.

- Oh, nu! Este ora opt.

Punând mâna pe telefon, formă numărul lui Jeff.

- Jeff?

- Unde ai fost? răcni acesta.

- Am adormit şi.

- De la nouă dimineaţa? Am fost neliniştit toată ziua.

- Dar credeam că trebuia să te sun numai după serviciu.

- Ti-am spus eu asta? Credeam că s-a prăbuşit avionul, că ai fost agresată sau nu mai ştiu ce. Şi ce voce ciudată ai!

- Mă doare în gât.

- Eşti bolnavă?

- Incetează să strigi, Jeff. Mă doare îngrozitor capul şi.

- Eşti bolnavă! Te afli la mii de kilometri de casă şi ai contractat o boală teribilă!

-Jeff, nu este decât o răceală uşoară şi aş vrea ca să încetezi să ţipi la mine.

- Imi pare rău, păpuşă, îmi fac griji încă de dimineaţă. Cum te simţi?

- Oarecum bine. Nu-s pe moarte, dar nici în formă.

- Intorce-te. Iţi voi face supă şi suc de portocale.

- Cu sos olandez?

- Bineînţeles.

- Imi lipseşti, Jeff.

- Nu trece de la una la alta, frumoasă Rosana. Dă-

mi numărul de telefon. Te voi suna mâine dimineaţă pentru a afla dacă te simţi mai bine.

După ce discutară mai multe minute şi-şi declarară în mai multe rânduri dragostea, închiseră. Rosana adormi imediat.

Nu şi Jeffrey Webster.

La miezul nopţii, măsura camera în lung şi-n lat, încruntat. Pe la ora zece, considera că nu era nostim să fii îndrăgostit. La ora unsprezece fusese in infern. Şi acum, era un imbecil că cedase acestei stări emoţionale epuizante.

Rosana era bolnavă. Bolnavă! Şi nu putea nici măcar s-o ţină de mână. Poate îi era atât de rău, încât uitase să închidă uşa cu cheia! Era sigur că va face un ulcer. Toată ziua aşteptase veşti de la Rosana.

De treizeci şi şase de ani, nu era răspunzător decât pentru el însuşi. Dar acum? Era ca şi când fusese împărţit în două şi o parte din el se afla culcată, bolnavă, într-un hotel prăpădit din San Diego. în sfârşit, oricum nu era un hotel prăpădit. Dar oare aşa de nebună era dragostea? Ce se întâmplase cu petalele de trandafiri şi zâmbetele visătoare? O vroia pe Rosana alături. Imediat. Acum. Oh, ar face mai bine să se culce.

Când, a doua zi, telefonul sună, Rosana deschise un ochi si încercă să oprească ceasul deşteptător, înainte de-a înţelege de unde venea zgomotul.

- 'lo, croncăni ea.

- Rosana?

- Da, Jeff. Ce faci?

- Rosana, ai o voce bărbătească, aspră.

- Zău? Da, vocea-mi este ciudată. Oare cum îmi voi

ţine discursul?

- Rosana, voi înnebuni de îngrijorare.

- Iar ai să începi să ţipi, Jeff Webster?

- Nu. Nu, iartă-mă. Rosana?

- Da?

- Ai grijă de tine. Pentru mine. Ştii că te iubesc.

- Da, o ştiu şi sunt fericită. Şi eu te iubesc. De fapt, joci şah?

- Da, de ce?

- Este doar o întrebare.

- Este o dezbatere aprofundată despre şah?

- Nu fi stupid. Nu ştiu nici măcar să joc.

- In acest caz, de ce. Ai febră?

- Nu ştiu. Jeff, ar fi într-adevăr minunat să avem un mijloc comun de a ne petrece timpul. Ceva ce să facem împreună.

- Avem unul. Mai întâi ne scoatem hainele.

- Oh, pentru Dumnezeu!

- Am întârziat, scumpă voce sexy. Să ai o zi bună şi evită curenţii de aer. La revedere, inima mea.

- La revedere, Jeff.

„Sexul nu este un mod de a petrece timpul, se gândi Rosana închizând. Numai dacă.“

Capitolul 1

In momentul discursului său, Rosana îşi pierduse aproape complet vocea. Aplauze politicoase salutară încheierea lui, în timp ce aceasta se prăbuşea pe scaun. Imediat, o femeie plinuţă, mai în vârstă, doamna Vanderworp, responsabilă cu manifestarea, se îndreptă spre ea.

- Sărmana mea micuţă, sunteţi bolnavă, exclamă.

- Imi pare rău pentru alocuţiunea mea, strănută Rosana.

- Oh, a fost minunat. Cel puţin ceea ce am auzit.

- Doamnă Vanderworp, cred că ar trebui să mă întorc la mine, dacă nu vreau să contaminez pe nimeni aici.

- Desigur. Ştiu că atunci când sunt bolnavă nu visez decât la micul meu pat. Vă mulţumesc pentru că aţi venit. Sunteţi un adevărat exemplu pentru tinerele femei de astăzi.

Mormăind nişte mulţumiri, Rosana ajunse clătinându-se în cameră. Acolo, se vârî în pat şi dormi o oră, după care, trezindu-se, hotărî că ar trebui să moară pentru a se simţi mai bine. După o baie caldă, telefonă la aeroport şi ceru în şoaptă să i se modifice rezervarea. în mod reflex, funcţionarul îi răspunse pe acelaşi ton, pentru a-i îndeplini cererea. Apoi îl sună pe Jeff.

- Domnule Webster, făcu Louisa grăbindu-se în biroul acestuia. Am la telefon o femeie care vorbeşte în şoaptă.

- De ce vorbeşte în şoaptă?

- Nu ştiu. De-abia am auzit-o, dar aş jura că a spus

că este Rosana Kent.

- Ce? spuse Jeff, smulgând receptorul. Rosana?

- Da?

- Cum?

- Da!

- Unde-ţi este vocea?

- Am pierdut-o, Jeff, mă întorc. Mă poţi aştepta la aeroport la ora şase şi douăsprezece minute?

- Bineînţeles. Oh, inima mea, pari într-o stare jalnică.

- La revedere.

- Pe curând. La naiba! făcu el închizând.

- Era într-adevăr domnişoara Kent?

- Da. Este în California şi bolnavă ca un câine. Mă duc s-o iau de la aeroport. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o duc direct la medic.

- Ce are?

- A răcit şi acum nu mai poate vorbi.

- N-are nevoie de doctor. îi trebuie doar TAD.

- Cum?

- Tandreţe şi dragoste. Notaţi asta.

- Cum?

- Luaţi o hârtie şi un creion.

- Da. Continuă.

- Vârâţi-o în pat, ca să rămână la căldură. Daţi-i aspirină la fiecare patru ore şi să bea mult ceai cald cu lămâie, este foarte eficace pentru gât. Mai târziu, va lua o supă uşoară şi tartine, fără unt. Aţi înţeles?

- Da. Nimic altceva?

- Adăugaţi foarte multă compasiune, nişte flori frumoase şi va fi pe picioare în cel mai scurt timp.

- Eşti sigură, Louisa?

- Aveţi încredere în mine. Am crescut cinci copii, fără să omor nici unul.

- Eşti cea mai bună, făcu el, sărutând-o pe obraz. Anulează-mi întâlnirile. Trebuie să-mi cumpăr ceea ce-mi este necesar şi să mă duc la aeroport. Oh, nici pentru mâine, nimic, nu voi fi aici.

- Eram sigură. Ştergeţi-o, doctore Webster.

- Am plecat deja.

- Nu este oare dragostea minunată? izbucni Louisa într-un râs zgomotos.

Jeff nu ajunse la aeroport la ora şase şi douăsprezece minute, ci la ora cinci şi treisprezece. Aşa că începu să măsoare terenul în lung şi-n lat, consultându-şi ceasul la fiecare secundă. Când avionul sosi, cu zece minute întârziere, nu mai era decât o epavă.

- Rosana! strigă, văzând-o.

- Oh, Jeff, murmură aceasta prăbuşindu-i-se aproape în braţe. Mă simt atât de rău.

- Ssst! Nu vorbi, nu-i bine pentru gât.

Luând-o după umeri, o duse să se aşeze, în timp ce-i recupera valiza. Rosana se află apoi în maşină unde se prăvăli pe spătarul scaunului, închise ochii şi adormi.

„Rosana arată foarte rău“ se gândi Jeff furios. în afară de nasul roşu şi două pete stacojii pe obrajii fierbinţi, era cenuşie. Dar acum, când lua el lucrurile în mână, o va însănătoşi. N-ar fi trebuit s-o lase niciodată să plece singură în California. Nu se va mai întoarce acolo, era sigur de asta. Nici o prostie de acest gen, acum când îi aparţinea. Va rămâne acasă, pentru a

putea avea grijă de ea. Erau îndrăgostiţi unul de celălalt şi ea va refuza să-l mai părăsească. Era sigur.

Oprindu-se în faţa casei sale, Jeff înconjură repede maşina pentru a-i deschide portiera.

- Rosana? Trezeşte-te. Am ajuns.

- Cum? Oh, Jeff, nu locuiesc aici!

- Pentru moment, da. Nu te voi părăsi până când nu te vei simţi mai bine. Te voi vârî în pat.

- Ce idee bună, murmură ea, cu un zâmbet ciudat.

Pentru Rosana, totul se petrecea în ceaţă. Se află rapid în
cămaşă de noapte, în patul mare al lui Jeff. Pentru a îndeplini această treabă, trebuise s-o dezbrace, dar ea nu-şi amintea. După ce înghiţi aspirina pe care i-o dăduse şi băuse cu sârguinţă sucul de portocale, adormise cu gândul reconfortant că era cu Jeff. Totul va merge bine. Totuşi, cu condiţia să nu moară până mâine!

Câteva ore mai târziu, deschise ochii şi se întrebă unde se afla. O lumină blândă lumina încăperea mare şi, întorcând capul, îl văzu pe Jeff aşezat pe pat, complet îmbrăcat, cu nasul adâncit într-un roman gros.

- Salut, făcu ea, orăcăind ca o broască.

- Ei, iată-te cu această voce sexy!

- Cât este ceasul?

- Este ora unsprezece şi douăzeci şi două, spuse după ce-şi privi ceasul.

- In tot acest timp am dormit?

- Da. Era tot ce aveai mai bun de făcut. Mă voi duce să-ţi aduc de băut şi de asemenea doza de aspirină.

-Jeff, eşti minunat. Eu sunt atât de plictisitoare.

- Da, o ştiu şi, nu, nu eşti, spuse acesta ieşind din cameră.

Câteva minute mai târziu, sub privirea intensă a lui Jeff,
Rosana bea un ceai cald cu lămâie, care-i alină gâtul sensibil.

- Nu mă privi astfel. Sunt într-un hal!

- Eşti frumoasă. Şi nu vei mai călători niciodată singură, nu-i aşa?

- După câte ştiu eu, nu. N-a fost o mare reuşită. Cel puţin mi-a revenit vocea, chiar dacă este încă ciudată. Jeff, mulţumesc că m-ai îngrijit. Florile sunt frumoase.

- Ei, te iubesc, îţi aminteşti? Nu numai când totul este bine, ci şi când îţi curge nasul şi când obrajii îţi sunt roşii.

- Te vei îmbolnăvi într-o zi, ca să mă pot ocupa de tine?

- Nu, sunt foarte viguros.

- Pentru că înoţi foarte mult.

- Poate. Dormi. Eu sunt medicul.

- Nu vrei, hm, să mă asculţi?

- Din cap până-n picioare, imediat ce te vei simţi mai bine, spuse Jeff, sărutând-o cu putere.

Câteva minute mai târziu, Rosana dormea şi Jeff se gândi cu mândrie că se simţea mai bine. Se ocupase foarte bine de ea şi se însănătoşea.. Mâine îi va da o supă şi tartine şi. o va duce la ea? Nu! Nu încă. Mai avea nevoie de TAD, cum spunea Louisa.

Mulţumit de raţionament, îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat, complet îmbrăcat, pentru a o auzi pe Rosana dacă se trezea. Bună idee. Da, făcea într-adevăr

o treabă bună.

Rosana dormi până a doua zi la ora nouă şi căscă îndelung trezindu-se. Presupunând că Jeff era la serviciu, se hotărî să-şi facă un ceai. După ce trecu prin baie, se îndreptă spre salon, tocmai când Jeff ieşea din bucătărie.

- Aaah! tresări ea, ducându-şi mâna la gât.
- De ce eşti în picioare? exclamă Jeff.
- Tu de ce eşti aici?
- Aici locuiesc. Du-te şi te culcă.
- Mă duceam să-mi pregătesc micul dejun. Te credeam la birou.
- Mi-am luat liber, pentru a mă ocupa de tine.
- Zău? zâmbi Rosana.
- Zău. Acum, întoarce-te în pat, îţi aduc de mâncare.
- Mă voi aşeza în bucătărie.
- Nu.
- De acord! făcu ea, plecând.

Aşezat pe pat, Jeff o privi mâncând cu poftă şi puse tava jos.

- Este bine. Acum, dacă ai dormi puţin?
- Nu mai sunt obosită, Jeff, nu ţi se vor da planurile peste cap, dacă nu te duci la serviciu?
- Nu te îngrijora. Sunt internul de serviciu.
- Şi munceşti minunat. N-am fost răsfăţată astfel din copilărie.
- Se numeşte TAD.
- Ah, tandreţe şi dragoste.
- Cum, o ştiai? făcu el.
- Am fost crescută după acest principiu. Găsesc că vocea mi s-a îmbunătăţit, nu crezi? Jeff, îţi aminteşti că

ţi-am vorbit la telefon despre un mod de a ne petrece timpul pe care l-am putea avea în comun?

- Da, făcu acesta, râzând.

- Vrei să fii serios? Vezi, înţeleg că centrele noastre de interes nu se potrivesc. Suntem individualităţi diferite, cu gusturile şi aversiunile noastre, de acord. Dar am impresia că relaţiile noastre vor fi mai bune dacă vom avea un interes comun. Ne-am petrece mai mult timp împreună decât dacă am duce activităţi individuale.

- Oh!

- N-ai nimic altceva de spus?

- Iţi suport disertaţia. Vocea ta sexy mă încântă atât de mult, încât îmi este greu să mă concentrez.

- Jeff!

- Da! Bine. Este important pentru tine?

- Doar mă îngrijorează puţin că n-avem mare lucru în comun.

- Dar ne iubim, Rosana. Vreau să fim împreună.

- Pentru a face ce? Nu răspunde „dragoste“, este deja în program.

- Bine. îmi place modul în care îţi lucrează mintea. De acord, un mijloc de-a ne petrece timpul. Cum ar fi să împletim coşuri?

- Asta nu-mi spune nimic. Nu, chiar nimic.

- îţi promit că mă voi gândi. Frumoasă Rosana, acum ar trebui să te odihneşti.

- De acord. Mulţumesc pentru micul dejun.

Câteva minute mai târziu, Rosana dormea. După ce-şi turnă o ceaşcă de cafea, Jeff se aşeză pe verandă.

Un mijloc de a-şi petrece timpul? Ce idee ciudată,

se gândi. Dar Rosana era serioasă în legătură cu acest subiect şi sincer neliniştită referitor la gusturile lor diferite. Dacă se iubeau, ce importanţă aveau deosebirile? Rugbiul, mâncarea, muzica, erau amănunte nesemnificative, dacă pentru Rosana aveau importanţă, se va ocupa de asta. Mintea femeilor era ciudată uneori. Când două persoane se iubeau, nu mai conta nimic altceva.

Ooră mai târziu, Rosana se trezi zâmbind. Ea şi Jeff vor avea un mod comun de a-şi petrece timpul. Jeff nu se entuziasmase la această idee, dar nici n-o refuzase.

Era minunat să fii îndrăgostit, dar nu-şi puteau totuşi petrece tot timpul făcând dragoste şi privindu-se în ochi.

Poate bărbaţii aveau ochelari de cal referitor la dragoste. Ea ştia că astfel de raporturi trebuia cultivate şi că un mod de petrecere al timpului, le va ajuta.

După ce-l convinsese pe Jeff că nu va contracta o pneumonie făcând baie, se uită împreună cu el la televizor, la un film vechi cu Charlot.

- Va trebui să mă întorc acasă, îl anunţă Rosana.

- Nu!

- Jeff, mâine trebuie să muncesc.

- In nici un caz.

- Jeff, nu mai sunt bolnavă.

- Eşti slăbită, predispusă să iei nişte microbi şi ai nevoie de odihnă. Mai rămâi o zi.

- Nu.

- Rosana, te rog. Mai rămâi aici în seara aceasta şi mâine. Voi merge la birou, dar te voi suna cât de des va fi posibil. Dacă eşti imprudentă, vei recidiva.

- Am înţeles.

- Bine. Mă duc să pregătesc cina.

După o masă pe care Rosana o înghiţi fără să îndrăznească să întrebe ce adăugase la ouă, începu să frunzărească o revistă, dar se opri brusc.

- Am găsit! exclamă Rosana.

- Ce anume? întrebă Jeff distrat, adâncit în cursul bursei.

- Fotografia! Modul de a se petrece timpul! Priveşte acest aparat! Se poate reţine unul.

- Dacă asta îţi doreşti vom face fotografii.

- Oh, Jeff, ne vom distra atât de bine. Să începem din acest weekend.

- Asta va depinde de starea ta.

- Mă simt bine. Mă grăbesc să fac asta!

Cu un zâmbet, Jeff îşi luă din nou ziarul, apoi o privi iar pe Rosana. Fotografii? De ce nu? Mai degrabă decât rugbiul.

După ce se uitară la televizor, la un documentar, Jeff insistă ca tânăra femeie să se ducă la culcare.

- Nu sunt obosită, declară aceasta ca o copilă încăpăţânată.

- Voi veni să te învelesc. Haide, pleacă.

- Mă duc, dar fără plăcere.

După ce se spălă pe dinţi, Rosana rămase nemişcată în baie, cu ochii aţintiţi asupra uşii. Jeff fusese extraordinar, dar era de-ajuns. Metoda TAD dăduse rezultat şi se simţea bine, dar. singură. Va remedia această situaţie. S-o învelească. Se va ocupa de asta.

îşi scoase repede cămaşa de noapte pe care o ascunsese în valiză, apoi se culcă, trăgând pătura până la bărbie. Câteva minute după aceea, Jeff veni să se aşeze pe marginea patului.

- Am venit să-ţi urez noapte bună.

- Poţi să mă săruţi, nu mai sunt contagioasă, spuse Rosana, aşezându-se, în timp ce pătura alunecă.

Jeff tresări, cu ochii aţintiţi la pieptul ei.

- Rosana, nu. nu cred.

- Da, ce este? îl întrebă trecându-şi braţele în jurul gâtului său şi strecurându-şi degetele în părul lui Jeff.

- Rosana, făcu acesta cu o voce încordată.

- Hmmm? mormăi ea, sărutându-l pe faţă şi de-a lungul gâtului.

Acesta fu semnalul. Jeff gemu şi o răsturnă pe

Rosana,
acoperind-o cu trupul său, în timp ce ea izbucni într-un
râs zgomotos.

- Eşti diabolică şi te iubesc. Voi fi radiat din ordinul medicilor.

- Dar mă simt bine. Şi te consider mai mult decât bine. Captivant chiar.

- Vino să te culci. Ai nevoie de odihnă.

Acesta fu extazul. Jeff se eliberă rapid de haine, pentru a se întinde lângă ea. Pentru că de-abia îndrăznea s-o atingă, de teamă să nu se spargă ca un porţelan fin, Rosana îşi luă răspunderea operaţiunilor. Il sărută, îl mângâie, îşi mulă trupul lângă al său, până când îl simţi tremurând şi respirând greu. Atunci, cu o înfocare care o mulţumi pe deplin, veni în ea.

Uitară nasul roşu, gâtul care-o durea şi TAD. In acea clipă conta numai fuga departe de orice realitate şi de orice raţiune, acea ascensiune dincolo de stele. In jurul Rosanei, lumea explodă şi, strigând numele lui Jeff, îi simţi statura puternică înfiorându-se. Reveniră încet pe pământ, încântaţi.

- Ruşine să-ţi fie, spuse Jeff.

- Ştiu, sunt îngrozitoare.

- Eşti minunată şi te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Jeff. Te iubesc atât de mult.

- Dormi, frumoasă Rosana.

A doua zi când se trezi, Rosana era singură. Un bilet prins de pernă de Jeff, îi ura o zi bună. După duş, se simţi foarte bine, cu toate că încă avea un gol în cap. După ceea ce se întâmplase în ajun cu Jeff, sânii îi erau încă sensibili. Pentru cineva care la început fusese atât de recalcitrant, îşi scosese cu adevărat pârleala.

Regretând că nu avea blugii, îmbrăcă un costum pantalon pe care-l luase pentru călătorie, apoi după ce

făcu patul, luă micul dejun. Se plictisea, când privirea îi căzu pe revista care conţinea publicitatea pentru aparatul foto. Găsind în cartea de telefon un magazin specializat în rezervări de acest fel de echipament, făcu toate aranjamentele pentru ca materialul să fie livrat sâmbătă dimineaţa, cu modul de folosire.

Va fi un formidabil divertisment şi va petrece ore întregi cu Jeff, perfecţionându-se în această tehnică destul de complicată. După un telefon de la acesta, pentru a afla veşti, Rosana îşi dădu seama că n-o contactase pe Denise şi formă numărul. Totul se desfăşoară bine la „Lucrul cu ora, Kent“, îi spuse secretara, la care ea o anunţă că se întoarce a doua zi.

Pentru a trece timpul, se cufundă într-un roman poliţist pe care-l descoperi pe o etajeră. Apoi decongelă nişte antricoate de porc şi pregăti nişte cartofi pentru cină.

- Bună seara, spuse Jeff sosind. Ceva miroase bine.

- Eu şi cina, replică Rosana cu inima palpitând, în timp ce el o lua în braţe.

- Este foarte banală, dar hrănitoare. Minte-mă şi spune-mi că este delicioasă.

- Am înţeles, făcu Jeff râzând. Mă schimb şi mergem la masă.

Exuberanţa, modul de a se extazia în faţa mâncării fură astfel, încât Rosana îi ceru până la urmă, râzând, să tacă. Apoi îi explică faptul că materialul fotografic va fi disponibil sâmbătă dimineaţa.

- De acord. Ce fotografii vom face?

- Nu ştiu. Flori, copaci, munţi.

- Sau poze cu nuduri. Se vând foarte scump.

- Jeff!

- Nu? Rosana, de ce să fotografiem munţii, când îi vedem de aici, pe fereastră?

- Pentru că este modul nostru de a ne petrece timpul.

- Oh!

Mai târziu, aşezată pe un şezlong, îl privi pe Jeff înotând, uimită de rezistenţa şi proporţiile perfecte ale trupului său. O oră mai târziu, când ieşi din apă pentru a merge să facă un duş, nici măcar nu gâfâia.

Un strigăt încântat îi scăpă când Rosana i se alătură şi petrecură mult timp săpunindu-se reciproc. Apoi se şterseră cu prosoape groase şi se prăbuşiră pe pat, unde făcură dragoste.

Se îmbrăcară amândoi şi Rosana îşi împachetă lucrurile. Işi aruncau priviri dese, dar fără să-şi vorbească.

- Imi plăcea să fii acasă, în patul meu, Rosana, spuse în cele din urmă Jeff, conducând-o la apartamentul său.

- Da, a fost bine. Foarte deosebit.

- Vei veni mâine dimineaţă la ora zece, pe bancă?

- Bineînţeles.

Ajunşi la ea, Jeff o sărută până când îşi pierdu respiraţia, apoi o sfătui să se culce devreme. Oprindu-se în uşă, o privi îndelung, apoi ieşi.

Rosana rămase nemişcată în încăperea liniştită. Jeff îi lipsea deja. îl vroia lângă ea, voia să adoarmă în braţele lui, să se trezească alături de el. „Cât de intensă este dragostea, se gândi şi cât de repede devii o prelungire a celuilalt“. Cu un oftat se îndreptă spre

camera sa.

După ce-şi desfăcu valiza, îşi aminti că nu-i scrisese mamei şi formă numărul de telefon din Prescott.

- Bună ziua, mamă.

- Oh, Rosana, cât de fericită sunt să te aud! Cutia mea de scrisori a rămas trist de goală.

- Ştiu, îmi pare rău. Am fost la acea conferinţă la San Diego.

- Cum a fost?

- îngrozitor. Am răcit. Mamă, am. am întâlnit un bărbat extraordinar şi. ei bine.

- Cum se numeşte?

-Jeff Webster. Este avocat. Oh, mamă, este.

- îl iubeşti?

- Oh, da.

- Sunt atât de fericită pentru tine, draga mea.

- Ţi se va părea stupid, mamă, dar consider că dragostea este un lucru confuz. Aş vrea să fiu cu Jeff cât mai mult posibil, mi-e teamă să. să nu mă agăţ prea mult de el şi să nu-l sufoc.

- Se va rezolva, Rosana, dar asta cere puţin timp pentru ca lucrurile să se aranjeze. Presupun însă că şi el vrea să fie cu tine şi nu înţeleg problema.

- Nu este atât de simplu. Jeff şi cu mine avem centre de interes diferite. El detestă rugbiul, apreciază bucătăria originală, nu ascultă decât muzică clasică şi înoată ca un peşte.

- Inţeleg.

- Este groaznic. N-avem nimic în comun. Vom alege un divertisment şi-l vom practiva împreună.

- Este o idee de-a ta, fetiţă proastă?

- Da. Cred că este important să împărţim ceva. Nu găseşti?

- Fără comentarii. Tine-mă la curent.

- N-ai vrea să-mi dai un sfat de mamă?

- Nu. Eşti matură, Rosana. Trebuie să lămureşti lucrurile cu Jeff, fără să vin eu să îmi vâr nasul. Să fii fericită, draga mea. Pe curând.

- La revedere, mamă.

Aşadar, mama refuza să-i dea sfaturi. Fiica sa unică era îndrăgostită pentru prima dată în viaţă şi Elizabeth o lăsa să se descurce singură, chiar dacă va putea comite nişte greşeli teribile. Şi oare ce-a vrut să-i sugereze considerând stupidă ideea unui divertisment? Nu era stupidă, ci extrem de inteligentă, bine gândită. In plus.

Soneria telefonului o întrerupse din visare.

- Imi lipseşti, făcu Jeff dintr-o dată.

- Asta mă reconfortează, pentru că şi tu îmi lipseşti.

- De ce nu te-ai culcat?

- Tocmai am sunat-o pe mama. Este încântată să ştie că fetiţa ei este îndrăgostită nebuneşte.

- Fetiţa doamnei Kent are un gust excelent în ceea ce priveşte bărbaţii.

- Eşti foarte orgolios, spuse Rosana râzând.

- Bun, te las să dormi. Mai ales nu te gândi la mine, complet singur în casa aceasta mare, că mă voi suci şi răsuci în timpul nopţii interminabile, în care nu vei fi aici. Nu zăbovi asupra singurătăţii mele şi asupra acestui trup care arde pentru tine. De acord?

- De acord, făcu Rosana veselă.

- Eşti lipsită de inimă, Rosana!

- Noapte bună, Jeff. Te iubesc.

- Pe mâine. Te iubesc, frumoasă Rosana.

Jeff închise încet. Rosana îi lipsea atât de mult, încât era înspăimântător. Casa i se păruse vie şi fericită când răsunase de râsul său melodios. Acum, era rece şi goală. Noaptea ce va veni va fi lungă şi solitară. Hotărât lucru, se va îmbolnăvi. De când era îndrăgostit, chiar se dăduse la fund. Când vor afla, Carole şi Ryan se vor prăpădi de râs.

îndată ce Rosana ajunse la birou, a doua zi, fu foarte ocupată. Contactă întreprinderile care se folosiseră deja de serviciile ei în timpul Crăciunului si primi comenzi ferme de la fiecare dintre ele. La ora zece se grăbi să-l întâlnească pe Jeff, care o sărută înainte ca ea să poată spune ceva.

- Te simţi bine? o întrebă, după ce se aşezară.

- Perfect sănătoasă, din fericire, deoarece am atâtea de făcut. Reţin locuri de vânzători pentru Crăciun. Vor începe în câteva săptămâni şi vor rămâne până la sfârşitul lui ianuarie. Sper să găsesc şi clienţi noi. Tocmai s-au deschis nişte magazine pe Foothills Malli şi le voi prospecta personal.

- S-ar spune că eşti foarte ocupată, făcu Jeff.

- Foarte! Trebuie să-mi întâlnesc clienţii la ore care să le convină. Dar nu voi dispărea, Jeff. Te voi anunţa dacă nu voi putea să te întâlnesc aici, sau dacă trebuie să ies seara.

- Seara?

- Uneori este necesar.

- Dar de ce te zbaţi pentru a găsi mai mulţi clienţi?

Credeam că-ţi merge bine.

- Oh, da. Dar nu mă pot mulţumi cu asta. Este un domeniu în care concurenţa este importantă şi trebuie ca numele „Lucru cu ora, Kent“ să rămână prezent în mintea oamenilor. Dau fără încetare anunţuri pentru a găsi personal competent, pentru că-i pierd pe cei care se angajează definitiv.

- Presupun că mă gândesc la tine ca fiind Rosana mea şi uit că eşti o femeie de afaceri independentă, capabilă să-şi poarte de grijă.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu. Când erai bolnavă, mă simţeam formidabil, important. Uitasem că funcţionai perfect înainte să intru în viaţa ta.

- Dar este minunat să fiu alintată, Jeff.

- Da, dar doresc să te protejez, fie că eşti sau nu bolnavă. Detest ideea să te duci să te întâlneşti cu nişte tipi, în biroul lor, seara.

- Sunt directori respectabili!

- Asta îmi este egal. Te iubesc şi eşti doamna mea. Ceea ce-mi dă dreptul să-mi fac griji pentru tine.

- Bănuiesc, făcu Rosana pe un ton puţin mai ridicat, dar asta nu-ţi permite ca, automat, să-mi critici modul de a-mi conduce întreprinderea! Eu nu încerc să te învăţ să fii avocat! Trebuie să-ţi amintesc că ai cinat chiar cu unul dintre clienţi?

- Este altceva.

- De ce?

- Pentru că sunt bărbat şi.

- Nu pot să cred că ai spus asta! exclamă Rosana, ridicându-se. Jeff Webster, nu eşti decât un bărbat cu

atitudine superioară faţă de femei!

- Zău? Nu ştiam. Nu, nu sunt!

- Atunci, cum numeşti asta?

- Sunt bărbatul care te iubeşte şi, în consecinţă, am un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce faci sau unde te duci, replică Jeff, ridicându-se la rândul său, cu degetul îndreptat spre ea.

- Cu siguranţă, nu!

- Unde pleci? strigă Jeff, în timp ce Rosana făcu stânga- mprejur.

- Nu te priveşte!

- Rosana, strigă el, strivind între degete cutiile de apă minerală.

Le aruncă la gunoi şi urcă în birou.

- Domnule Webster, spuse Louisa. Eu.

- Nu acum, bombăni acesta.

- în ţara iubirii există o problemă, mormăi Louisa.

Prăbuşindu-se pe scaun, Rosana îşi interzise să plângă. Ce tupeu din partea lui Jeff să-i reproşeze întâlnirile de seară, cu directorii. Cine se credea oare? Tutorele său? Faptul c-o iubea nu-i dădea dreptul să-i controleze viaţa, mai ales în ceea ce privea „Lucrul cu ora, Kent“. Ce tip încrezut! Dar refuza să plângă. Oh, şi apoi la naiba! Pe cine credea ea că înşală?

Rosana nu este rezonabilă, îşi spuse Jeff lovind cu pumnul în birou. Credea oare că va aştepta liniştit în timp ce ea hoinărea prin oraş la ore nepotrivite, pentru a se întâlni cu bărbaţi? Şi îl va anunţa când nu se va putea integra în program? Ha! In nici un caz, nu era un bărbat cu aere superioare faţă de femei! Nu era decât un bărbat care voia să vegheze asupra unei femei şi, Dumnezeule, o va face. Ii va lăsa timp să se calmeze,

apoi vor discuta despre asta.

Ridicându-se, se duse încruntat să-şi ia o ceaşcă de cafea, Rosana se mâniase. Ei bine, vor avea o explicaţie. Era doar o neînţelegere, nu?

- La naiba, mormăi şi dacă am făcut-o să plângă?

Capitolul 8

Pentru a-şi explica ochii umflaţi şi faţa cu aspect de marmură, Rosana îi povesti Denisei că răceala aceea îngrozitoare revenise şi că se va duce acasă să se vâre în pat. Secretara îşi exprimă compasiunea şi Rosana ieşi simulând un strănut. în realitate, n-avea nici o dorinţă să se întoarcă la ea, pentru a găsi încăperile goale. Aşa că se duse în Reid Park şi se aşeză pe o peluză care ieşea spre o baltă populată cu raţe.

Niciodată în viaţă nu se simţise atât de nefericită. Cearta cu bărbatul pe care-l iubeşti nu este chiar nostimă. Dar Jeff o înnebunise. Oare ce voia să fie ea? O creatură cu ochi goi, care să leşine la apropierea sa? De fapt, inima îi făcea un mic tamtam de fiecare dată când îl vedea, dar asta n-avea importanţă. Era o femeie de afaceri favorizată de succes, independentă, şi nici un avocat afectat nu va veni să-i spună dacă putea sau nu să meargă să-şi vadă clienţii.

- Te întreb, răţoiule, i se adresă unei vieţuitoare care mergea legănându-se în faţa ei: Jeff este oare drept? îşi va face griji dacă voi vedea nişte bărbaţi seara şi. Bun, presupun că este drăguţ din partea sa. Vreau să spun că aş fi fost dezolată dacă nu i-ar fi păsat de ceea ce fac. Şi apoi, fără avertisment, îl lovesc puternic spunându-i că voi fi foarte ocupată. La naiba, răţoiule, crezi că am reacţionat puţin cam tare? Nu foarte tare, ci puţin?

Răţoiul măcăi.

- Crezi? Am greşit? Dumnezeule, de ce oare vorbesc cu un răţoi prost? exclamă ridicându-se dintr-o săritură.

După o privire îngheţată aruncată zburătoarei, se îndreptă spre maşină. Unde să meargă acum? Brusc, se simţi ca un copil care trânteşte uşa şi se află singur în curte şi caută un mijloc de a intra din nou, fără a-şi pierde demnitatea. Trebuia să-i vorbească lui Jeff. îi făcea rău să fie certată cu el. Cât de obositor era să fii îndrăgostită! Totul mergea bine şi în secunda următoare, viaţa i se năruia.

Se întoarse încet acasă. Ieşind din ascensor la etajul său, oftă profund. Apoi tresări văzând o siluetă înaltă rezemată de uşă.

- Jeff! Ce faci aici?

- Te caut. Secretara ta mi-a spus că erai bolnavă şi am venit imediat. Totuşi, nu erai aici!

- Oh, eu. Ei bine, eu..

- Am putea părăsi culoarul acesta?

- Desigur, făcu Rosana deschizând uşa după o privire spre chipul glacial al lui Jeff.

- Să încerc oare să întreb unde ai fost?

- Am fost în parc, pentru că eram tulburată.

- Ai. plâns, Rosana?

- Ciubere, mărturisi ea, prăbuşindu-se pe divan. Imposibil să mă stăpânesc. Discutam liniştiţi şi s-a declanşat al treilea război mondial.

- A fost vina mea.

- Nu. A mea.

- Vrei să te baţi pentru asta? zâmbi Jeff aşezându-se alături.

- Nu.

- N-aveam dreptul să mă înfurii referitor la modul în care îţi conduci „Lucrul cu ora, Kent“. Era normală

ideea să întâlneşti nişte inşi, seara. S-a datorat faptului că am avut brusc impresia că eram pe locul doi. Nu spun că aprob aceste întâlniri, dar îmi voi ţine gura.

- Oh, Jeff, n-ar fi trebuit să ţi-o spun în felul acela brusc. Aş fi putut să-ţi explic că era o perioadă foarte aglomerată pentru mine. Cât despre bărbaţii pe care-i întâlnesc, n-am avut niciodată probleme cu ei. Sunt foarte profesionişti. Oare ce ni se întâmplă, Jeff? Mă înspăimântă gândul că ne putem înfuria atât de repede. La naiba, ne iubim! Asta nu înseamnă să ne ciondănim pentru fleacuri.

- Nu ştiu. Două persoane nu pot vedea tot timpul în acelaşi fel. Vom avea şi clipe dificile.

- Toate acestea îmi fac rău.

- Sunt dezolat, inima mea. Vino, simt nevoia să te sărut, spuse Jeff, luând-o în braţe. Urăsc ideea că te-am făcut să plângi. Jur că nu se va mai întâmpla niciodată.

O sărută blând, tandru şi o ţinu lângă el, mângâindu-i părul. Mai multe minute nici unul dintre ei nu mişcă, apoi Jeff oftă şi-i ridică bărbia.

- Trebuie să mă întorc la birou, chiar dacă nu doresc asta. Tu ce vei face?

- Rămân aici. Nu sunt dispusă să-mi petrec după-amiaza la telefon.

- Vrei să ieşim la cină?

- Cu plăcere.

- Zâmbeşte, te rog. Totul va fi bine, Rosana. Am făcut o greşeală, atâta tot. Nu suntem perfecţi. Să nu pierdem din vedere că ne iubim.

- Te iubesc, Jeff. Mai mult decât pot să spun.

- Oh, păpuşă, făcu acesta sărutând-o îndelung.

Jeff părăsi apartamentul cu regret, promiţându-i Rosanei că vine s-o ia după serviciu. Istovită, aceasta îşi făcu o siestă din care se trezi două ore mai târziu. Moralul îi era mai bun, dar amintirea scenei din curte, îi revenea neîncetat în minte.

N-ar fi bănuit niciodată că dragostea era atât de complicată. în timp ce încerca plină de avânt să găsească un divertisment pentru ea şi pentru Jeff, toate aceste probleme se adunaseră. Era oare normal? Unde le dispăruse bucuria? Oare când vor fi destul de înţelepţi şi de căliţi pentru a se relaxa? Mâine? Săptămâna viitoare? Niciodată?

Venea oare dragostea de hac la orice? De ce se întâlneau permanent obstacole? Rosana nu ştia, dar gândindu-se la asta,
i se făcu din nou rău.

După-amiaza trecu greu pentru Jeff. „Ce zi!“ se gândi în timpul drumului cu maşina spre apartamentul Rosanei. O făcuse să plângă şi doar acest gând îl nimicea. Cum să-şi potolească dorinţa de a o apăra? Oare cum să-şi înlăture un bărbat aceste instincte?

Deşi o respecta pe Rosana pentru ceea ce realizase cu „Lucrul cu ora, Kent“, independenţa acesteia ameninţa rolul pe care voia să-l joace în viaţa ei. Se va baza pe el numai când va fi răcită? Toate acestea erau foarte confuze, iar răspunsurile necunoscute.

- Salut, inima mea, spuse el când Rosana îi deschise.

Părea mai bine, mai puţin palidă. Vor merge la o cină bună

şi.

Cum îl privea! Trebuia să petreacă împreună o seară plăcută şi.

Intrerupându-şi gândurile, Jeff o atrase la pieptul său şi o sărută cu pasiune. Rosana se cuibări lângă el, bucurându-se de forţa şi de parfumul lui. Cât de mult îl iubea! Totul va fi bine. Avea nevoie de dragostea acestui bărbat, voia să împartă cu el zilele şi nopţile, binele şi răul. Nimic nu va veni să-i distrugă ceea ce avea.

- Oh, Rosana, ziua aceasta n-a fost formidabilă.

- Ştiu, spuse ea.

- Vrei să mergem la o cină mexicană, la „La Pancho“?

- De acord, zâmbi Rosana.

Masa fu delicioasă şi tot stând de vorbă, tensiunea zilei se risipi treptat. Amândoi simţeau importanţa de-a lăsa totul la o parte, pentru a se concentra numai asupra lor înşişi. Privindu-se drept în ochi, pierdeau deseori firul conversaţiei. Seara fu calmă, plăcută, amuzantă şi când se întoarseră la Rosana, amândoi zâmbeau.

După sărutări tandre şi mângâieri blânde, făcură dragoste şi ritmul se acceleră pentru a se încheia într-o izbucnire de pasiune. înainte de a-şi reveni din extaz, îşi declarară iar şi iar iubirea. Somnoroasă şi pe deplin mulţumită, Rosana zâmbi în timp ce Jeff o lăsă să se cuibărească lângă el.

- Mâine trebuie să primim aparatul de fotografiat.

- Voi lua o vedere a casei. Astfel, dacă mi-o fură

cineva, voi putea să-mi amintesc de ea.

- Eşti nebun! izbucni Rosana într-un râs zgomtos.

- Ai dreptate. Noapte bună, încheie Jeff cu un sărut.

- Noapte bună, Jeff.

Ajunsă la Jeff, a doua zi, şi în posesia aparatului, Rosana citi cu voce tare primele trei pagini ale manualului de instrucţiuni.

- Are oare vreun sens? întrebă aşezându-se.

- Nici unul. Lasă-mă să văd, Dumnezeule! exclamă Jeff când flashul declanşă un fulger.

- Foarte bine. Ti-ai fotografiat genunchiul!

- Dar n-am făcut decât. Ei!

- Iată o a doua poză a genunchiului tău. Nu merge foarte bine, remarcă Rosana râzând.

- Să lăsăm flashul şi să ieşim.

Afară, Jeff îi arătă Rosanei o tufă de cactuşi şi-i înmână aparatul.

- Sunt prea departe. Formează numai o mică pată.

- Apropie-te.

- De acord, spuse ea înaintând prudent, cu ochiul aţintit în vizorul aparatului.

- Rosana, atenţie! strigă brusc Jeff.

- Au, au, au!

- Ai intrat direct în cactuşi. Piciorul ţi-e plin de spini.

Luând-o în braţe, Jeff o duse până pe masa din bucătărie.

- Nu vedeai pe unde mergi?

- Prin obiectiv, păreau încă departe. Oh! semăn cu un porc spinos!

După scoaterea spinilor cu ajutorul unei pensete de depilat, Jeff propuse o pauză.

- Nu, nu încă. Vreau să te fotografiez lângă piscină,

spuse Rosana, coborând de pe masă.

- De acord, mormăi el.

- Du-te lângă trambulină. Voi avea munţii pe fundal, va fi formidabil. Cel puţin dacă zâmbeşti! Puţin mai încolo, pentru a fi în centru, spuse ea, făcând semn cu braţul şi cu ochii aţintiţi la aparat.

- Aici?

- Puţin mai spre. Oh, nu!

Apa ţâşni în toate direcţiile când Jeff căzu în piscină stropind-o pe Rosana şi aparatul. In faţa expresiei ucigaşe de pe chipul lui când ieşi de acolo, tânăra femeie se dădu înapoi. Cu părul şi hainele şiroind de apă şi pantofii muiaţi, înainta cu paşi măsuraţi.

- O mică greşeală, zâmbi slab Rosana, înainte de a o lua la fugă spre casă.

Două mâini mari îi cuprinseră talia când ajunse în salon. Cum ea se prăpădea de râs, Jeff îşi pierdu echilibrul şi amândoi se prăvăliră pe covor. întinzându-se peste ea, Jeff o imobiliză.

- Nu este nostim, tună el.

- Ştiu, îmi pare rău, spuse Rosana, incapabilă să-şi stăpânească amuzamentul.

- Fără fotografii de acum, ai înţeles?

- Oh, da, gâfâi ea. Nepotrivit divertisment. Groaznic. Oh, Dumnezeule, era să mor de râs!

- Te avertizez, Rosana!

- Sunt serioasă, făcu aceasta râzând înfundat.

- Cred că nu există decât un singur mod de a te face să taci.

Lăsând capul în jos, puse stăpânire pe gura sa într-un sărut

care-i făcu să uite hainele ude şi frigul. Cu braţele înnodate în jurul gâtului lui, Rosana îi înapoie sărutul într-un abandon total.

- Ei bine, făcu Jeff în cele din urmă. Pe de-o parte sunt îngheţat, iar pe de alta mă încălzesc într-un mod încântător.

- Oh?

- Să facem un duş!

- Bună idee. Oh, Jeff, aparatul!

- Cred că tocmai am procurat un echipament costisitor, ud şi inutil.

- Să mergem. Te vei simţi mai bine când vei avea haine uscate.

- Nu. Nu chiar.

„Incredibil efectul pe care-l poate avea un bun duş cald asupra unui bărbat urâcios!“ gândi Rosana. Desigur, un remediu fusese şi faptul că-i săpunise languros trupul lui Jeff. Ca şi grija atentă cu care-l ştersese. Brusc, se simţi luată pe sus şi aşezată în mijlocul unui pat mare. Acum, un Jeff Webster în plină formă venise spre ea într-un elan de pasiune care îi tăie răsuflarea. Acesta îi spuse că, să facă dragoste, era modul său de a-şi petrece timpul.

Imbrăcată într-una din cămăşile lui, în timp ce hainele i se uscau, Rosana îl urmă în bucătărie. Fiecare îşi pregăti mâncarea, pe care apoi o degustă.

- Adio fotografii, oftă ea. Oare ce vom face?

- Oh, sunt sigur că vom găsi ceva.

- Mă voi gândi serios la asta.

- Rosana, n-avem nevoie de un divertisment.

- Bineînţeles că da!

- Iţi voi face semn când voi avea o idee!

- Nu eşti cooperant!

- De acord. Ştii ce? Mâine te voi învăţa să joci golf. Astfel, îl vom putea practica împreună.

- Oh, Jeff. Este minunat!

- Ştiu. Sunt un tip grozav!

- Este adevărat. Golful. Este perfect.

A doua zi după-amiază, doctorul care-l îngriji pe Jeff la secţia de urgenţe a Centrului medical din Tucson, constată că tibia sa nu era ruptă, ci doar puternic lovită.

- N-aţi fost atent? Când partenerul ridică.

- Doctore, acel baston de golf a fost un proiectil telecomandat! I-a scăpat din mâini, fără să-mi lase nici o şansă.

- Recomandaţi-i să se apuce de tricotat. Femeia aceasta este periculoasă.

- Nu-mi vorbiţi despre asta! mormăi el.

- Fără golf, nu? întrebă Rosana pe drumul de întoarcere. Nu, nu răspunde la întrebarea asta.

- Bună idee. Nu doresc să vorbesc.

A doua zi, când Jeff pătrunse în birou, şchiopăta şi expresia feţei o făcu pe Louisa să înţeleagă clar că nu trebuia să pună nici o întrebare.

Rosana se strâmbă văzându-l traversând greu curtea la ora zece.

- Oh, dragul meu, te doare încă! Jeff, îmi pare rău că te-am lovit cu bastonul de golf. Credeam că-l ţii.

- Am putea vorbi despre altceva? o întrebă aşezându-se.

- Desigur. Iţi voi explica programul meu din

săptămână, pentru a evita orice neînţelegere. Am adunat toate întâlnirile la un loc, pentru a scăpa de ele o dată pentru totdeauna. Bună idee, nu este aşa? Nu. Pari nemulţumit.

- Greşit. Voi fi foarte calm şi răbdător. Când vei fi liberă?

- Ei bine. Hm. Vineri.

- Până atunci, vei fi ocupată în fiecare seară?

- Credeam că va fi mai bine astfel.

- Ce presupui că voi face în acest timp?

- Ce făceai înainte de a mă cunoaşte? Cerule, nu-mi răspunde! Probabil că ele erau încântătoare!

Surprins, Jeff o privi atent, înainte de a izbucni în râs.

- De acord, Rosana. Voi supravieţui, spuse atrăgând-o spre el. Din nou piscina, piciorul rupt etc.

- Nu ţi-am rupt piciorul!

- Ai încercat. Ti-am spus astăzi că te iubesc? Şi ieri şi mâine.

- Cât de drăguţ eşti!

- Oh, încă ceva. Dacă unul dintre aceşti tipi cu care trebuie să te vezi îndrăzneşte să arunce o privire asupra ta, este un om mort.

- Am înţeles. Te iubesc, Jeffrey Webster.

Joi seara, Rosana se împleticea de oboseală şi, după o conversaţie de-abia coerentă cu Jeff, se culcă. Săptămâna fusese o succesiune furibundă de întâlniri precise şi de întrevederi de zece minute cu Jeff pe bancă. N-avusese nici măcar timp să descopere cum reacţiona la această situaţie.

La insistenţa sa, îi telefona în fiecare seară când se

întorcea de la întâlniri. Cum era obosită, conversaţia era scurtă: el se limita la a-i declara iubirea şi a-i ura noapte bună. în timpul întâlnirilor de la ora zece, rămânea calm, dar destul de agreabil, probabil uşurat că ea era prea ocupată pentru a-şi imagina un nou mod de a-şi petrece timpul împreună.

***

Joi, după cotidianul bună seara spus unei Rosane somnoroase, Jeff formă numărul surorii sale.

- Carole? Sunt Jeff. Eşti ocupată?

- Nu. Ryan este în deplasare şi mă plictisesc.

- Sosesc.

- Acum?

- Acum. Oferă-mi un pahar.

- Ai necazuri.

- Ti-ar veni greu să crezi, Carole.

Când se instală pe divan, Carole îi întinse un pahar.

- La naiba, Jeff, s-ar spune că n-ai dormit de zile întregi. Ce nu merge?

- Sunt îndrăgostit, Carole.

- Inţeleg, făcu aceasta aşezându-se lângă el. Este o veste minunată, dar după toate aparenţele, asta te chinuie. Ea nu simte acelaşi lucru pentru tine?

- Oh, ba da, mă iubeşte.

- Este căsătorită?

- Nu. Nu mă ocup de femeile altora.

- Imi pare rău. Incercam doar să înţeleg.

- Problema, Carole, este că nu sunt făcut să fiu îndrăgostit. Sunt prea. posesiv, aproape fanatic în legătură cu acest subiect.

- Ce vrei să spui?

- Rosana - se numeşte Rosana - este o femeie de afaceri inteligentă. Este de asemenea caldă, echilibrată, iubitoare. Este tot ce şi-ar putea dori un bărbat. Vreau s-o protejez, să am grijă de ea, cum făcea tata cu mama. Vreau să ştiu unde este şi ce face când nu este cu mine.

- Jeff, nu mai este vremea părinţilor noştri. Femeile sunt mai independente. N-ai dreptate. Tu şi Rosana nu puteţi oare ajunge la un compromis?

- Nu! Poate! Nu ştiu. Săptămâna aceasta n-am văzut-o nici măcar o seară, pentru că a fost cu nişte tipi.

- Cum?

- Contracte de afaceri, pentru agenţia sa de plasament.

- Oh, m-am speriat! De fapt, ce vrei, Jeff? îţi trebuie o femeie inteligentă.

- O ştiu.

- Dar o vrei la picioarele tale, cu pipa şi papucii când vii acasă?

- N-am spus asta. Ştiu că Rosana îşi iubeşte munca şi sunt mândru de ceea ce a realizat. M-aş fi putut obişnui cu acest surplus de muncă, dar n-o văd decât câteva minute în fiecare dimineaţă. Seara este atât de obosită. Aş vrea să mă grăbesc s-o ţin în braţe până ce adoarme. I-aş fi putut pregăti micul dejun, pentru ca să se trezească mai târziu.

- Vrei să spui că ai fi suportat aceste zile grele, dacă le-ai fi putut împărţi cu Rosana.

- Da. Dar este imposibil şi toate astea mă înnebunesc.

- Pentru un bărbat inteligent, eşti chiar stupid!

- Mulţumesc mult.

- Jeff. Trezeşte-te. Rolul pe care ai fi vrut să-l joci în viaţa Rosanei, în această săptămână este imposibil pentru un îndrăgostit care locuieşte la celălalt capăt al oraşului. Nu există decât o singură persoană care ar fi putut să fie acolo şi să-i uşureze viaţa: soţul său.

- Cine?

- Recunoaşte că ar fi fost bine dacă ai fi putut s-o înveseleşti pe Rosana şi să rămâi acolo în cazul în care ar fi avut nevoie de tine.

- Da, dar.

- Este ceea ce face Ryan pentru mine şi ceea ce fac eu pentru el. Oh, dragostea ta pentru Rosana a depăşit stadiul de legătură şi eşti pregătit pentru mai mult de atât. Pun pariu că, atunci când nu este acolo, casa ta mare îţi pare goală!

- Da, dar.

- Este timpul să te căsătoreşti, bătrâne frate şi sunt foarte mulţumită pentru tine.

- Căsătorie? Eu? O iubesc pe Rosana mai mult decât pot spune, dar să mă căsătoresc?

- De ce nu? Rosana ar consimţi să trăiască alături de tine fără să fie căsătorită?

- Dumnezeule, nu!

- In acest caz, întoarce-te acasă şi gândeşte-te bine.

- Da, prefer să plec!

- Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus, Jeff!

- De acord, soră mai mare, făcu el, sărutând-o. Imi pare rău că sunt atât de plictisitor.

- Nu eşti. Ai ajuns la o cotitură în viaţa ta. Ai

încredere, Jeff. Noapte bună.

- Noapte bună, Carole.

Ajuns acasă, Jeff înotă timp de o oră, apoi se răsuci în pat mai mult de jumătate din noapte. în minte avea fixată o imagine: frumosul chip zâmbitor al Rosanei Kent.

Rezemată de pernă, Rosana bău o ceaşcă de cafea. Mâine era vineri; săptămâna istovitoare ajungea la sfârşit, dar rezultatul merita osteneala: toţi angajaţii săi temporari fuseseră plasaţi, iar ea avea şase noi clienţi.

Nu va mai face niciodată asta. Anul trecut, îşi rezervase un interval de timp mai rezonabil pentru această muncă. Dar era înainte de Jeffrey Webster! De data asta vrusese să scape de toate acestea, pentru a se consacra bărbatului pe care-l iubea.

Un lucru clar îi apăru în timpul acestor zile de despărţire: n-aveau nevoie de un mijloc de a-şi petrece timpul. încercase să organizeze viaţa lor, ca un director de croazieră şi fusese stupid. în mijlocul tuturor acţiunilor, înţelese brusc că oamenii care se iubeau nu aveau nevoie de acest gen de lucruri. Să fie împreună în aceeaşi încăpere era un mod de a avea ceva în comun, chiar dacă aveau ocupaţii diferite.

Tăcerile confortabile care se instalau când citeau ziarele, plăcerea de a privi un film la televizor, îi veniră în minte. Mâncaseră mâncăruri diferite, pe care le pregătiseră împreună şi-i plăcuse să-l vadă înotând, în timp ce ea se odihnea pe un şezlong. Era suficient să fie împreună.

Jeff va fi mulţumit să afle că încheiase cu căutarea unui divertisment. Flecărelile lor zgomotoase şi tăcerile

de aur se materializau în ataşamentul lor reciproc. Viitorul va decide ce vor face.

După ce-şi lăsă ceaşca, se ghemui sub pătură. Viitorul. Cu Jeff? Oare îl va include? Când fusese bolnavă şi locuise la el, avusese impresia că era. soţia sa. Soţia sa? Ce titlu greu de purtat. Doamna Jeffrey Webster? Rosana Webster?

- Domnul şi doamna Webster vor fi încântaţi să vă primească la cină, făcu ea cu voce tare.

Măritată cu Jeff? Să-şi petreacă viaţa împreună? Părea minunat. Oare ce credea Jeff despre copii? Nu vorbiseră niciodată despre asta. Iar despre căsătorie, nici atât. Maggie se înşelase. Jeff o iubea şi nu iubise niciodată mai înainte.

Dar oare ce credea despre căsătorie? Oricum, nu-l putea târî la primărie pentru a-i pune un inel pe deget! Ar muri pe loc. Făcuse deja un pas mare înainte, făcând dragoste cu el. Acum, mingea era în terenul lui Jeff.

In sfârşit, era vineri. Poate-l va împinge pe Jeff, complet îmbrăcat, în piscină, pentru a avea scuza unui duş încântător, făcut împreună. In tot cazul, nu va avea nici o greutate în a-l convinge să recupereze timpul pierdut.

Jeff se ridică văzând-o pe Rosana traversând curtea, cu zâmbetul pe buze.

„Căsătoria? Se gândi. Pâne ce moartea ne va despărţi? Pentru totdeauna?“

Acest gând înduioşător nu-i venise niciodată în minte. Faptul că era îndrăgostit pentru prima dată în viaţă, nu-l făcuse să aibă o proiecţie asupra viitorului.

După Carole, era pregătit să fie soţ. Soţ? Tată? Dumnezeule, un copil! Oare Rosana iubea copiii? Nu discutaseră niciodată despre asta. Era prea mult. Trebuia să se liniştească.

- Bună, spuse Jeff cu un sărut rapid.

Rosana se încruntă o clipă, aşezându-se lângă el. Având în vedere lunga lor despărţire, se aşteptase mai curând la o îmbrăţişare pasionată.

- în sfârşit, s-a terminat, spuse cu o voce veselă. Sunt liberă ca pasărea şi-ţi mulţumesc că ai avut răbdare.

- Este mulţumitor?

- Foarte. Afacerile prosperă şi trebuie să sărbătorim asta.

- Ce ţi-ar plăcea să faci?

- Tu decizi, Jeff. în definitiv, săptămâna a fost şi pentru tine lungă.

- Este adevărat. Vrei să cinăm şi să mergem să dansăm?

- Minunat. Ce nu este în ordine? reluă Rosana. Pari teribil de tăcut.

- Nu. Totul este în ordine. Mă lupt doar cu nişte lucruri complicate. Trebuie să mă întorc, Rosana. Te voi lua diseară la ora şapte. La revedere.

După plecarea lui Jeff, Rosana se prăbuşi pe bancă şi picioarele îi tremurau. Oare ce se întâmplase? îi păruse atât de taciturn. Ii convenea libertatea pe care o gustase din nou în această săptămână? O oră mai înainte, voise să devină soţia sa. Va deveni oare mai degrabă fosta lui amantă?

Se ridică încet şi un val de tristeţe o copleşi, în timp

ce se întorcea la birou.

Jeff îşi prinse capul în mâini. De când o văzuse pe Rosana sub un alt unghi, ca partenera sa pentru toată viaţa, părea că totul se oprise. Oare de ce-i era teamă? Voia să se căsătorească, să legene copii, să fie răspunzător pentru atâtea vieţi?

Nu voia să se gândească la viitor. Actualmente, totul era bine. Nu, era fals. Carole îi dovedise că depăşise stadiul de amant.

Dar voia cu adevărat să fie soţul Rosanei Kent? Şi unde naiba va găsi răspunsul la întrebarea aceasta?

Capitolul 9

Pentru a-i mulţumi Denisei pentru munca făcută, Rosana îi dădu liber după-amiază. Tot restul zilei încercă în mod desperat să-şi alunge din minte întâlnirea care avusese loc în curte, dar în zadar. Imaginea maxilarului contractat al lui Jeff şi a trupului său încordat îi apărea permanent în faţa ochilor. Nu la munca sa se gândea Jeff, ci la ceva ce-o privea. Ştia asta, dar se temea să afle.

Ajunsă acasă, îmbrăcă o rochie din lână neagră, foarte simplă - în armonie cu starea sa de spirit - pe care o împodobi cu un medalion de aur. Măcar dacă ar fi citi mai mult decât era în atitudinea lui Jeff, dacă măcar imaginaţia nu
i se ambalase. Va intra în salon, o va lua în braţe şi-i va risipi temerile printr-un sărut. Dar cum să uite că în acea dimineaţă nu-i spusese c-o iubea?

Avea nevoie de el. Acum. Cu fiecare minut care trecea, teama îi sporea şi în apropiere de ora şapte, deveni de o extremă nervozitate. La ora şapte şi un sfert, măsura încăperea în lung şi-n lat, frângându-şi mâinile şi când răsună soneria telefonului, prinse receptorul cu mâna tremurând.

- Rosana? Sunt Jeff. Unul dintre clienţii mei are o urgenţă. Un mort în familie. Succesiunea este foarte complicată şi trebuie să iau imediat avionul pentru San Francisco.

- înţeleg, spuse ea încet.

- îmi pare rău că te anunţ atât de târziu, dar n-am ce face. Te. hm. voi suna îndată ce va fi posibil.

- Da, de acord.

- Mă grăbesc. Ai grijă de tine, păpuşă.

- La revedere, Jeff.

După ce închise, Rosana merse încet până în camera sa, pentru a se dezbrăca. Nu exista nici o succesiune la San Francisco. Era sigură de asta. Jeff o minţise. Poate-şi dăduse seama din sunetul vocii, sau pentru că nu-i spusese că o iubea. Bărbatul pe care-l iubea o minţise.

Aşadar, astfel se terminau legăturile, se gândi. Nici o scenă dramatică, nici o explicaţie, ci o ieşire rapidă. Interesant. Asta evita neplăcerile.

- Oh, Jeff, murmură. De ce? De ce? Te iubesc, Jeff.

Luptând împotriva lacrimilor care-i ardeau ochii, Rosana îşi
făcu valiza. Dacă rămânea acasă în acest weekend, va plânge din zori până la apusul soarelui. Mai bine se va duce să-şi vadă mama la Prescott, chiar dacă toată TAD din lume nu putea împăca o inimă frântă.

Curând, fu pe drum. îi vor trebui patru ore să ajungă la destinaţie. Patru ore pentru a se gândi numai la bărbatul pe care-l iubea. Jeffrey Webster, avocat.

***

După ce-şi puse valiza în portbagajul maşinii, Jeff porni la drum. Işi făcuse deja în minte o listă cu toate adjectivele posibile şi chiar inventase câteva.

O minţise pe Rosana! Incredibil! Dar o făcuse. San Francisco, minciună! Imprumutase de la unul din prietenii jurişti o cabană mică situată la Mount Lemmon. Acolo mergea în realitate.

Trebuia să se gândească! Cu cât îşi imaginase mai

mult seara cu Rosana, cu atât se enervase mai mult. O iubea, îi lipsea îngrozitor, dar se temea să nu-i spună ceva ce cu siguranţă n-ar fi dorit, de genul:

- Salut, Rosana. Ai o rochie foarte frumoasă. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Creierul îi era atât de tulburat, încât aceste cuvinte i-ar fi putut foarte bine ieşi din gură.

Aşa că o minţise şi asta îl îmbolnăvea. I se păruse puţin ciudată la telefon, ca şi când ştia că nu-i spusese adevărul. Nu, imposibil, era doar dezamăgitor. Era limpede.

Rosana adora micul oraş Prescott, cu clădirile sale vechi şi muzeele minunate. Mama ei se săturase de căldura din Tucson şi se stabilise acolo în urmă cu cinci ani, pentru ca bătrânele sale oase să se bucure de o regiune răcoroasă, cum spunea ea. Dar Rosana ştia că nu va avea dispoziţia de a profita de această călătorie. Va încerca să lipească din nou bucăţile inimii ei sfâşiate.

în sfârşit, Prescott apăru şi, cu un oftat de uşurare, tânăra femeie parcă în faţa casei mamei sale.

- Rosana, ce surpriză! Intră draga mea, exclamă Elizabeth deschizând uşa.

- Bună ziua, mamă, spuse aceasta îmbrăţişând-.

- Ceaiul va fi gata în zece minute. Aşază-te, odihneşte-te şi povesteşte-mi ce nu merge.

- Ce nu merge?

- Ce face Jeff?

- Jeff?

- De acord, vom vorbi despre asta când vei vrea tu.

- Oh, mamă, făcu Rosana izbucnind în plâns. Este oribil, este teribil. Jeff m-a minţit. N-a plecat la San

Francisco, trădătorul. Ne duceam să sărbătorim, deoarece în timpul săptămânii de-abia ne văzusem, iar el a anulat totul, cu o scuză jalnică. Totul s-a terminat între noi şi n-a avut nici măcar decenţa să mi-o spună. A dispărut doar în noapte.

- Şi-l iubeşti, făcu Elizabeth.

- Mai mult decât pot spune. A devenit o parte din mine însămi.

- Eşti absolut sigură că te-a minţit?

- Da, aş putea jura. Când iubesc, oamenii au poate un al şaselea simţ. Jeff a inventat această poveste.

- Dar erai sigură că te iubea, Rosana.

- Este adevărat, sau era. Am împărţit atâtea lucruri şi. eu. Ceaiul este gata?

- Mă duc să-l aduc, spuse Elizabeth, cu un zâmbet în colţul gurii. Acum, ce ai de gând să faci?

- Să-l scot basma curată, sau să-l distrug. Incă nu m-am hotărât.

- Cel puţin nu ţi-ai pierdut simţul umorului.

- Mamă, nu ştiu cum voi supravieţui.

- Vei reuşi, chiar dacă este cumplit de dureros. Dar nu mi-ai spus tu că ţi se pare dificilă dragostea?

- Ba da, pentru că n-am simţit niciodată ceva asemănător. Dar treptat, totul se aranja.

- Oare ţi-a venit în minte că Jeff, ca şi tine, era depăşit de ceea ce simţea?

- Mi-a spus că facem greşeli pentru că suntem nesiguri.

- Ce mod drăguţ de a prezenta lucrurile. Imi place mult Jeff al tău, Rosana.

- Nu mai este Jeff al meu!

- Asta ne-o va spune timpul, draga mea. Bea-ţi ceaiul.

In ciuda tristeţii, în acea noapte Rosana dormi profund. A doua zi, după micul dejun, mama sa trebui s-o târască literalmente la cumpărături. In cursul zilei, nici una, nici cealaltă, nu menţionă numele lui Jeff. Dar el era acolo, în spatele gândurilor Rosanei, căreia îi apăreau lacrimi în ochi pe neaşteptate.

întorcându-se la Tucson, duminică după-amiază, minciuna lui nu-i ieşise din minte. Dacă voia s-o părăsească, de ce nu venise să-i explice? îi luase ocazia de a-l vedea pentru ultima dată, îi furase posibilitatea de a-i înţelege gestul şi prin asta să-i micşoreze chinul. Ajungând acasă, durerea i se transformă într-o mânie rece şi tristă.

Când intră, telefonul suna şi răspnse brusc.

- Rosana? Sunt Maggie. Am încercat să te prind tot weekendul.

- Am lipsit din oraş.

- Oh, Slavă Domnului, tu erai. Mi-a fost atât de teamă că laşul acela te înşală!

- Maggie, despre cine vorbeşti?

- Despre Jeff Webster, desigur. Vineri după-amiază a venit la birou să-l vadă pe patronul meu, pentru a-i cere acestuia cheia de la cabana din Mount Lemmon. N-am prins totul, dar l-am auzit pe Jeff al tău spunând că vrea să se concentreze asupra unei doamne foarte specială.

- Dumnezeule, şopti Rosana.

- Crezând că te joacă, era gata să-l omor. Dar

pentru că ai fost cu el, nu-i nici o problemă. Mor de dorinţa de a afla totul, dar sunt sigură că nu-mi vei spune nimic. La revedere, Rosana.

- La revedere, Maggie.

O altă femeie? se gândi Rosana, cu sângele clocotind. în timp ce ea se omora cu munca, Jeff reînnodase oare vechile prietenii. Prietenii? Mai curând amante. Cum putuse face ceva atât de detestabil? Era necinstit din cap până-n picioare.

Minţise oare de la început până la sfârşit? Tot ceea ce împărtăşiseră nu fusese nimic altceva decât procedeul său obişnuit pentru o legătură de scurtă durată?

Dezvăluirea lui Maggie o băgase în sperieţi şi se strădui să nu plângă, încercând cu desperare să-şi stăpânească suspinele. In faţa ochilor îi juca imaginea lui Jeff, aplecându-se spre altă femeie. Ii vedea bustul puternic, părul încurcat pe care soarele i-l deschisese la culoare, muşchii de pe spate, de sub pielea bronzată. Apoi el.

- Nu, hohoti ea. Jeff, de ce mi-ai făcut asta?

Lipsită de forţa de a lupta împotriva lacrimilor, le lăsă să curgă şi, chircită pe divan, plânse până la epuizare. In cele din urmă adormi, siluetă ghemuită în încăperea întunecată şi solitară.

Jeff Webster se întoarse acasă spre miezul nopţii. Avea nevoie să facă un duş, or să se radă, era epuizat de nesomn, murea de foame, dar se simţea foarte bine.

In timpul celor două zile, străbătuse muntele, întorcându-se la cabană doar pentru câteva sandvişuri şi câte un pui de somn. Piesele amestecate ale jocului

de puzzle se aşezau încet la locul lor în mintea sa şi le analiza cu grijă pe fiecare.

Revăzând viaţa pe care o dusese înainte de a o întâlni pe Rosana, examină schimbările care se produseseră după aceea şi înţelese că singurătatea ciudată, golul de care era vag conştient, dispăruseră în momentul în care se aflase în prezenţa Rosanei Kent, a zâmbetului, a râsului său melodios.

O dorea, dar mai mult de atât, avea nevoie de ea, iar diferenţa dintre amândoi era enormă. Intensitatea iubirii sale nu mai era nici înspăimântătoare, nici jenantă. Era un dar rar şi preţios şi o iubea pe Rosana pentru vecie. O va lua de soţie. Şi-o imaginase de mii de ori în casa, în patul său şi nu mai putea lua în considerare viaţa fără ea. Se refugiase în munte ca un copil înspăimântat, dar se întorcea ca un bărbat cu mintea şi inima deschise.

Acum, număra orele înainte de a o întâlni pentru a-i cere cu respect să-i devină soţie. Până când moartea îi va despărţi, vor rămâne împreună. Vor fi unul al celuilalt la bine şi la rău, la lacrimi şi la zâmbete.

- Te iubesc Rosana Kent, declară în încăperea goală. Te voi iubi până la moarte.

„Dumnezeule, se gândi brusc, dar dacă-l refuză“? Nu, Rosana îl iubea, ştia asta. Poate îi va face cererea pe banca pe care se întâlniseră prima dată. Decorul nu era romantic, dar va fi sentimental. Mâine dimineaţă, la ora zece, îi va propune Rosanei Kent să-i devină soţie. Fantastic!

Când Rosana se trezi în zori, rămase complet nemişcată, aşteptând să vadă dacă va începe iar să

plângă. După toate aparenţele, nu, căci sentimentul dominant era mai degrabă mânia. O trăsese pe sfoară, o înşelase. Dacă cel puţin i-ar fi putut trânti un pumn în faţă. Dar cum nu avea scrupule, probabil i l-ar fi înapoiat.

La un moment dat al nopţii, se dusese şontâc-şontâc în camera sa şi-şi îmbrăcase cămaşa de noapte pentru a se vârî în pat, cu toate că n-aveau ecât o vagă amintire despre asta. După ce făcu un duş, îmbrăcă un costum pantalon din catifea gri şi bău patru ceşti de cafea, înainte de a se duce la birou.

Lăsându-se să cadă pe un scaun, îi veni brusc în minte că ar trebui să întocmească un plan. Se gândise să nu mai audă vorbindu-se de Jeff, dar dacă el credea că putea continua s-o vadă, în timp ce păstra şi altă femeie alături? Nu va îndrăzni! Cu toate că. O persoană capabilă de o asemenea minciună, probabil nu se da înapoi de la nimic.

- Linia unu, domnişoară Kent, făcu Denise.

- Bună, păpuşă.

- Bună, Jeff.

El era! Era vocea sa profundă, plină şi. Nu. N-o va impresiona.

- Cum s-a desfăşurat călătoria la San Francisco?

- Ce? Oh, bine!

Ii va explica totul când o va vedea. Era prea personal, prea complicat pentru a-i vorbi la telefon.

- Rosana, voiam să mă asigur că vei veni pe bancă la ora zece.

- Nu voi lipsi de acolo, Jeff.

„Tip josnic şi viciat“.

- Perfect. Te iubesc, păpuşă. La revedere.

- La revedere.

Acum o iubea! Bărbatul acesta era incredibil.

La ora zece, cu picioarele tremurând, Rosana coborî încet în curte. înalt, seducător, Jeff era în picioare lângă bancă. Ea înghiţi cu greu. Putea oare iubi şi urî în acelaşi timp? Şi dacă o săruta?

- Oh, Rosana, este atât de plăcut să te văd, spuse Jeff, prinzând-o în braţe pentru un lung sărut.

- Era bine la San Francisco, nu?

- Da, desigur. Rosana, trebuie să-ţi vorbesc.

- Zău? făcu ea ridicându-se. N-ai fost niciodată la San Francisco! Ai fost pe Lemmon, într-o cabană aparţinând unui jurist numit Pete.

- Cum ai.

- Secretara sa este prietena mea cea mai bună.

- Dumnezeule! murmură Jeff.

- Te dispreţuiesc, Jeff. M-ai minţit pentru acest weekend şi pentru restul, probabil.

- Rosana, nu! Nu înţelegi!

- Oh, ba da. Proasta de mine, s-a lăsat prinsă de farmecul tău. La revedere, Jeff. N-am fost încântată să te cunosc, spuse, făcând stânga-mprejur.

- Aşteaptă, exclamă Jeff, prinzând-o de braţ Trebuie să mă asculţi. N-ai înţeles nimic!

- Lasă-mă. Nu vreau să te mai văd niciodată.

- Rosana, recunosc că n-am fost pe coastă.

- Nu vreau să aud vorbindu-se de ea!

- De cine?

- De femeia pe care ai luat-o cu tine.

- N-am.

- Numai minciuni, Jeff. Şi nimic altceva.

- Rosana, nu face asta.

- Eu! Nu eu sunt vinovată. Plec, Jeff şi dacă mă atingi, jur să chem poliţia. La revedere.

„Este un coşmar“, îşi spuse Jeff nemişcat. Se va trezi, se va duce la serviciu şi-i va face cererea Rosanei. Oh, era cât se poate de real! Ştia de Pete, de cabană şi. Ce femeie? De ce trata asta în mod diferit? Prins în propriile minciuni, părea absolut vinovat.

Cum oare s-o convingă pe Rosana să-l asculte, pentru a-i explica ce se întâmplase? Era mânioasă. Şi de asemenea rănită. I-o citise în ochi şi putea oare s-o condamne? Ei bine, îşi va pregăti un nou atac. Femeia aceasta îi va deveni soţie!

- Denise, îi ceru Rosana, fii atentă şi triază apelurile. Nu sunt aici pentru un anume Jeffrey Webster.

- De acord. Ii voi spune că aţi murit.

- Este adevărat, răspunse ea tristă.

O oră mai târziu, Denise intră în birou.

- Domnişoară Kent, Jeff Webster al dumneavoastră mă înnebuneşte. Sună din cinci în cinci minute, cu o voce absolut seducătoare. Ce trebuie să fac?

- Spune-i că am plecat la San Francisco.

La ora patru, Jeff veni să se aşeze în faţa Louisei.

- Am fost acuzat de o faptă gravă, de care sunt puţin răspunzător, dar nu cum s-ar putea crede. în tot cazul, n-a fost o femeie acolo, cu mine. Dar oare cum m-aş putea reabilita, dacă nu mai vrea să-mi vorbească?

- Nu înţeleg nimic. Cine nu vă mai vorbeşte?

- Rosana.

- Oh, nu, ce i-aţi făcut acestei tinere drăguţe?

- Nimic, Louisa. Este o teribilă neînţelegere. Dar nu-mi primeşte apelurile telefonice. Mă voi aşeza în faţa uşii sale.

- Prost plan. Aveţi puţină răbdare. Ce i-aţi făcut?

- Am minţit-o.

- Este ruşinos!

- Dar mă pot explica. încerc s-o fac faţă de Rosana, dar nu vrea să mă asculte. Ce trebuie să fac?

- Să aşteptaţi un timp.

- în nici un caz, tună Jeff, ieşind din birou.

- Iată ceva interesant. Sper ca deznodământul să fie fericit! exclamă Louisa râzând.

A doua zi, la ora zece fără un sfert. Denise îi întinse o hârtie Rosanei, care făcu ochii mari de uimire.

„Priviţi pe fereastra care dă în curte, la ora zece. Am nevoie de tot ajutorul posibil. Jeff Webster, avocat“.

- Intreg imobilul a primit câte una, făcu Denise.

- Oare ce va face? exclamă Rosana.

Alăturându-se Denisei la fereastră, se prinse de braţul său. Era cel mai incredibil lucru pe care-l văzuse vreodată!

- Nu este minunat? murmură visătoare Denise.

Baloane! Nenumărate baloane în copaci. De toate culorile
curcubeului.

- Oh, iată pe cineva. Este Jeff Webster?

- Mi-e teamă că da!

- Chiar de aici, arată senzaţional.

Indreptându-se spre copac, Jeff aşează pe bancă bucăţi mari de carton. Rosana îşi duse mâinile la obraji

în timp ce Jeff etala una după alta diferite bucăţi.

Prima spunea: „Te iubesc, Rosana Kent“.

A doua: „Am fost singur la cabana lui Pete, pentru a mă gândi, şi ştiu.“

A treia:“. că te voi iubi mereu“.

- Oh, Jeff, murmură Rosana ştergându-şi o lacrimă. Şi eu te iubesc.

Şi a patra spunea: „Vrei să fii soţia mea, Rosana?“

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Rosana coborî în curte şi se aruncă în braţele lui Jeff, care-o strânse cu putere lângă el.

- Oh, Rosana mea, vrei să-mi fii soţie?

- Da, da, da. Credeam că m-ai minţit ca să fii cu altă femeie. Oh, Jeff, te iubesc atât de mult.

In timp ce el lăsa capul în jos pentru a o săruta, ferestrele imobilului se deschiseră şi răsunară aplauze. Râzând, Jeff salută mulţimea.

- Vom avea o viaţă minunată, Rosana. Şi, dacă doreşti, ne vom putea găsi chiar un divertisment.

- Nu, a fost o prostie. Avem destule de împărţit, Jeff. Ne avem unul pe celălalt.

- Şi un copil? N-am vorbit niciodată despre asta.

- O casă plină.

- Să ne luăm liber restul zilei. Am obosit să umflu toate aceste baloane şi să le cocoţ în copac.

- Bietul de tine. Te voi duce şi te voi vârî în pat.

- Bună idee. Te iubesc, viitoare doamnă Webster, doamna mea de la fereastră.

- Te iubesc, Jeffrey Webster, avocat. Pentru totdeauna.

Sfârşit